

De eerste Korinthe brief

Het recht snijden van Gods Woord vanuit een midden-Handelingen perspectief

Alle teksten komen uit de Statenvertaling

www.midactstruths.com

1 Korinthe

1 Korinthe werd geschreven door de Apostel Paulus en was gericht aan de gelovigen in Korinthe. Hoewel er veel vleselijke Christenen in de kerk waren, geeft Paulus hen toch de verzekering van het eeuwige leven. Ze worden heiligen genoemd (1 Korinthiërs 1:2) en er wordt gezegd dat ze zijn afgewassen, geheiligd en gerechtvaardigd (1 Korinthiërs 6:11). Niettemin moest Paulus hen schrijven omdat er interne strijd en verdeeldheid in de kerk waren (1 Korinthiërs 1:10). Er waren ook morele zonden die de kerk toestond. Paulus vertelt hen streng om werk te maken van deze zaak (1 Korinthiërs 5). Hij vermaant hen in de eerste 6 hoofdstukken en geeft hen antwoorden betreffende een aantal vragen die ze hadden over huwelijk en echtscheiding, Christelijke vrijheid, geestelijke gaven en de opstanding. Veel van de problemen in de kerk te Korinthe zijn vergelijkbaar met de problemen die tegenwoordig in kerken worden gevonden. Het begrijpen van de brieven, die aan de Korinthiërs zijn geschreven, is nuttig voor alle gelovigen in het praktische leven voor de Heer.

1 Korinthe Les 1

Inleiding

Korinthe is een stad in de zuidelijke regio van het hedendaagse Griekenland. De moderne stad heet Korinthos en ligt ongeveer 65 mijl, bijna, recht ten westen van Athene. In Bijbelse tijden bevonden Athene en Korinthe zich in de regio Achaje, terwijl de regio net ten noorden er van Macedonië werd genoemd. Korinthe ligt op een strook land van vier mijl dat een landengte vormt tussen de Golf van Korinthe en de Golf van Egina.

Aan de kust liggende bracht het veel handel, vanuit veel regio's, naar Korinthe. Dit maakte de stad rijk, met veel luxe waardoor de inwoners werden afgeleid van het leven van een godvruchtig leven. De zeelieden die naar Korinthe kwamen, brachten ook veel slechtheid in het gebied. Seksuele zonde was overheersend en werd genormaliseerd in de tempel van Aphrodite in hun midden met zijn honderden tempelprostituties. Korinthe was zo bekend om zijn seksuele perversie dat "Korinthe meisje" de term was die vaak werd gebruikt voor prostituee.

De kerk

De kerk van Korinthe heeft zijn wortels in Paulus zijn tweede apostolische reis. Voordat hij in Korinthe arriveerde, hadden hij en Silas Filippi bezocht, waar ze werden geslagen, gevangengezet en vervolgens vrijgelaten en sterk aangemoedigd om de stad te verlaten (Handelingen 16). Ze gingen naar Thessaloniki, waar Paulus de gelegenheid kreeg om in de synagoge te prediken. Binnen een maand werden ze gedwongen te vertrekken door de ongelovige Joden die hun leven bedreigden (Handelingen 17).

Paulus ging toen naar Berea, waar hij opnieuw werd gedwongen te vluchten voor zijn leven. Hij ging verder naar het zuiden en liet Silas en Timotheüs achter in Berea. Paulus stopte in Athene, waar hij een tijdje kon dienen voordat hij naar Korinthe ging (Handelingen 18). Hij ontmoette Aquila en Priscilla in Korinthe. Ze waren tentmakers, net zoals Paulus. Zij, en alle andere Joden, werden gedwongen Rome te verlaten vanwege een besluit van de keizer. Ze besloten naar Korinthe te gaan om ook daar tenten te gaan maken, misschien omdat Korinthe een robuuste economie had. Hun bedrijvigheid bracht genoeg geld binnen om Paulus te ondersteunen in de bediening zodat hij zijn tijd niet hoefde te besteden aan het maken van tenten om zichzelf te onderhouden. Hij kon elke Sabbat in de synagoge spreken om zowel Joden als Grieken te overtuigen. Hij diende 18 maanden in Korinthe en hielp de nieuwe gelovigen groeien in de kennis van Gods genade.

Waarom schreef Paulus aan de Korinthiërs?

Zowel de eerste als de tweede brief aan de Korinthiërs werd geschreven terwijl Paulus op zijn derde apostolische reis was, misschien 4-5 jaar na de vestiging van de kerk in Korinthe. Na 18 maanden in Korinthe te hebben doorgebracht, verliet Paulus samen met Aquila en Priscilla Korinthe en ging op weg naar Efeze, onderwijl hij op weg was om terug te gaan naar zijn thuiskerk in Antiochië (Handelingen 18:18–21).

In Efeze schreef Paulus aan de Korinthiërs. Hij had eigenlijk een brief aan hen geschreven voordat hij schreef wat we 1 Korinthiërs noemen. Deze vorige brief moedigde hen aan om niet om te gaan met immorele mensen die zich presenteerden als Christelijke broeders (Zie 1 Korinthiërs 5:9). Terwijl hij in Efeze diende met Aquila en Priscilla, schreef hij 1 Korinthiërs (1 Korinthiërs 16:8). Hij moest ze schrijven omdat hij via het huis van Chloe bericht kreeg dat er in de kerk twisten en ruzies plaatsvonden. Sommigen zeiden dat ze van Paulus waren, terwijl anderen beweerden dat ze Apollos, Petrus of de aardse Christus volgden. Paulus vermaande hen voor het verdraaien van de leer die hij hun had geleerd en daarmee het kruis van Christus teniet maakten. In plaats van de leer te volgen die Paulus hen had geleerd, volgden ze blindelings bepaalde kerkleiders. Dit gebeurt tegenwoordig ook nog vaak in Christelijke kringen. Mensen volgen bepaalde leraren zonder zelf de Schrift te bestuderen. (Volgens het principe van Hand. 17:11).

Hij begint zijn brief door hen te vermanen voor hun slechte gedrag en wereldse praktijken, en beantwoordt vervolgens een aantal vragen die ze hadden over het huwelijk, echtscheiding, Christelijke vrijheid, geestelijke gaven en andere leerstellige kwesties. Het zijn kinderlijke-Christenen die de melk van het woord nog nodig hadden (1 Korinthiërs 3:1–3).

Volgorde van de brieven

De boeken die Paulus heeft geschreven, hebben een specifieke volgorde. Romeinen richtte zich op de leer, 1 en 2 Korinthiërs richten zich op terechtwijzing en Galaten richt zich op correctie. De volgende drie boeken, Efeziërs, Filippenzen en Kolossenzen, handhaven dezelfde volgorde van thema's. "Leer/onderwijs" geeft Bijbelse kennis van wat God wil dat we moeten weten. Bij terechtwijzing draait het allemaal om het corrigeren van slecht gedrag. Correctie gaat over het corrigeren van verkeerde ideeën over de "leer".

1 en 2 Korinthiërs zijn beide geschreven om de Korinthiërs op het juiste morele pad te brengen. Ze zijn opgegroeid in een heidense samenleving met losse zeden en nu moesten ze leren wat godvruchtig gedrag inhield. Ze moesten alles wat ze hadden geleerd afbreken om op die manier door de Heer te

worden opgebouwd. Terwijl ze leerden hoe ze een godvruchtig leven moesten leiden, hadden ze een aantal tegenslagen. Vandaag zouden we ze waarschijnlijk “terugvallers” noemen. Ze moesten opgroeien in de leer die Paulus hen had geleerd.

Paulus, een apostel (vers 1)

“Paulus, een geroepen apostel van Jezus Christus, door den wil van God, en Sosthenes, de broeder,”.

Paulus betuigt voortdurend zijn autoriteit als een apostel aan wie het evangelie der genade door Jezus Christus werd opgedragen. Hij wordt in 1 Korinthiërs 9 en opnieuw in 2 Korinthiërs 11, getoond als iemand die zijn apostelschap tegenover de Korinthiërs verdedigd. Er waren velen in de kerk te Korinthe die andere leraren begonnen te volgen en weggingen van de leer die Paulus had onderwezen. God gaf Paulus zijn apostelschap om de gehoorzaamheid van het geloof onder de Heidenen te bewerkstelligen (Romeinen 1:5). Zelfs aan het einde van zijn leven vond hij het noodzakelijk om zijn positie als apostel te verdedigen (2 Timotheüs 1:11). Het woord apostel betekent letterlijk een gezondene. De 12 Discipelen werden door Jezus gezonden (Lukas 6:13), Paulus werd gezonden door Jezus Christus (Handelingen 9:15), en zelfs Jezus Christus is een apostel van God de Vader omdat Hij door de Vader werd gezonden (Hebreeënen 3:1).

Andere mensen die Paulus hielpen bij zijn bediening (Barnabas, Silas, Timothy, enz.) werden ook door Christus gezonden (1 Thessalonicenzen 2:6). Apostelen kregen ook de mogelijkheid om door de Heilige Geest wonderen te doen, die de tekenen van een apostel worden genoemd (Handelingen 2:43; 2 Korinthiërs 12:12). Een andere kwalificatie van het apostelschap was dat ze door God waren aangesteld (1 Korinthiërs 12: 27–30; Efeziërs 4:11). De apostelen vormden het fundament van de kerk die ze bouwden. Voor de Koninkrijkskerk werd het fundament gelegd door Petrus (Mattheüs 16:18–19). Voor het lichaam van Christus legde Paulus het fundament (1 Korinthiërs 3:10–11). Paulus zorgde ervoor niet te bouwen op het fundament van Petrus (Romeinen 15:20). Tegenwoordig zijn er geen apostelen omdat het niet nodig is om een ander fundament te leggen om een andere kerk te vormen (Efeziërs 2:19–22).

HEILIGEN (vers 2)

De Korinthiërs waren vleeselijke Christenen. Ze waren een product van hun wereldse omgeving en hadden moeite om te begrijpen wat het betekende om godvruchtig te leven. Ondanks hun vleeselijk gedrag noemt Paulus hen nog steeds heiligen (1 Korinthiërs 1:2). Het is duidelijk dat degenen die gered waren, gered zouden blijven omdat ze waren gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd (1 Korinthiërs 6:11). Ze hebben misschien geen godvruchtig leven geleid, maar ze waren nog steeds eeuwig veilig.

Sommige Bijbel vertalingen zeggen dat Paulus schreef aan gelovigen die werden “geroepen” om heiligen te zijn. (ook in de Statenvertaling staat “geroepen”) Het zinsdeel is niet in het oorspronkelijke Grieks en verwt wat Paulus zegt. Een letterlijke vertaling van het Grieks zou zeggen dat Paulus schreef aan de geheiligden, die heiligen worden genoemd. Degenen die verdedigen dat zij werden geroepen om heiligen te zijn, zeggen dat het verband houdt met vers één waar Paulus werd geroepen om een apostel te zijn. Ze zeggen dat hij werd geroepen tot het ambt van apostel, zoals de gelovigen werden geroepen tot het ambt van heilige.

Het eerste probleem hiermee is dat we als heiligen niet in een ambt worden geplaatst, maar in plaats daarvan een positie innemen omdat we gerechtvaardigd zijn. Ten tweede zegt het Grieks niet dat

Paulus geroepen was om een apostel te zijn, alleen dat hij een apostel wordt genoemd. Nogmaals, de zinsnede is niet in het oorspronkelijke Grieks, maar is toegevoegd door de vertalers. Ik geloof dat de betekenis veel duidelijker is wanneer de zin wordt geëlimineerd. Paulus was een apostel, net zoals de gelovigen heiligen waren.

1 Korinthiërs Les 2

Paulus zijn openingsgroet

1 Korinthiërs 1:1–9

Paulus begint 1 Korinthiërs door zijn apostelschap te bevestigen, iets dat blijkbaar door sommigen in de kerk wordt ontkend. Hij bevestigt ook dat de gelovige Korinthiërs heiligen waren, iets dat niet duidelijk was door de manier waarop ze handelden. Paulus begint het boek 1 Korinthiërs door hen te vermanen dat ze niet wandelden zoals een gelovige zou moeten wandelen. Het tweede deel van het boek richt zich op het beantwoorden van enkele vragen die ze hadden over basistoepassingen van de leer en instructies over het Christelijk leven.

Paulus begint met een paar positieve woorden van aanmoediging en geeft hen zekerheid over hun positie in Christus voordat hij op hun fouten begint te wijzen.

Zowel die van hen als die van ons (vers 2)

“Aan de Gemeente Gods, die te Korinthe is, den geheiligden in Christus Jezus, den geroepen heiligen, met allen, die den Naam van onzen Heere Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide hun en onzen Heere”.

Paulus spreekt hier in vers 2 over twee verschillende groepen. Beide groepen zijn gelovigen, zij die de naam van de Heer aanroepen. De eerste groep (die van hen) zijn zij die gered zijn onder de bediening van Jezus en de Discipelen die naar Israël zijn gestuurd. Ze worden de kleine kudde genoemd in Lukas 12:32. De andere groep (die van ons) waarnaar Paulus verwijst, is het lichaam van Christus. Toen Paulus eenmaal gered was, werden allen die hem volgden om gered te worden niet langer leden van het aardse koninkrijk, maar van de Kerk, het Lichaam van Christus met een hemelse toekomst. Beide groepen geloofden in Jezus Christus, maar Paulus predikte het kruis, niet Jezus als Messias (1 Korinthiërs 1:17–18). Beide groepen kwamen bijeen in de kerk in Korinthe.

Genade en vrede (vers 3)

Elk boek geschreven door de apostel Paulus bevat de begroeting van genade en vrede. Paulus gebruikt deze zin op een heel speciale manier die dispensationeel (Volgens de bedeling) moet worden begrepen.

We leven momenteel in een speciale periode van Gods genade, een tijd waarin God Zijn genade overvloedig over ons uitgiet (de bedeling der genade Gods, Ef.3:2). Het moet echter worden begrepen dat Zijn genade ook duidelijk is in alle andere generaties, want zonder genade zou de mensheid niet vergeven worden.

Genade is iets dat God aan ons geeft dat we niet verdienen, terwijl barmhartigheid de andere kant van dezelfde medaille is en ons niet geeft wat we wel verdienen. We verdienen de dood vanwege de zonde,

maar in plaats daarvan schonk God ons leven. Prijs de Heer dat, hoewel we eens dood waren in onze zonden, dat genade veel meer overvloedig was (Romeinen 5:20).

In bredere zin, dan alleen in de bedeling waarin wij leven, kunnen we zien hoe Gods toorn en oordeel werden vertraagd zodat Hij ons Zijn grote liefde en genade kon tonen in deze bedeling van genade. De wereld heeft een toekomstige belofte van Gods toorn volgens Psalm 110:1-2. Zijn vijanden zullen worden onderworpen en gestraft. De timing hiervan wordt uiteengezet in Daniëls 70e week van profetie, meestal uitgedrukt als de Verdrukking.

Dit zal gebeuren wanneer Jezus Christus opstaat in zijn woede en toorn (Psalm 7:6). Let op de beschrijving van Stefanus van Jezus Christus in Handelingen 7: 55-56, waarmee wordt aangegeven dat de laatste zeven jaar van de profetie van Daniël op het punt staan te beginnen.

In plaats van toorn heeft God echter Zijn genade uitgestort en zijn profetische toorn uitgesteld, en deze vervangen door een de uitstorting van Zijn genade in deze bedeling van genade (Efeziërs 3:2).

Evenzo bracht zijn uitstorting van genade een vredesverklaring voort die door God werd aangeboden aan allen die in geloof tot Hem komen. Volgens de bedeling waarin wij leven staat deze vredesverklaring in tegenstelling tot Gods oorlogsverklaring aan de onrechtvaardige mensen tijdens de Verdrukking, zoals te zien is in Openbaring 19:11.

Het begrijpen van Paulus zijn verklaring van genade en vrede zou ertoe moeten leiden dat iemand inziet dat God zijn handelen met de mensheid heeft veranderd. Deze verandering vond plaats na de steniging van Stefanus met de opkomst van de Apostel Paulus. Hij is degene die de opdracht heeft gekregen om de verborgenheid naar de Heidenen te brengen, iets wat Petrus en de 11 nooit hebben gedaan of hebben kunnen doen. Ons wordt nooit verteld om Petrus te volgen, maar Paulus vertelt ons vaak dat we hem moeten volgen, en dat hij ons voorbeeld is (1 Korinthiërs 4:16; 11:1; Filippenzen 3:17; 1 Timotheüs 1:16).

Deze bekendmaking van genade en vrede wordt tot de hele wereld uitgebreid wanneer we het evangelie van Paulus delen met ongelovigen in deze bedeling van genade (1 Korinthiërs 4:1-4). We zijn we ambassadeurs die de boodschap van verzoening naar de wereld brengen. God had alle dingen met Zichzelf verzoend door Jezus Christus te zenden om voor de zonden van de mens te sterven. Onze boodschap is dat we verzoend zijn en dat ongelovigen het aanbod van verzoening moeten accepteren. Hoewel iedereen met God verzoend is (Romeinen 5:10; 2 Korinthiërs 5:18; Kolossenzen 1:20-21), is de transactie pas voltooid als de mensen Gods aanbod van verzoening accepteren. Daarom zegt Paulus dat we een boodschap van verzoening hebben, waarin hij mensen vertelt dat ze met God verzoend moeten worden (2 Korinthiërs 5:19-20). Na deze periode van genade en vrede komt Gods toorn en zijn oorlog tegen de mensheid. Zoals Psalm 2:5 zegt:

"Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken.

Het werk van Christus voor de gelovigen (verzen 4–8)

Hoewel de Korinthiërs werelds leefden, laat Paulus nooit doorschemeren dat zij ooit hun redding zouden kunnen verliezen. In feite noemt hij hen heiligen (1 Korinthiërs 1:2) en dankt de Heer voor de genade die God hun heeft gegeven. Hij verzekert hen ook dat God hen tot het einde heeft bevestigd.

Hij heeft hen niet alleen bevestigd, Hij is ook getrouw om te doen wat Hij zegt. Dit wordt het geloof **van** Christus genoemd. Helaas missen de meeste Bijbelvertalingen de betekenis van de uitdrukking "geloof van Christus" en vertalen het met "geloof in Christus". Het geloof van Christus richt zich op Zijn

trouw aan ons, terwijl geloof in Christus gaat over ons vertrouwen dat we in Hem stellen. De ene gaat over Zijn werk, de andere gaat over wat wij doen.

De King James Bijbel (ook de Statenvertaling) maakt dit onderscheid effectief, één reden dat het andere vertalingen overtreft. Hier is de meest voorkomende vertaling met nieuwere Bijbels: Zie bijvoorbeeld de NBG Bijbel van 1951:

*“Fil.3:9: en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof **in** Christus, welke uit God is op de grond van het geloof.*

De Statenvertaling geeft hier:

*“Fil. 3:9: En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof **van** Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof;*

Merk op hoe het (NBG Bijbel 1951) zegt dat onze gerechtigheid komt door geloof **IN** Christus. Het vers laat ons echter zien dat deze gerechtigheid van God is op basis van ons geloof (in Hem). Aangezien de gerechtigheid van God komt, is het veel duidelijker en nauwkeuriger om te zeggen dat het kwam door de trouw van Christus, niet door ons geloof in Hem. We moeten dit vers lezen als zijnde over Christus, niet over ons. Hij is het onderwerp van ons geloof en wij zijn het object.

Dit verschil wordt heel duidelijk in Galaten 2:16 in de NBG Bijbel van 1951:

*“wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof **in** Christus Jezus, zijn ook zelf tot het geloof **in** Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof **in** Christus en niet uit werken der wet. Want uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden.*

De Statenvertaling leest hier:

*“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof **van** Jezus Christus, zo hebben wij ook **in** Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof **van** Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.*

Merk op dat geloof in Christus, dat tweemaal wordt herhaald in dit vers, niet logisch is en een diepere betekenis verdoezelt. In dit typische voorbeeld spreekt de NBG-'51 alleen over mijn geloof **in** Christus en omzeilt volledig het werk van Christus voor mijn redding. De Statenvertaling erkent dat het geloof **van** Christus is dat het voor mij mogelijk heeft gemaakt om geloof in Hem te hebben.

De reden voor deze discrepantie is dat het Grieks in principe zegt: "geloof Christus". De context zou dan aangeven of het het geloof van Christus of het geloof in Christus is. De nieuwere vertalingen nemen het ongelukkige pad van "de focus op mij in plaats van op Christus".

1 Korinthiërs Les 3

Verdeeldheid

1 Korinthiërs 1:10–17

Nadat hij zijn groeten aan de kerk te Korinthe had beëindigd, geeft Paulus hen onmiddellijk een reeks aansporingen die hen aanmoedigen om godvruchtig te leven. Hij spreekt eerst over de verdeeldheid binnen de kerk en wijst er vervolgens op dat ze niet geestelijk groeien. Hij moedigt hen aan moreel oprecht te zijn en onmiddellijk actie te ondernemen om zich te ontdoen van de zonde die ze in de vergadering negeerden. Hij bouwt zijn vermaningen altijd op op de leer die hij hen eerder onderwees. Zoals hij in 1 Korinthiërs 4:14 zegt, schrijft hij om hen te vermanen, niet om hen te beschamen. Vermanen is berispen voor verkeerd gedrag en hen aanmoedigen om naar behoren te leven, volgens het voorbeeld dat Paulus hun gegeven heeft (1 Korinthiërs 4:16). Hij neemt de eerste zes hoofdstukken van 1 Korinthiërs om op hun tekortkomingen te wijzen en hen aan te moedigen voor Christus te leven. In zijn brieven aan de Korinthiërs vond Paulus het nodig om zijn apostolisch gezag over hen te laten gelden, omdat er velen waren die zijn door God gegeven positie betwistten.

Verdeeldheid en twisten (verzen 10–13)

Nadat hij 18 maanden in Korinthe had gediend, reisde Paulus terug naar Antiochië om zijn tweede belangrijke apostolische reis af te maken, waarbij hij Aquila en Priscilla in Efeze achterliet. Binnen een jaar vertrekt hij voor zijn derde reis en stopt, op weg naar Zuid-Griekenland, te Efeze. Terwijl hij daar was, ontving Paulus bericht dat de kerk in Korinthe enkele grote problemen ondervond. Dit gebeurde zo'n 4-5 jaar nadat de kerk door Paulus tijdens zijn tweede reis was gesticht. Verschillende mensen uit het huis van Chloë hadden aan Paulus gemeld dat mensen in de kerk ruzie maakten en streden om wie ze wilden volgen.

In plaats van eensgezind te zijn over de leer die Paulus hen had geleerd, hadden ze ruzie over degene die ze wilden volgen. Ze werden beïnvloed door persoonlijkheden en populariteit in plaats van de verschillende leringen te overwegen in het licht van de onveranderlijke leer die door Paulus werd onderwezen. Dit gebeurde omdat velen het gezag van Paulus zijn apostelschap niet accepteerden. In plaats van verenigd te zijn door een gemeenschappelijke leer, werden ze verdeeld door de leer van verschillende populaire mannen. Als ze het gezag van Paulus als apostel hadden aanvaard, zou dit niet zijn gebeurd.

Dit is tegenwoordig een veel voorkomend probleem. Mensen zijn verzot op predikers die charismatische redenaars zijn. In plaats van zorgvuldig verschillende leringen te evalueren volgens de leer van Paulus, voelen ze zich aangetrokken tot iedereen die goed kan spreken en dingen zegt die aangenaam zijn om te horen. In plaats van hun verstand te gebruiken, gebruiken mensen vaak hun hart (Jer.17:9) om te evalueren wat er wordt gepredikt. De Schrift zegt ons dat we vervuld moeten zijn met de kennis van Zijn wil, niet met goede gevoelens over iets (Kolossenzen 1:9). Een leraar die ons alleen vervult met emotie en goede gevoelens over onszelf, is niet iemand die gevolgd moet worden.

Een ander probleem dat we tegenwoordig aantreffen is dat de meeste mensen de tradities van mensen volgen in plaats van zich te houden aan de waarheid van de leer van Paulus. Dit geldt zelfs voor solide fundamentele pastors en leraren. Ze 'bewijzen' vaak dat hun manier van denken correct is omdat deze al duizenden jaren door de 'kerk' is onderwezen en geaccepteerd. De reden dat er tegenwoordig zoveel kerken zijn is omdat de meeste mensen Paulus niet als hun autoriteit accepteren, net zoals dat gebeurde in de kerk te Korinthe. Deze specifieke kerk is een microkosmos van wat er tegenwoordig in de wereld gebeurt (Kolossenzen 2:8; 2 Timotheüs 4:3-4).

Paulus zegt dat ze dezelfde geest moeten hebben, hetzelfde moeten spreken, niet verdeeld moeten zijn en perfect samengevoegd met dezelfde geest en hetzelfde oordeel. Hij zegt niet dat ze robots moeten worden (dus niet zelf denken) en het eens moeten worden over elk probleem, alleen dat ze

eensgezind moeten zijn aangaande de leer van Paulus. In plaats daarvan volgden sommigen Petrus en zijn leer van het Evangelie van het Koninkrijk. Anderen deden hetzelfde, maar beweerden de aardse Christus te volgen. Anderen volgden Apollos omdat hij een dynamische en welsprekende spreker was (Handelingen 18:24). Ze verwierpen de boodschap van Paulus zodat ze andere boodschappers konden volgen. Deze andere leraren waren niet noodzakelijkerwijs slecht of verkeerd, maar de focus van deze splintergroepen binnen de kerk had op de “leer” moeten liggen, niet op bepaalde personen.

Tegenwoordig volgen mensen vaak een bepaalde prediker in plaats van de leer van Paulus. Ze willen grote afstanden afleggen om een populaire of bekende prediker te zien, zelfs als hun boodschap verkeerd is. Soms is er niets mis met de boodschap, maar mensen raken nog steeds verliefd op Christelijke 'beroemdheden'. Helaas accepteren gelovigen, die een bepaalde persoon vaak volgen zonder na te denken, slechte leer. Geen enkele leraar van de Bijbel is altijd volledig accuraat. Elke leer moet worden geëvalueerd en volgens de Bijbel “recht gesneden” worden. Veel mensen accepteren zelfs onschriftuurlijke ideeën omdat iemand die ze respecteren het heeft gezegd. Argumenteren over een Bijbelvertaling kunnen, bijvoorbeeld, een kerk gemakkelijk splitsen. Veel solide leraren uit “midden Handelingen” verwarren de Bijbelse leer over het behoud van Gods woord met de niet-Bijbelse leer dat God zijn woord bewaart in slechts één specifieke vertaling. We moeten allemaal heel voorzichtig zijn om de leer van Paulus te begrijpen en te leren hoe we haar principes kunnen toepassen, maar niet tot het uiterste gaan om het iets te laten zeggen dat God nooit heeft bedoeld.

Doop (verzen 13-17)

Eén van de dingen waarover de Korinthische kerk ruzie maakte, was de doop. Dit komt omdat sommigen Cefas (Petrus) volgden, die duidelijk leerde dat de doop noodzakelijk was (Handelingen 2:38). Een grote verdeeldheid in kerken van vandaag de dag is de doop. Dopen we of dopen we niet? Als ze dopen hoe doen ze dat dan, sprenkelen, begieten of onderdompelen. De doop is zeker een Bijbels concept, maar is niet in alle bedelingen verplicht.

Nadat Paulus gered was (Handelingen 9) zien we dat er nog steeds mensen werden gedoopt. Paulus werd gedoopt door Ananias (Handelingen 9:18), Cornelius werd gedoopt door Petrus (Handelingen 10: 47–48). Paulus doopte gelovigen niet eerder dan bij zijn tweede apostolische reis in Filippi (Handelingen 16:15, 33) en in Korinthe (Handelingen 18:8), dat minstens 15 jaar was nadat hij gered was. Er gebeurde echter iets tussen zijn tweede en derde apostolische reis. Toen hij tijdens zijn derde reis, vanuit Efeze, aan de Korinthiërs schreef, legt hij plotseling de verklaring af dat hij niet is gekomen om te dopen, maar om het evangelie te prediken. Paulus is blij dat hij niet doopte, dan slechts een paar gelovigen in het begin. Dit staat in schril contrast met de instructies van Petrus terwijl hij opstaat om de Joden aan te spreken in Handelingen 2:38 en hen vertelt dat zij zich moeten bekeren en zich moeten laten dopen om het eeuwige leven te verkrijgen. Dit is ook een complete verandering van wat Johannes de Doper predikte. Volgens hem wezen degenen die de doop weigerden Gods doel met hen af (Lukas 7:30). Johannes begreep dat de doop er was om Jezus Christus bekend te maken aan het volk Israël (Johannes 1:31). De doop van Johannes bereidde Israël voor om een volk van priesters te worden (Exodus 19:6). De doop in water was de methode die God had ingesteld om als priester in de tempel te dienen (Exodus 29:4; Leviticus 8:5–6).

Waarom deze verandering en waarom duurde het zo lang? De dopen die plaatsvonden nadat Paulus gered was, verschilden enigszins van wat er onder Petrus zijn bediening, met de prediking van het Koninkrijk, werd beoefend. Paulus en Cornelius werden beiden gedoopt pas nadat de Heilige Geest op hen was gekomen. Het zal je misschien opvallen dat de Heer Ananias en Petrus heeft verteld wat ze moesten doen, maar er is geen verslag van de Heer dat hen specifiek vertelde om te dopen. Mensen

werden gedoopt in deze periode van overgang omdat de Heer nog niemand had geïnstrueerd dat de waterdoop geen deel uitmaakte van de kerk, het lichaam van Christus. Deze informatie werd blijkbaar aan de apostel Paulus geopenbaard tussen zijn tweede en derde apostolische reis (Handelingen 26:16). Daarom kondigt Paulus plotseling aan dat hij niet is gezonden om te dopen.

Paulus is de enige in de Bijbel die zegt dat hij niet is gekomen om te dopen. Johannes de Doper daarentegen werd specifiek door de Vader gestuurd om te dopen (Johannes 1:6, Marcus 1:4). Jezus zijn discipelen doopten ook veel (Johannes 3:22). Dopen is ook een onderdeel van de zogenaamde Grote Opdracht (Mattheüs 28:18). Wanneer Paulus aankondigt dat hij niet gekomen is om te dopen, scheidt hij zich af van de leer van het Koninkrijk. Het laat zien dat er veranderingen plaatsvonden en dat Paulus midden in die veranderingen zat.

1 Korinthiërs Les 4

Prediking van het kruis

1 Korinthiërs 1:18–2:13

Binnen vijf jaar nadat Paulus de kerk in Korinthe had gevormd, was de kerk verdeeld in veel kleine facties. In plaats van de leer te volgen die Paulus hen had geleerd, volgden ze verschillende mannen. Het werd “persoonlijkheden” boven inhoud. Paulus vermaande hen in 1 Kor. 1 vers 10 om één te zijn, hetzelfde te zeggen, om eensgezind met elkaar verbonden te zijn. Paulus zei hen om zich te verenigen in de leer die ze van hem hadden geleerd en geen andere leer te accepteren.

Een kwestie die hen verdeelde, was de doop. Paulus had sommigen gedoopt die vijf jaar in de gemeente waren voordat hij 1 Korinthiërs schreef. Maar de dingen veranderden, en nu verklaart hij dat hij eigenlijk blij was dat hij niet meer mensen had gedoopt dan hij al had gedaan.

Dit kwam omdat de Heer hem sindsdien had geopenbaard dat de doop geen deel van de bedeling van genade zou zijn. De doop was nu een activiteit geworden die verdeeldheid veroorzaakte. Het was iets dat Israël in het verleden had gedaan, maar nu geen plaats had in deze nieuwe bedeling. Het houden van de doop maakt eigenlijk het kruis van Christus nutteloos omdat het volgens de wet aan Israël toebehoort. De prediking van het kruis gaat helemaal over onze vrijheid in deze bedeling van genade.

Dwaasheid en wijsheid (verzen 1:18–30)

Paulus blijft tot de Korinthische kerk spreken over hun vele interne twisten die betrekking hebben op het aanvaarden van de dwaasheid van de mens als hun bron voor wijsheid. De mensheid heeft altijd een hoge kijk op zichzelf gehad en daarom heeft de mens de neiging om menselijke wijsheid te accepteren terwijl hij Gods wijsheid verwerpt.

We zien religieuze leiders vandaag de dag de wijsheid van de mens accepteren in liedjes of in populaire religieuze boeken (1 Timotheüs 4:1). Deze zogenaamde Christelijke dingen kietelen de oren en blazen mensen op en leiden ze weg van het kennen van Christus en te verstaan hoe ze voor Hem moeten leven (Kolossenzen 1:9–10).

De Korinthische kerk was niet anders. Ze volgden charismatische leraren ten koste van de juiste kennis aangaande de huidige bedeling van genade. Paulus berispt hen om Christus te volgen zoals Paulus Hem volgde omdat het nu niet langer gepast (naar de bedeling) was om te onderwijzen wat Christus aan

Israël had geleerd. Door dat wel te doen, volgden ze niet langer wat Jezus Christus aan Paulus openbaarde: de prediking van het kruis.

Wanneer Paulus spreekt over de prediking van het kruis, verwijst hij naar de hele leer die hij hen had gepredikt en onderwezen. Het was niet alleen de evangelieboodschap van Christus zijn dood – begrafenis en opstanding. De Korinthiërs waren niet langer volmaakt samengevoegd of verenigd in de prediking van het kruis, maar waren opgesplitst in groepen die de wijsheid van mensen volgden. De prediking van het kruis, de leer van Genade die aan Paulus werd geopenbaard door Jezus Christus, wordt de wijsheid en kracht van God genoemd. De wijsheid van God is te vinden in de Schrift en kan alleen worden begrepen door iemand waarin de Heilige Geest woont (1 Korinthiërs 2:13-15). De kracht van God wordt aangetoond in de opstanding van Christus na de kruisiging (Romeinen 1:4; 1 Korinthiërs 6:14; Filippenzen 3:10), en in zijn vermogen om levens te veranderen (Romeinen 1:16; Efeziërs 3:20). De wereld is niet in staat de dingen te begrijpen die voor ons zijn opengesteld. Voor hen is het allemaal onzinnig en dwaas.

De “Kracht van God” die werkt in Paulus (verzen 2:1–5)

Paulus laat zien hoe Gods kracht door hem heen werkt. Hij kwam niet als een groot redenaar of charismatisch leider, hij kwam naar de Korinthiërs in angst en beven. Hij kwam alleen als drager van het evangelie van genade, en in het bijzonder Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Het was door Paulus zijn zwakheid dat Gods kracht bekend kon worden gemaakt. Hij moedigde hen aan te stoppen met het volgen van individuele geestelijke leiders en terug te keren naar de leer die ze oorspronkelijk van hem hadden gehoord.

De Korinthiërs werden bezocht door krachtige mannen, maar Paulus kwam zwak over zodat de kracht van God door hem kon worden aangetoond (2 Korinthiërs 4:6–7).

Oversten van deze wereld die de Heer kruisigden (verzen 2:6–8)

Veel mensen voegen het werk van Satan toe in deze passage waardoor hij degene is die Christus aan het kruis bracht. Mensen lijken aangetrokken tot bovennatuurlijke verklaringen in plaats van om te gaan met een meer natuurlijke. Omdat Paulus de wijsheid van God in voorgaande verzen met de wijsheid van de mens heeft vergeleken, is het logisch dat Paulus deze redenering voortzet.

Er zijn enkele vertalingen die het woord vorsten gebruiken in vers 8 van 1 Kor. 2, wat leidt tot de vergelijking met Satan als de vorst (SV: overste) van de macht van de lucht (Efeziërs 2:2 zie ook Mattheüs 9:34). Er is echter geen echte Bijbelse steun die met “vorsten” (meervoud) naar Satan verwijst, en vermoedelijk zijn volgelingen. Satan wordt een overste genoemd, maar 1 Korinthiërs 2 richt zich op het werk van de vorsten.

Het helpt te begrijpen dat het woord vorst is vertaald uit het Griekse woord archon en linaal betekent. Ditzelfde Griekse woord wordt gebruikt om te verwijzen naar de leiders van Israël die Christus ter dood brengen.

“Lukas 24:20: En hoe onze overpriesters en oversten Denzelve overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben.

“Hand. 3:17: En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.

Het inbrengen van deze kennis in 1 Korinthiërs 2:6–8 moet ertoe bijdragen dat iemand begrijpt dat de leiders van Israël degenen zijn die de schuld krijgen van de dood van Christus. Dit komt overeen met de beschuldiging van Petrus aan de leiders van Israël (Handelingen 2:22–23; 3:13–15; 4:8–9).

Deze passage is een voortzetting van Paulus zijn gedachte over de wijsheid van de mens. De wijsheid van de mens dwong de leiders van Israël om Christus ter dood te brengen. Deze leiders die *“te niet worden”* (vers 6).

De wijsheid van de mens staat in contrast met Gods wijsheid, hetgeen te lezen is in de openbaring van de verborgenheid aan Paulus. Deze wijsheid was verborgen tot een vooraf bepaalde tijd toen het werd onthuld (vers 7). Deze wijsheid was niet, en kon niet gekend worden door de heersers van dat tijdperk, namelijk degenen die Christus ter dood brachten. Als ze hadden geweten wat later aan Paulus werd geopenbaard, zouden ze Christus niet ter dood hebben gebracht (vers 8).

In dit alles laat Paulus de Korinthiërs zien dat menselijke wijsheid (Christus doden) totale dwaasheid is in het licht van de nu geopenbaarde wijsheid van God vervat in het evangelie van genade.

Nog een verkeerd toegepast vers (2:9–13)

“9Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.

Hoe vaak hebben we dit vers horen toepassen op de hemel? Dat is het probleem met het kiezen van een vers uit het midden van een passage en proberen te begrijpen wat het zegt. Dit vers moet worden gelezen in het licht van wat Paulus eerder zei, dat de wijsheid van God verpakt is in verborgenheid.

De dingen die God aan Paulus heeft geopenbaard zijn zo overweldigend dat het onmogelijk is voor iemand om zelfs maar te denken dat God dit voor ons zou doen. We hoeven niet te wachten om naar de hemel te gaan om deze dingen te begrijpen, omdat ze nu aan ons zijn geopenbaard door de apostel Paulus en ons de Heilige Geest is gegeven om ons te helpen deze diepe dingen van God te begrijpen. Nogmaals, als deze leiders van Israël enig idee hadden wat het kruis zou bereiken, zouden ze Christus niet ter dood hebben gebracht.

Merk in vers 7 op dat deze wijsheid allemaal was gepland vóór het begin van de schepping en dat het tot onze glorie werd gedaan. Dit komt naar voren in Efeziërs, waar we ontdekken dat het Lichaam van Christus al was gepland vóór de schepping en dat we gezegend zouden worden met elke geestelijke zegen (Efeziërs 1:3-4). De genade van God wordt aan ons overgegeven op manieren die de mensheid nooit zelf zou kunnen bedenken (Efeziërs 1:8–11). Het zou op dit moment de moeite waard zijn om het boek Efeziërs te lezen om de volledige impact te krijgen van alles wat God deed voor de leden van het Lichaam van Christus.

1 Korinthiërs Les 5

Natuurlijk, geestelijk en vleeselijk

1 Korinthiërs 2:12 – 3: 3

Paulus vergelijkt de wijsheid van mensen met de wijsheid van God. De wijsheid van de mens is dwaasheid voor God omdat de mens God niet erkent als de bron van wijsheid. De mens beschouwt de

wijsheid van God als dwaas omdat het voor hem geen zin heeft. De mens is niet in staat om iets geestelijks te begrijpen.

Paulus spreekt specifiek over het kruis in dit deel van 1 Korinthiërs. Hij begint in vers 6 om uit te leggen dat de wijsheid van mensen hen ertoe bracht om Jezus te kruisigen. (Merk op dat veel mensen geloven dat de apostel Paulus in de verzen 6–8 naar Satan verwijst).

In de context spreekt Paulus over de wijsheid en dwaasheid van de mensheid, niet van Satan. De Bijbel legt de schuld op Israël voor de dood van Christus (Handelingen 2:23, 36). De wijsheid van Jezus die aan het kruis sterft, was voor de mensheid verborgen totdat het aan de apostel Paulus werd geopenbaard. Vóór Paulus gebruikte Petrus de gebeurtenissen aan het kruis om Israël te beschamen. Paulus begreep echter dat Gods glorie en wijsheid door het kruis zichtbaar werden.

Het is in de context van het kruis dat Paulus spreekt over de wijsheid van God en de dwaasheid van de mens. Gods wijsheid om Jezus Christus aan het kruis te laten sterven, werd aan Paulus uitgelegd in de leer die hij de Verborgeneheid noemt, zoals het hem door Jezus Christus werd opgedragen. In deze context spreekt Paulus over de natuurlijke en geestelijke mens.

De natuurlijke mens

De natuurlijke mens is iemand die leeft en waarneemt in zijn natuurlijke staat van zonde. Alle mensen worden, na Adam, geboren en worden daarom in zonde geboren. Niemand na Adam heeft het leven ervaren dat vrij is van zonde, daarom is het voor de natuurlijke mens onmogelijk om geestelijke zaken te begrijpen (1 Korinthiërs 15:45–49).

Lange tijd dacht ik dat de uitdrukking "ze worden geestelijk onderscheiden" op de persoon werd toegepast. De hele zin gaat echter over de dingen van de Geest. De natuurlijke mens ontvangt de dingen van de Geest van God niet, want de dingen van de Geest zijn dwaasheid voor hem, noch kan hij de dingen van de Geest kennen omdat de dingen van de Geest alleen geestelijk kunnen worden onderscheiden en begrepen (1 Kor. 2:14).

De geestelijke mens

In tegenstelling tot de natuurlijke mens, die iemand is die geestelijke dingen niet kan begrijpen, is de geestelijke mens. De geestelijke mens heeft de Heilige Geest die in hem woont en is daarom in staat geestelijke dingen te onderscheiden. De niet-geredde persoon beschouwt geestelijke dingen als dwaas, simpelweg omdat ze goddelijke zaken niet kunnen begrijpen. Net zoals een mens in staat is een andere mens te begrijpen, kunnen wij, die geestelijk zijn, dingen begrijpen die van God komen.

Dit is waarom het kruis geen betekenis heeft voor de wereld. Voor hen is het dwaas om te denken dat God zijn Zoon zou sturen om te sterven, en door zijn dood, begrafenis en opstanding het mogelijk is voor iemand om eeuwig leven te hebben door het geloof. De wijsheid van de mens zegt dat we moeten werken voor onze redding. Menselijk gezien is het niet logisch dat iemand alleen gered kan worden door in de Persoon en de werken van Jezus Christus te geloven.

Soms leidt de wijsheid van de mens ertoe dat men gelooft dat uiteindelijk alle mensen zullen worden gered (omdat God liefde is), of dat er vele wegen zijn die naar God en het eeuwige leven leiden (via Boeddha, Hindoeïsme of de Islam). Dit is wat er gebeurt wanneer iemand de waarheden en wijsheid van Gods woord verlaat. Mensen zoeken vaak naar diepere wijsheid buiten de Bijbel. Degenen die dit

doen, inclusief degenen die mediteren over God en wachten tot Hij, buiten de Bijbel om, tot hen "spreekt", tonen allemaal volslagen dwaasheid omdat ze negeren of toevoegen aan wat God ons al duidelijk heeft verteld in de Bijbel.

Paulus streed met degenen in de Korinthische kerk die zijn leer wilden verlaten en de leer van een ander wilden volgen. Hoewel ze solide mannen van God volgden, hielden ze zich niet aan de leer die hun door Paulus, van Jezus Christus, was gegeven. Toevoegen aan wat Paulus leert is dwaas. **Degenen die het onderwijs van Petrus combineren met wat Paulus leert, zijn dwaas, niet omdat ze natuurlijk zijn, maar omdat ze zich niet aan de leer van Paulus houden.** Iedereen die zich afkeert van of de leer van Paulus verandert, is dwaas. Dit is waar Paulus tegen streed in de kerk van de Korinthiërs, en het verklaart waarom Paulus Timotheüs voortdurend zegt de woorden vast te houden die hij hem had gegeven en om getrouwe mannen deze leer te leren die op hun beurt anderen zullen onderwijzen. Helaas is dit niet gebeurd, want we zien de waarschuwing van Paulus voor wolven die in de kudde, in Efeze, binnenkomen en dan gebeurt het tegen de tijd dat hij zijn tweede brief aan Timotheüs schrijft dat hij zegt in 2 Timotheüs 1:15:

"Gij weet dit, dat allen, die in Azië zijn, zich van mij afgewend hebben; onder dewelke is Fygelus en Hermogenes".

Vleselijke Christenen

Paulus kan de Korinthische kerk niet de diepe leerstellingen van genade geven omdat ze vleselijk waren. Veel mensen geloven dat een vleselijk persoon niet kan worden gered. Ze beschouwen de term vleselijke Christen als een "oxymoron" omdat ze verwerpen dat iemand tegelijkertijd vleselijk en Christen kan zijn.

Er zijn mensen die zich houden aan de Gereformeerde Theologie (zoals RC Sproul) die zeggen dat "... de Bijbel verwijst naar goede werken als een noodzakelijke vrucht van onze verlossing." Ze definiëren een vleselijk persoon als iemand die niet de vrucht van goede werken voortbrengt en daarmee bewijst niet zijn gered. Hoewel ze Bijbels zijn in hun argumentatie, zijn ze niet dispensationeel. Ze komen tot dit begrip door de Schrift die bij Israël hoort toe te passen op het Lichaam van Christus. Ze zullen zeggen dat Christenen alleen door geloof gerechtvaardigd worden, afgezien van werken (Galaten 2:16), maar mengen dan Israëls eis van werken als een demonstratie van geloof gebaseerd op Jakobus, zeggend dat geloof zonder werken dood is (Jakobus 2:12-26). Daarom concluderen ze dat iedereen die zegt dat ze geloof hebben, maar niet de vrucht van werken voortbrengen, niet gered zijn.

Om deze theologie in stand te houden, is het noodzakelijk om de brief van Paulus aan de Romeinen te negeren:

"Romeinen 3:28: Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet".

Ze begrijpen niet dat zelfs Israël niet gered werd door de werken van de wet. Ze werden alleen gered door geloof en als ze een oprecht geloof hadden, zouden ze het werk doen. De werken hebben hen niet gered, maar ze waren een noodzakelijk onderdeel van hun redding. Degenen die de werken zonder geloof deden, werden niet gered.

Tegenwoordig voegen we, als gelovigen, in deze "bedeling van genade" niets toe aan onze redding. De Gereformeerde Theoloog kijkt naar iemand, waarvan zij denken dat hij geen vrucht draagt door zichtbare werken, en concludeert dat ze niet gered zijn. Het probleem hiermee is dat ze definiëren wat

de werken zijn door de Bijbel toe te passen met datgene dat bij Israël hoort. Maar zelfs de meest religieuze Gereformeerde Theoloog, die predikt dat we onder de wet zijn, volgt de wet niet zoals God van Israël eiste. Omdat ze de werken van de wet prediken om hun geloof te bewijzen, kan worden beweerd dat geen Gereformeerde Theoloog volgens hun normen kan worden gered, omdat ze niet echt de werken van de wet doen zoals gedefinieerd door God.

Paulus noemt de mensen in de Korinthische kerk heiligen, maar zegt dat hij niet in staat is om hen met vaste spijs te voeden omdat ze vleeselijk zijn. Een vleeselijk Christen is werkelijk gered, maar leeft in het vlees. Een reden om het boek Romeinen te bestuderen is om onze redding te begrijpen. We weten dat onze redding eeuwig is, maar we hebben ook de vrije wil om te kiezen hoe we zullen leven.

Romeinen 6 begint met Paulus die de vraag stelt:

“Rom. 6:1: Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?”

Het voor de hand liggende antwoord is “absoluut niet”. We zijn bevrijd van zonde, zodat we niet langer slaven van de zonde zijn. Romeinen 7 laat zien dat Paulus worstelde met zonde, maar we kunnen aan Romeinen 8 zien dat hij verzekerd was van zijn redding. Samenvattend, de niet--geredden zijn niet in staat geestelijke dingen te begrijpen, terwijl het vleeselijke niet in staat is de diepere dingen van Christus te begrijpen. Dit laat zien dat ze fundamenteel geestelijke dingen konden begrijpen, maar dat ze verder moesten gaan naar de diepere geestelijke dingen (Romeinen 1:11, 25–26). Leven in het vlees verhinderde hen dat te doen.

1 Korinthiërs Les 6

De bouwmeester

1 Korinthiërs 3:4-15

Paulus schrijft vanuit Efeze naar de kerk te Korinthe nadat hij ontdekt dat er twisten en verdeeldheid in de kerk zijn. In plaats van de leer te omhelzen die Paulus hen had geleerd, volgden ze persoonlijkheden. Als gevolg van het opzij zetten van de leer van Paulus stagneerden ze en waren ze in staat alleen de meest fundamentele geestelijke zaken op te nemen. Paulus kon ze alleen met melk voeden en geen vast geestelijk voedsel. De interne verdeeldheid was een direct gevolg van hun geestelijke onvolwassenheid.

Paulus als hun voorbeeld

Paulus gebruikt zichzelf als voorbeeld voor hoe ze moeten handelen. Hij ging door met zijn bediening wetende dat het God was die achter elke geestelijke uitkomst zat. Hij werkte samen met vele andere mensen om de dingen te bereiken die God wilde dat ze zouden bereiken. Iedereen droeg zijn steentje bij aan de opbouw van het lichaam. Paulus, en de andere apostelen en werkers, werkten allemaal samen met een uniforme focus op het dienen van God.

De leden van de Korinthische vergadering daarentegen concentreerden zich op hun eigen individuele verlangens in plaats van op de behoeften van elkaar. Ze verachten individuele voorkeuren en antipathieën in plaats van zich te verenigen over een gemeenschappelijke leer. Paulus was een levend bewijs van hoe hij zich kon verenigen in de bediening met anderen om het werk van de Heer te

volbrengen. Elke dienaar van God deed zijn werk, maar het was God die het allemaal samenbracht om het te laten werken voor Zijn glorie en doel.

Het is niet ongebruikelijk dat Paulus zichzelf gebruikt als een voorbeeld voor ons om te volgen. Aan de Korinthiërs smeekte hij hen om volgelingen van hem te zijn, evenals hij van Christus was (1 Korinthiërs 11:1 en 4:16). Hij strooit deze waarschuwing door zijn geschriften op basis van zijn autoriteit als apostel van Christus (Filippenzen 3:17; 4:9; 2 Thessalonicenzen 3:9).

Daarom zei hij tot Timotheüs vast te houden aan de gezonde woorden van de leer die hem waren gegeven, en deze door te geven aan andere getrouwe mensen (2 Timotheüs 1:13–14; 2:2). Zijn autoriteit in deze bedeling van genade werd duidelijk gemaakt toen Petrus de kerk in Antiochië bezocht. Paulus berispte Petrus voor het teruggaan onder de wet en Joden en Heidenen niet als gelijken te behandelen (Galaten 2:11–21). God koos Paulus om de openbaarder van de leer van de Verborgenheid te zijn in deze bedeling van genade. Petrus moest nu volgens de regels van Paulus handelen, zoals hem door Jezus Christus was gegeven. Paulus had zijn autoriteit en een nieuwe boodschap van God gekregen, en de andere toenmalige apostelen en profeten bevestigden dat dit het geval was (Efeziërs 3:1–6). Nu moesten ze leren leven volgens deze nieuwe regels in een nieuwe bedeling, niet door te veranderen waarin ze waren onderwezen (het Evangelie van het Koninkrijk), maar door Paulus de voorkeur en volledige controle te geven over al diegenen die hem volgden in redding onder het Evangelie der genade Gods. Degenen die gered waren onder het evangelie van het koninkrijk, ontmoetten elkaar nog steeds en werden aangemoedigd door de discipelen, meestal in de Hebreeuwse kerk in Jeruzalem, maar ze voegden niet langer nieuwe koninkrijkgelovigen toe aan hun vergadering. Paulus ging niet uit om het werk te niet te doen dat al door Petrus was gedaan, die een apostel van de besnijdenis was (Romeinen 15:20; Galaten 2:8), maar ging uit om het evangelie van genade te prediken buiten de plaatsen waar Petrus en de Discipelen het Evangelie van het Koninkrijk al hadden gepredikt.

Paul als bouwmeester

De reden dat Paulus zichzelf als ons voorbeeld kan stellen, is omdat hij onze apostel is (Romeinen 11:13; 1 Timotheüs 1:1). Als onze apostel kreeg hij een unieke boodschap en een speciale positie als onze bouwmeester. In de bouw stelt een architect de plannen op die aan een aannemer worden gegeven om te voltooien. Als er meer dan één hoofdaannemer op een bouwplaats zou zijn, zou er veel verwarring zijn over wie gevolgd moet worden. Paulus werd aangesteld als de enige aannemer die de plannen uitvoerde die waren opgesteld door de architect, namelijk God. Hij (God) stelde de plannen op vóór de grondlegging van de wereld, maar hield deze plannen volledig verborgen voor de mensheid totdat ze werden geopenbaard aan en door de apostel Paulus (Efeziërs 1:4; 3:5; 1 Korinthiërs 2: 9–10; Romeinen 16:25–26). Als bouwmeester legde Paulus het fundament van het gebouw met Christus als hoeksteen. Wanneer Efeziërs 2:20 wordt samengevoegd met 1 Korinthiërs 3:10 en Mattheüs 16:18–19, zien we een gemeenschappelijke basis (Christus) met twee verschillende gebouwen. Petrus kreeg de autoriteit om een gebouw voor het koninkrijk te bouwen, en Paulus kreeg de opdracht om het gebouw voor het lichaam van Christus te bouwen. Deze twee gebouwen hebben twee afzonderlijke plannen die zijn opgesteld door dezelfde architect, God. Petrus was net zo goed een meesterbouwer als Paulus, maar hij werkt op een andere bouwplaats. Toen God een tijdelijk werkbevel om te stoppen aan Petrus uitvaardigde, geloof ik dat met de steniging van Stefanus, dat hij niet langer actief rekruteerde voor zijn team van werknemers omdat de bouw door God werd gestopt. Rond dezelfde tijd werd Paulus geroepen om te beginnen met het bouwen van het gebouw voor het Lichaam van Christus. Paulus instrueert ons zorgvuldig om alleen te bouwen op het fundament dat hij heeft gelegd.

We moeten niet naar de blauwdrukken van Petrus kijken, Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, maar de brieven van Paulus volgen en proberen te bouwen op basis van die instructies. Denk aan de chaos die zou ontstaan als er twee bouwmeesters waren die twee sets bouwplannen op één bouwplaats gebruikten, zelfs als er maar één fundering was om op te bouwen. Dit is precies wat er vandaag gebeurt door degenen die de plannen van Petrus gebruiken om een gebouw te bouwen op de bouwplaats van Paulus. Erger nog, mensen kiezen delen uit twee verschillende blauwdrukken. Ze mengen een beetje van het plan van Petrus met een beetje van die van Paulus en komen met iets dat op geen van beide lijkt. Dit is de verwarring in veruit de meeste kerken van vandaag de dag. Duidelijkheid van het doel van de kerk, het lichaam van Christus, is alleen te vinden in de leer van Paulus.

Wij zijn bouwers

Alle gelovigen worden bouwers genoemd. Omdat Paulus onze enige aannemer is, moeten we zijn orders opvolgen. Dit betekent dat we de plannen volgen die hem zijn gegeven door de architect, God. Als mensen, die een door God ontworpen gebouw bouwen, moeten we heel voorzichtig zijn om de blauwdrukken te volgen, de 13 brieven van Paulus. Als we de verkeerde set blauwdrukken gebruiken, bouwen we het verkeerde gebouw.

We kunnen dingen bouwen die eeuwig zijn en dingen die tijdelijk zijn. Als we bouwen volgens de juiste leer, zullen die dingen blijven. Als we bouwen met behulp van de verkeerde leer, zullen die dingen geen standhouden. Als wij bijvoorbeeld de eis van Petrus volgen om de wet te houden en zich te laten dopen, zal dat werk niets waard zijn. Als we echter trouw zijn gebleven aan de leer van Paulus, zullen we vrucht dragen met een eeuwige betekenis. God beoordeelt een persoon niet op zijn oprechtheid omdat ze oprecht ongelijk kunnen hebben.

Goud, zilver en edelstenen zijn items die de mens niet kan produceren. De mens kan echter zoveel hout, hooi en stoppels produceren als hij maar wil. Het eerste is van God, het andere is van de mens. Als we correct bouwen, waardoor God door ons kan werken, bouwen we met goud, zilver en kostbare edelstenen. Wanneer we op eigen kracht werken, beschouwt God dat als waardeloos en het zal worden verbrand, zie echter 1 Kor.3:11-15:

“11 Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 12 En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; 13 Eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven. 14 Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. 15 Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur.

Werken beoordeeld door vuur

God gaf ons Zijn woord als de standaard waarmee we beoordeeld zullen worden, zodat we specifiek weten wat Hij van ons verwacht. Dit is waarom Israël de Mozaïsche wet kreeg, zodat het volk Israël wist wat God van hen verwachtte. Dat is de reden waarom Paulus ons vertelt dat we de verborgenheid van Zijn wil moeten begrijpen, zodat we op een manier zullen wandelen die Hem behaagt (Kolossenzen 1:9–10).

Onze werken zullen worden vergeleken met de Bijbel. De werken die niet bestand zijn tegen wat God in Zijn woord zei, zullen worden verbrand. Gods woord is het vuur waardoor onze werken zullen

worden beoordeeld. Als arbeiders moeten we er achter komen wat God van ons verlangt en vervolgens actie ondernemen. We vinden Gods wil voor ons in de geschriften van Paulus, en daarom moeten we het Woord der waarheid recht snijden (2 Timotheüs 2:15). Wanneer we worden beoordeeld, zal ons werk duidelijk worden gemaakt volgens het Woord van God.

1 Korinthiërs Les 7

De tempel van God

1 Korinthiërs 3:16–17

Elke gelovige in het lichaam van Christus zal beoordeeld worden, bij de opname, voor de rechterstoel van Christus. Mensen die geen verschil zien tussen Gods programma voor Israël en Zijn programma voor het Lichaam van Christus, geloven dat de rechterstoel van Christus hetzelfde oordeel is als de Grote Witte Troon in Openbaring 20. Dat komt omdat zij geloven dat de Opname de wederkomst is en dat er geen zevenjarige verdrukking of Duizendjarig Koninkrijk zal zijn. Ze geloven dat Christus komt en dat alle mensen van alle eeuwen in één gemeenschappelijk oordeel zullen worden geoordeeld. Om hun theologie te laten werken, doen ze veel aan allegoriseren (=Allegorie: Een manier van spreken waarmee je iets anders zegt dan je op het eerste gezicht lijkt te zeggen) en het vergeestelijken van de Schrift. Bijvoorbeeld, de fysieke beloften aan Israël worden door hen gezien als geestelijk vervuld door de Kerk, het Lichaam van Christus.

Paulus vertelt ons dat we beoordeeld zullen worden naar onze werken. Romeinen 14:10 zegt dat wij (gelovigen) allemaal voor de rechterstoel van Christus zullen staan. *Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus.....* (Romeinen 14:12 en 2 Kor. 5:10). Uit 1 Korinthiërs 3 zien we dat we beoordeeld zullen worden op basis van hoe getrouw we op het juiste fundament hebben gebouwd. Paulus noemt zichzelf de meesterbouwer die een gebouw bouwt op het fundament van Christus. Paulus is begonnen met bouw volgens de instructies van Jezus Christus, nu moeten wij opletten om voort te bouwen op het fundament dat door Paulus is gelegd. Met andere woorden, we moeten doorgaan met het bouwproces door de blauwdrukken te volgen die God aan Paulus heeft gegeven. Deze plannen zijn te vinden in Paulus zijn 13 brieven.

De meeste mensen die 1 Korinthiërs lezen, leren dat we de leer van Jezus Christus moeten volgen, omdat Hij het fundament wordt genoemd. Ze zeggen dat deze leer kan worden gevonden door te bestuderen wat Hij deed tijdens zijn aardse bediening. De meeste mensen erkennen Paulus NIET als een meesterbouwer die de basis legde voor het Lichaam van Christus. Ze hebben al besloten wat ze willen geloven en dwingen de Schrift vaak om binnen hun vooraf bepaalde theologie te passen.

Nog erger zijn mensen die de Bijbel verdraaien door te zeggen dat Jezus de bouwmeester is die gelovigen bouwt in het bouwwerk die Hij wil, of als bouwmeester gebruikt Hij ons als Zijn gereedschap om Zijn doel te bereiken. Dit zijn beide het vergeestelijken van de waarheid die Paulus onderwijst. Hebréeën zegt wel dat God de maker en bouwer is van de hemelse stad Jeruzalem (Hebréeën 11:10), en natuurlijk heeft Jezus Christus alle dingen geschapen. Paulus sprak echter niet op die manier over God. Hij legt uit dat hem de speciale positie is gegeven om de meesterbouwer van de kerk, het lichaam van Christus, te zijn. Helaas krijgt Paulus gewoon niet de eer voor de positie die Jezus Christus hem gaf.

De tempel van God (verse 16)

Toen Israël zijn reis naar het Beloofde Land begon en vervolgens zwierf door de wildernis, gaf God hen specifieke plannen om een tabernakel te bouwen. Toen ze zich eindelijk hadden gevestigd, zei God dat ze een tempel in Jeruzalem moesten bouwen. Het eerste bouwsel (de tabernakel) was tijdelijk en de tweede was permanent. Beiden warden de woonplaats van God en de plaats waar Israël Hem kon benaderen (Psalm 76:2). De offers werden door de priesters aangeboden om de zonden van het volk te verzoenen. Priesters werden door God aangewezen om de mensen voor Hem te vertegenwoordigen. De functie van de priesters was om de mens tot God te brengen, in tegenstelling tot profeten die God tot de mens brachten.

Toen de tabernakel compleet was, kwam God zichtbaar en vulde de tabernakel met Zijn glorie. Het was zo overweldigend dat Mozes niet naar binnen kon gaan (Exodus 40:34–35). Hetzelfde gebeurde bij de inwijding van Salomo's tempel (2 Kronieken 7:1–3). Deze uiterlijke manifestatie van Gods aanwezigheid verliet Salomo's tempel in de Babylonische ballingschap (Ezechiël 9:3; 10: 18–19; 11: 22–25). Er is geen verslag van de glorie van God die de laatste tempel binnenging, vaak de tempel van Herodes genoemd. Dit komt misschien omdat de Ark van het Verbond verloren was gegaan en dit is waar de aanwezigheid van de Heer was. De Ark van het Verbond zal niet in de Duizendjarige Tempel zijn omdat Jezus Christus vanuit die locatie fysiek zal regeren volgens Jeremia 3:14–16. Het kan worden opgemerkt dat, toen Jezus de tempel binnenging, de aanwezigheid van God uiteindelijk in de tempel was, maar hij feitelijk niet in de tempel woonde.

Wanneer Paulus zegt dat wij de tempel zijn en dat de Geest van God in ons woont (1 Kor.3:16), spreekt hij over het kerkelijk lichaam, niet over individuen. Wanneer gelovigen zich verzamelen om God te aanbidden, is de Heilige Geest in hun midden. Het is duidelijk dat Paulus het niet heeft over een kerkgebouw, maar over een verzameling gelovigen die in het lichaam van Christus zijn. Er is iets speciaals aan een groep gelovigen die samenkomen om God samen te ontmoeten en te aanbidden. Helaas werd deze eenheid van de Geest verbroken in de Korinthische kerk vanwege de verdeeldheid en ruzie over de leer.

De informatie die Paulus aan hen schrijft is hen alreeds geleerd. Dit is de reden waarom Paulus zegt: "Weet gij niet ...?" In feite herhaalt Paulus deze zin acht keer in deze brief (1 Korinthiërs 3:16; 5:6; 6: 3, 9, 15, 16, 19; 9:24). Het is duidelijk dat wat hen eerder werd geleerd vergeten was of niet werd opgevolgd. Paulus schrijft 1 Korinthiërs om hen weer op het goede spoor te krijgen door hen eraan te herinneren zijn leer te volgen.

In plaats daarvan volgden ze de wijsheid van mensen, werden ze beïnvloed door personen in plaats van de waarheidsgetrouwe woorden te evalueren. De Korinthiërs waren baby-Christenen die niet in staat waren vast voedsel te verteren omdat ze geen godvruchtig leven leefden. Hun vleselijkheid bracht hen ertoe ruzie te maken over wie ze zouden volgen in plaats van de leer van Paulus, als de bouwmeester, te aanvaarden.

Schenden en wordt geschonden (vers 17)

Omdat het kerkelijk lichaam de tempel van God is, maakt Paulus duidelijk dat iedereen die de tempel schend, zelf zal worden geschonden. Paulus heeft het over degenen die een kerk (een gemeente) binnenkomen om het te verscheuren met valse leer. Paulus schrijft aan Timotheüs en waarschuwt hem zich bewust te zijn van dergelijke dingen. Hij laat ons zien waar we op moeten letten zodat een kerk

niet in verval raakt. Paulus waarschuwt voor kerken die de waarheid verwerpen en degenen verwerpen die gezonde woorden onderwijzen (2 Timotheüs 4:3-4).

De kerk van de Korinthiërs begon ook te luisteren naar degenen die valse leer onderwezen. Paulus kreeg zijn hele leven met valse leer te maken en waarschuwt Timotheüs om waakzaam te zijn en de kerken te behoeden voor verkeerde leer (1 Timotheüs 1:3-7; 19-20; 4:15-16; 6:3-5), en waarschuwt ons om te letten op hen die hetzelfde doen (1 Timotheüs 4:1-2). Onze standaard voor de gezonde leer is te vinden in de 13 brieven van Paulus (2 Timotheüs 1:13-14). De Korinthiërs verwierpen eerst de leer van Paulus en begonnen vervolgens de leer te aanvaarden die in strijd was met wat hij hen had geleerd.

Het grootste probleem (verzen 18-23)

Paulus raakt hen opnieuw met de ultieme oorzaak van hun probleem. Er zijn mensen binnen de vergadering die wereldse wijsheid gebruiken om geestelijke dingen te evalueren. Wanneer dit gebeurt, ziet ware geestelijkheid er dwaas uit en wordt daarom afgewezen. De Korinthiërs evalueerden de boodschap op basis van de boodschapper in plaats van op de inhoud. Ze keken naar het fysieke in plaats van het geestelijke. Omdat ze vleeselijk waren, konden ze de leer niet correct beoordelen en begrijpen. Ze verwierpen wat Paulus hen had geleerd en volgden andere ideeën die voor hen meer aardser waren. De wijsheid gevonden in de prediking van het kruis waren ze kwijt.

Ze dachten dat ze de wijsheid van God hadden, maar ze waren volledig misleid omdat ze zo onvolwassen waren. Ze waren er volledig van overtuigd dat ze in de Geest waren, maar omdat ze door het vlees werkten, konden ze hun toestand niet goed evalueren. Ze werden niet alleen bedrogen, maar ze bedrogen ook anderen (2 Timotheüs 3:13).

Dit gebeurt wanneer mensen rusten op de woorden van andere mensen in plaats van op het Woord van God. Dit is gangbaar in de kerken van vandaag. De man met de meest gepolijste en verleidelijke woorden krijgt de grootste kerk. Over het algemeen verlangen mensen tegenwoordig niet eens naar een gezonde leer, maar horen ze graag dingen die hen een goed gevoel over zichzelf geven. De meeste voorgangers zijn meer dan bereid om de verlangens van de gemeente te vervullen door grote porties geestelijke fabelen uit te delen (2 Timotheüs 4:3)

1 Korinthiërs Les 8

Verborgenheden van God

1 Korinthiërs 4:1-2

Paulus sluit hoofdstuk drie af door terug te keren naar waar wijsheid werkelijk wordt gevonden. Wijsheid komt alleen van God, nooit van de mens. De wijsheid van de mens is op zijn best beperkt en vertrouwt niet op het geestelijke component die door de Heilige Geest wordt verleend. Wijsheid die van de mens komt, is eigenlijk dwaas. Dit was het probleem met de Korinthiërs.

Ze volgden de wijsheid van verschillende mensen in plaats van de waarheden van de leer die hun door Paulus was geleerd. Ze gebruikten menselijke redeneringen om geestelijke waarheden te evalueren. Dit was de bron van de verdeeldheid die zich binnen de kerk had ontwikkeld. In plaats van opscheppen over het volgen van bepaalde mannen, moesten ze de goddelijke leer van Paulus begrijpen en erop vertrouwen. Ze hadden alles wat ze nodig hadden om geestelijke zaken goed te evalueren, maar ze

vertrouwen op menselijke wijsheid in plaats van op de Heilige Geest om de leer van Paulus te begrijpen.

Trouwe rentmeester

Paulus is altijd heel voorzichtig met het bewaken van de informatie die Jezus Christus hem gaf over de leer van de Verborgenheden. Hij noemt zichzelf, en degenen die met hem werkten, rentmeesters van de verborgenheden (meervoud) van God. Een rentmeester is een dienaar die veel verantwoordelijkheid krijgt van de eigenaar van een huishouden. Ze houden toezicht op de gehele huishouding in afwezigheid van de eigenaar (Lukas 12:42–44).

In het Grieks is een rentmeester iemand die uitreikt (oikonomos). Ze beheren daarom een uitdeling, dat in het Grieks oikonom is. Een bedeling beschrijft de manier waarop God met de mensheid omgaat. Het is hoe Hij heeft besloten Zijn programma onder de mensen uit te voeren. God delegerde aan Paulus de verantwoordelijkheid om rentmeester te zijn over Zijn huishouden tijdens deze speciale periode van Gods genade. Om God te behagen, moeten alle mensen vandaag achter Paulus staan en hem erkennen als rentmeester van de verborgenheden van God.

Paulus begreep deze belangrijke functie, en de verantwoordelijkheid, die hem werd gegeven als rentmeester van God. Hij had deze gezonde woorden aan Timotheüs doorgegeven, aan wie werd verteld dat hij zich moest houden aan de gezonde woorden die hij van Paulus had geleerd (1 Timotheüs 4:6). Timotheüs was toen verantwoordelijk om deze gezonde woorden door te geven aan andere getrouwe mannen (niet aan vrouwen) die op hun beurt het proces zouden voortzetten (2 Timotheüs 2:2). Een trouwe arbeider is iemand die de Schrift bestudeert en recht snijdt (2 Timotheüs 2:15).

Als de leidende persoon in het lichaam van Christus is Paulus ons voorbeeld (1 Timotheüs 1:16; 1 Korinthiërs 11:1). De meeste mensen denken dat we de aardse Jezus moeten volgen. Velen denken zelfs dat we de apostel Petrus als onze apostel moeten volgen. Paulus werd door de opgestane en verheerlijkte Jezus Christus verteld dat hij de beheerder van de bedeling van genade moest zijn en dat hij daarom ons voorbeeld is (Efeziërs 3:2; Kolossenzen 1:25). Paulus was geen volgeling van de aardse Jezus zoals Petrus dat was, maar volgde de laatste woorden van de Heer Jezus Christus (2 Korinthiërs 5:16; 1 Timotheüs 6:3; Kolossenzen 5:26).

Verborgenheden van God

De uitdrukking, verborgenheden van God, wordt vaak verkeerd begrepen en verkeerd onderwezen. De meesten zouden dit begrijpen als algemene dingen die we niet weten of niet kunnen weten over God. Vanzelfsprekend zijn er veel dingen die binnen deze parameters passen. Anderen verwarren Paulus zijn “verborgenheden van God” met de verborgenheden van het Koninkrijk, informatie geheim gehouden voor degenen die Jezus als Messias verwierpen aangaande het Duizendjarige Rijk (Mattheüs 13:11; Markus 4:11; Luke 8:10). Ze werden verborgenheden genoemd omdat ze niet aan ongelovigen zouden worden geopenbaard. De “verborgenheden van God” waar Paulus over spreekt, worden ons door zijn geschriften bekend gemaakt als onderdeel van de leer die Paulus gegeven zijn door de opgestane Heer Jezus Christus. Ze zijn niet gerelateerd aan Israël 's Koninkrijks-programma.

Als Paulus over het evangelie van genade spreekt, verwijst hij niet altijd naar redding. Het omvat vaak de hele leer die aan hem is toevertrouwd als rentmeester van Gods woord. Soms noemt hij alles wat

aan hem is geopenbaard als verborgenheid (Romeinen 16:25; Efeziërs 3:3). Soms verwijst hij naar slechts één element van Gods openbaring aan hem (Efeziërs 5:32). Laten we eens kijken naar enkele verborgenheden van God.

Jood en Heiden op gelijke voet

Volgens Efeziërs 3:4–6 was het een verborgenheid dat de Joden en de Heidenen zouden worden behandeld zonder onderscheid te maken tussen de twee. Heidenen kunnen nu in deze Bedeling van Genade op dezelfde manier als een Jood tot God komen. In het verleden konden Heidenen ook tot God komen, maar dan alleen door het volk Israël. In het Duizendjarige Rijk zal Israël opnieuw de heerschappij over alle volken krijgen. Heidenen zullen nog steeds gered kunnen worden, maar zij moeten tot God komen door Israël (Deuteronomium 14:2; 26:18–19; Zacharia 8:20–22).

De verborgenheid van godsvrucht

Paulus zegt dat de verborgenheid van godsvrucht het lichaam van Christus is. Dit was een verborgenheid geopenbaard aan Paulus, daarvoor was het verborgen. 1 Timotheüs 3:15–16 wordt vaak begrepen als zijnde over Jezus Christus, maar ik geloof dat het verwijst naar de Kerk, het Lichaam van Christus, het is tenslotte geen verborgenheid dat Jezus Christus goddelijk is. Paulus spreekt over de Kerk, het Lichaam van Christus, in alle verzen voorafgaand aan vers 16, en hij blijft de gedachte zeggen dat wij (de Kerk, het Lichaam van Christus) God zijn gemanifesteerd in het vlees. We worden gerechtvaardigd in de Geest. We worden door engelen geobserveerd als ze proberen Gods genadeprogramma te begrijpen (1 Korinthiërs 4:9; Efeziërs 3:10–11). Wij zijn ambassadeurs met de boodschap van verzoening, letterlijk predikend in de wereld, en onze boodschap is voor de hele wereld (niet alleen binnen het volk Israël). Ten slotte worden we gezien als alreeds ontvangen in heerlijkheid (Romeinen 8:30; Efeziërs 2:6). Merk op hoe de volgorde logischer is voor het Lichaam van Christus dan het zou zijn voor Jezus Christus.

Opmerking van de vertaler: Het voorgaande gedeelte: “De verborgenheid van godsvrucht” wordt in het artikel: “**De verborgenheid der godzaligheid**” op mijn website www.bedelingdergenade.nl onder “artikelen” uitgebreider uitgelegd. Lees het als u wil en overdenk het.

De verborgenheid van de vereniging van het lichaam van Christus met Christus

Christus is het Hoofd van de kerk, het lichaam van Christus. Dit was een nieuw concept (een verborgenheid) geopenbaard door Jezus Christus aan de apostel Paulus. Voordien openbaarde God aan Israël dat Hij hun Koning, hun Herder en hun Messias was, maar nu heeft de kerk een speciale relatie met God als het Hoofd gekregen (Efeziërs 5:31–33).

De verborgenheid van de verblinding van Israël

Gedeeltelijke blindheid is over Israël gekomen vanwege hun afwijzing. Deze blindheid zal worden verwijderd nadat de volheid der Heidenen is ingegaan (Romeinen 11:25). Hoewel iedereen vrijuit tot Christus kan komen, hebben de Joden een sluier die hen verblindt voor de waarheid (2 Korinthiërs 3:15–16). Besef echter dat alle gelovigen in eerste instantie blind zijn geweest voor de waarheid van het woord van God (2 Korinthiërs 4:3-4).

De verborgenheid van Gods wil

God heeft ons de verborgenheid van zijn wil bekendgemaakt (Efeziërs 1:9). Merk op dat Gods wil (voor het lichaam van Christus) een verborgenheid was totdat het werd geopenbaard aan en door de apostel Paulus. Het is niet langer een verborgenheid omdat het ons door Paulus is gegeven. Er is niets meer dat God ons zal openbaren.

De verborgenheid van de opname

Volgens 1 Korinthiërs 15:51 zullen we allemaal worden veranderd bij het geluid van de bazuin. Dit is het thuiskomen van alle gelovigen in de Opname. Deze gebeurtenis wordt een verborgenheid genoemd omdat het niet werd geopenbaard voordat het aan Paulus werd gegeven voor de kerk, het lichaam van Christus.

Hoewel de gehele waarheid van het lichaam in de geschriften van Paulus herhaaldelijk wordt aangeduid als de verborgenheid, splitst Paulus de verborgenheid vaak op in kleinere hapklare brokken en noemt ze verborgenheden. Bovenstaande lijst is niet uitputtend. Er zijn een aantal aanvullende verborgenheden die niet worden genoemd.

1 Korinthiërs Les 9

Zonde in de kerk

1 Korinthiërs 4:3 – 5:5

Paulus herinnert ons er voortdurend aan dat hem een speciaal rentmeesterschap over de verborgenheden van God is gegeven. Deze verborgenheden worden soms samengevoegd tot één groepering die de verborgenheid wordt genoemd (Romeinen 16:25; 1 Korinthiërs 2: 7; Efeziërs 3:3; Kolossenzen 1:26). Paulus deelt de informatie, van de verborgenheid (die in zijn 13 boeken staat) op in afzonderlijke stukken die hij ook verborgenheden noemt (Romeinen 11:25; 1 Korinthiërs 15:51; Efeziërs 5:32). Paulus kreeg de positie van apostel en een speciale boodschap van Jezus Christus (Romeinen 1:1–5; 1 Korinthiërs 1:1; 2 Korinthiërs 12:12; Efeziërs 1:1; Kolossenzen 1:1; 1 Timotheüs 1:1; Galaten 1:11–12). Hij is ons voorbeeld in het lichaam van Christus (1 Timotheüs 1:16). Hij werd erkend door Petrus en de andere apostelen, als apostel der Heidenen (Galaten 2:9). Hij is ook de meesterbouwer van deze bedeling van genade (1 Korinthiërs 3:10). Hoe is het mogelijk dat de meeste mensen deze belangrijke positie en boodschap missen die God aan Paulus gaf toen Paulus zich zo duidelijk presenteerde als onze apostel?

Beginnend met vers 3, gebruikt Paulus sarcasme om zijn punt te maken dat ze arrogant zijn en denken dat ze geestelijk verder zijn gevorderd dan ze in werkelijkheid zijn.

Beoordeeld door de Korinthiërs (verzen 3–7)

De Korinthiërs hadden hun eigen mening over Paulus, en het was niet zo goed. Ze hadden zichzelf boven hem verheven door te denken dat ze geestelijker waren dan hij. Paulus liet zich echter niet door hen beïnvloeden omdat hij wist dat zijn positie en autoriteit van God kwam. Als vleeselijke Christenen waren ze geheel niet in staat om tot een juist geestelijk oordeel te komen. Paulus wist dat God zijn

rechter was. God zal de innerlijke motieven van het hart van elk mens beoordelen voor de rechterstoel van Christus volgend op de Opname van de Kerk, het Lichaam van Christus (2 Korinthiërs 5:10).

Het probleem met de Korinthische kerk was dat zij mensen beoordeelden volgens menselijke normen in plaats van de boodschap te beoordelen naar geestelijke normen. Toen ze zich eenmaal door verschillende predikers hadden laten beïnvloeden, verlieten ze de leer van Paulus om de man te volgen van wie ze als persoon het meeste hielden. Ze beoordeelden Paulus op zijn spreekvaardigheid en fysieke eigenschappen in plaats van de leer die hij predikte, en ze verzuimden het woord van God te evalueren en te aanvaarden (in tegenstelling tot de Thessalonicenzen - 1 Thessalonicenzen 2:13).

Onjuist zelfbeeld (verzen 8–13)

Velen in de Korinthische kerk beschouwden zichzelf als behoorlijk geestelijk. Ze hadden zichzelf op een voetstuk geplaatst en keken neer op anderen die volgens hen inferieur waren. Ze dachten dat ze verstandig waren in het begrijpen van geestelijke dingen. In hun ogen waren ze sterk en moesten ze worden geëerd boven anderen vanwege hun onberispelijke geestelijkheid. Ze waren trots op hun grote wijsheid. Door te denken dat ze zo superieur waren aan alle anderen, dachten ze dat anderen, zoals Paulus, onder hen stonden. Ze dachten dat ze een speciaal vermogen hadden om de waarheid te onderscheiden en zichzelf boven alle anderen te verheffen.

Helaas waren ze precies het tegenovergestelde. Ze waren zo zwak in geestelijke dingen dat Paulus ze melk moest geven in plaats van vast voedsel (1 Korinthiërs 3: 1-2). Ze waren in hun geestelijkheid, als Christenen, zo onvolwassen dat Paulus hen kindertjes noemde. Hun vleselijkheid resulteerde in het evalueren van hun toestand door de wijsheid van de mens in plaats van door goddelijke wijsheid. Omdat een ieder menselijke wijsheid gebruikte om te beoordelen wat goed en fout was, waren er een aantal verschillende opvattingen binnen de kerk. Daarom waren ze zo verdeeld en twistziek.

Dit is ook hoe kerken tegenwoordig verdeeld worden. Zodra een kerk de leer van Paulus niet omarmt, is er een goede mogelijkheid dat de mensen hun eigen humanistische ideeën hebben over wat een kerk zou moeten geloven en hoe het zou moeten functioneren. Een kerk die leeft volgens de leer van Paulus zal waarschijnlijk een sterke en verenigde kerk blijven.

Een kerk die menselijke wijsheid gebruikt en verschillende leerstellige overtuigingen accepteert die niet in overeenstemming zijn met wat Paulus leert, zal vaak moeite hebben om de eenheid te handhaven. Het is van cruciaal belang dat de mensen in een kerk stevig worden geplant in de leerstellingen van genade. Dit is wat ons verenigt en ons sterk maakt (Efeziërs 4:3, 13; Filippiëzen 2: 2; Romeinen 15:6–7).

Paulus, hun geestelijke vader (verzen 14–21)

Paulus was behulpzaam bij het presenteren van het evangelie aan hen en bij het vormen van het bijeenbrengen van gelovigen in een kerk. Hij bezocht hen voor het eerst op zijn tweede apostolische reis, en binnen 4-5 jaar hadden velen zijn leer verlaten en worstelden met hun geestelijke wandel. Paulus noemt hen zijn zonen en hij noemt zichzelf hun geestelijke vader. Als een vader die zijn zoon vermaande, werd zijn brief geschreven in een poging hun slechte gedrag te corrigeren en hen geestelijk weer op het juiste spoor te krijgen. Hij presenteerde zichzelf als de persoon die ze moesten volgen als hun voorbeeld en rolmodel. Bij zijn afwezigheid gaf hij aan Timotheüs de opdracht om hen te begeleiden in hun geestelijke groei.

Als vader vermaande hij hen om zich te verbeteren of hij zou gedwongen worden om naar hen toe te komen om hen te berispen omdat zij een goddeloos leven blijven leiden. Ze hebben zichzelf arrogant hoog boven Paulus geplaatst op de schaal van geestelijkheid, en Paulus moest de Bijbel hanteren om hen te laten zien dat ze eigenlijk een heel goddeloos leven leiden. Paulus hoopte dat hij niet met een roede naar hen toe zou moeten komen, maar eerder om hen in de eenheid van de Geest te bezoeken. Paulus was al onderweg naar Korinthe na het schrijven vanuit Efeze, dus waren ze gewaarschuwd voor zijn naderende bezoek. Zullen ze opgeblazen blijven in hun menselijke wijsheid, of zullen ze beseffen hoe ver ze van God zijn afgedwaald en beginnen te groeien door gegrond te worden in Gods woord zoals Paulus hen eerder had geleerd?

Specifieke zonden

Paulus had in algemene bewoordingen gesproken, maar nu geeft hij de Korinthische kerk specifieke voorbeelden van hoe geestelijk corrupt zij zijn geworden. Ze beoordeelden Paulus naar menselijke maatstaven, maar Paulus keert het om en beoordeelt hen volgens goddelijke normen. Als vleeselijke Christenen wisten ze niet eens hoe ernstig de zonde in de kerk was. Dingen die door de wereld als normaal worden geaccepteerd, gaan vaak in tegen goddelijke normen zoals die in de Bijbel worden gepresenteerd. De Korinthiërs minimaliseerden seksuele zonde misschien omdat het iets heel gebruikelijks was in hun cultuur. We moeten Gods woord bestuderen om te weten wat God als een normale manier van leven beschouwt.

De stad Korinthe was een nautisch centrum met veel handel van over de hele wereld. Al dit verkeer creëerde een goddeloze invloed, vooral betreffende seksuele zonden. Ze hadden zelfs een tempel gebouwd om Aphrodite, de godin van de liefde, te aanbidden met honderden tempelprostituees. Dit type seksuele perversie was heel gebruikelijk en normaal voor de Korinthiërs.

Deze goddeloze normen werden overgenomen in de kerk die door Paulus werd opgericht. Ze gingen met de leer van genade tot het uiterste door toe te staan dat een lid van de kerk ongepast betrokken was bij zijn stiefmoeder (of mogelijk zijn eigen moeder). Ze dachten dat genade hen vrijheid gaf om te zondigen, en dat het houden van deze man in hun gemeente hun liefde betoonde. In plaats van actie te ondernemen tegen deze man, lieten ze hem toe om met hen in de kerk te blijven samenkomen.

Paulus zei hen om deze man aan Satan over te dragen. Ik geloof dat deze man een gelovige was, maar een vleeselijk leven leidde. Zijn goddeloze acties werden aangemoedigd door de gemeente. Wanneer Paulus zegt dat hij aan Satan moet worden overgeleverd, zegt hij hen om deze man te scheiden van de goddelijke invloed die in dat gebied beschikbaar is, waardoor hij wordt overgedragen aan het domein van Satan.

1 Korinthiërs Les 10

Zuurdesem in de kerk

1 Korinthiërs 5:6–6:7

De Korinthische kerk had seksuele ontucht toegestaan om hun vergadering te infiltreren. Dit kwam omdat ze vleeselijke levens hadden geleefd in plaats van geestelijke levens. Ze waren niet in staat geweest om zonde te zien zoals God zonde ziet. In plaats van geschokt te zijn dat één van hun leden met zijn stiefmoeder sliep (of mogelijk zelfs met zijn moeder, omdat er zelfs onder de Heidenen niet over wordt gesproken - 1 Korinthiërs 5:1), waren ze trots op zichzelf omdat ze dit accepteerden en

deze man lief hadden. Paulus vertelde hen om hem uit de kerk te zetten naar het gebied van Satan - de wereld - in de hoop dat hun ogen geopend zouden worden om deze goddeloze relatie te stoppen.

Paulus kreeg van Jezus Christus het gezag van een apostel. Net als Petrus had hij de gaven van de Geest en wist daarom dat het verslag wat hij over deze man ontving, correct was. Net zoals Petrus wist dat Ananias en Sophia tegen de Heilige Geest hadden gelogen, wist Paulus door de Geest dat het verslag over de kerk correct was en wat er nodig was wat gedaan moest worden.

Een klomp gezuurd deeg (verzen 5:6-7)

Paulus vergelijkt de zonde van deze man met een gezuurd deeg. In de Bijbel is zuurdesem vaak een metafoor voor zonde. Dit gaat terug naar de voorbereidingen voor het Pascha in Exodus 12:15. Israël moest zuurdesem uit hun huizen verwijderen als een beeld van het reinigen van zonde. Jezus waarschuwde de discipelen om op te letten voor het zuurdesem van de Farizeeën in Mattheüs 16:6, 12. Ze zondigden door verkeerde leer te onderwijzen over Jezus de Messias. Zuurdesem wordt ook gebruikt in Lukas 13:18-21 om te laten zien hoe groot de invloed van Satan zal zijn tijdens de zevenjarige Verdrukking. Het zal klein beginnen en toenemen tot het de hele wereld in beslag neemt. Merk op hoe de vogels, die kwamen om het gezaaide zaad te eten, afbeeldingen zijn van Satan die het zaad van Gods woord steelt in Mattheüs 13:4, 19.

Paulus noemt de zonde in de Korinthische kerk zuurdesem, en de onschuldige leden van de gemeente zijn het ongezuurde deeg dat dreigt te worden verteerd door de zonde van deze man. Door er niets aan te doen, zal de zonde van deze man uiteindelijk de hele klomp deeg (de hele kerk) doorzuren. Eén kleine zonde die in een kerk overblijft zal uiteindelijk de hele gemeente treffen.

De Korinthische kerk ging verder en was trots op het feit hoe ze met de situatie omgingen. Het lijkt erop dat ze opschepten over het zo liefdevol accepteren van deze man. Paulus vertelt hen dat ze snel actie moeten ondernemen om het zuurdesem uit de vergadering te verwijderen.

Christus ons Pascha (vers 5:7)

Paulus gaat verder met de metafoor van het zuurdesem door te spreken over het Pascha. Voorafgaand aan het feest van Pascha moesten de huishoudens van Israël het huis zuiveren van elk beetje zuurdesem, symbolisch voor het geestelijk rein zijn. Wanneer Paulus zegt het feest te houden, spreekt hij niet letterlijk over het vieren van het Pascha, maar zet hij zijn allegorie voort over de destructieve aard van het zich niet verbinden met zuurdesem in de kerk.

Israël werd gered door het eerste Pascha door op de juiste wijze te leven door bloed op hun deurposten aan te brengen; wij worden gered door het bloed van Jezus Christus. Hij is voor ons wat het Pascha voor de Israëlieten was. Wij houden symbolisch het feest van Pascha door de leer van de Schrift te volgen, dat wat oprecht en waarachtig is. We moeten niet de oude leer volgen (de verkeerde leer die we vandaag volgen wordt door Paulus zuurdesem genoemd), maar we moeten volgen wat Paulus de Korinthische kerk heeft geleerd, de leer van Genade.

Sommige mensen gebruiken wat Paulus hier zegt om te laten zien dat hij een "Koninkrijksboodschap" aan Israël predikte. Het onderwerp van deze passage is dat de zonde in de kerk moest worden aangepakt. Net zoals we zijn gereinigd door het vergoten bloed van Jezus Christus, moet de kerk zichzelf ontdoen van zonde met behulp van het heilige woord van God.

Paulus praat vaak in Joodse termen omdat hij Joods was en het normaal was om voorbeelden uit zijn eigen achtergrond te nemen. Hij diende ook vele Joden. De Korinthische kerk had veel mensen die uit de synagoge ernaast kwamen. Wanneer Paulus spreekt over Jezus Christus als ons Pascha, wisten de meeste mensen in zijn publiek waar hij het over had. Hij verbond vaak iets uit de “genadeleer” met een Joods concept om zijn luisteraars te helpen begrijpen en te onthouden wat hij onderwees.

Omgaan met de wereld (verzen 5:9–12)

Paulus had de Korinthische vergadering geschreven voordat hij 1 Korinthiërs schreef. Deze eerste brief gaf hen richtlijnen over het leven in de wereld, maar niet om deel uit te maken van de wereld. Deze specifieke brief staat niet in de Bijbel omdat de Heer het niet nodig vond om in de canon op te nemen. Hoewel wat Paulus schreef ongetwijfeld degelijk advies was, was het niet geïnspireerd zoals de rest van de Bijbel (2 Timotheüs 3:16).

In zijn allereerste brief aan Korinthe zei Paulus dat ze weg moesten blijven van degenen die immoreel waren. Paulus had de intentie om die gelovigen, die in de kerk waren, en zondigden, te mijden en niet dat ze al diegenen moesten mijden, die niet gered waren, buiten de kerk. Hoe zouden ze getuige kunnen zijn voor mensen buiten de kerk als ze elk contact met hen zouden vermijden? Het lijkt duidelijk uit de inhoud van de eerste brief dat de leden in de kerk te Korinthe zich terdege bewust waren van ontucht binnen de kerk en dat ze hadden toegestaan dat het doorging. Nu maakt Paulus het absoluut duidelijk dat hij spreekt over het niet omgaan met mensen in de kerk die openlijk zondigen. Dit geldt niet voor mensen buiten de kerk. In het geval van de Korinthische kerk moesten ze onmiddellijk actie ondernemen en de zondige man uit hun gemeente verwijderen. Ze hadden de plicht om de situatie te beoordelen en actie te ondernemen. In tegenstelling tot wat veel mensen denken, is het absoluut **gepast** voor een Christen om een andere Christen te beoordelen voor hun acties door hen voor de spiegel van de Bijbel te houden. Wij zijn echter niet in staat om de gedachten of intenties van de innerlijke persoon te beoordelen. Dat moet aan God worden overgelaten (Hebreeën 4:12).

Rechtszaken (verzen 6:1–7)

De Korinthiërs gebruikten wereldse rechters om Christelijke zaken te regelen. Gelovigen moeten Bijbelse richtlijnen gebruiken bij het benaderen van geschillen tussen gelovigen. De Bijbel bevat alles wat we nodig hebben om een godvruchtig leven te leiden. Het is niet verwonderlijk dat de wereld vaak on-Bijbels advies geeft. De wereld geeft bijvoorbeeld vaak slechte aanwijzingen als het gaat om abortus of huwelijk. De wereld is ook erg in de war over het “geslacht” en verwerpt het Bijbelse idee dat God man en vrouw schiep, en elk een andere rol kreeg. Waarom zou een gelovige een andere gelovige vervolgen en het wereldse systeem gebruiken om te bemiddelen?

Het idee dat de wereld zich met Christelijke aangelegenheden moet bemoeien, moet als beschamend worden beschouwd, wetende dat we, in ons eeuwige leven, als rechters zullen optreden. Als we in dit leven niet in staat zijn om de juiste beslissingen te nemen, hoe kunnen we dat dan in ons volgende leven doen? Dit lijkt erop te wijzen dat wat we hier leren, zal worden overgedragen naar de eeuwigheid.

Het beoordelen van engelen (vers 6:2-3)

Paulus zegt eerst dat de heiligen de wereld zullen oordelen en dat we engelen zullen oordelen. Het woord voor rechter betekent in dit geval dat we hoogstwaarschijnlijk over de engelen zullen heersen. Engelen zijn boodschappers en ze zullen een rol spelen in onze hemelse positie (Efeziërs 2:6).

De veelvuldige wijsheid van God wordt aan het hemelse rijk bekend gemaakt door de Kerk, het Lichaam van Christus (Efeziërs 3:10), en dus is het logisch dat, aangezien zij nu door ons leren, we deze rol in de eeuwige staat zullen voortzetten.

We weten uit het Oude Testament dat Israël een belangrijke rol zal spelen in het regeren over de wereld dat begint in het Duizendjarige Rijk. Wij hebben zo'n belofte niet. Paulus spreekt tot zowel Koninkrijks- als aan heiligen van het lichaam van Christus terwijl hij spreekt over het heersen in de toekomst. Hij betreft zichzelf bij degenen die over engelen zullen regeren (vers 3), terwijl hij in vers 2 over de Koninkrijks - heiligen spreekt. Zij zullen op aarde regeren, terwijl wij in de hemelse gewesten zullen regeren.

1 Korinthiërs Les 11

Het juiste "genade leven"

1 Korinthiërs 6:9–20

Paulus voerde aan dat de leden van de Korinthische kerk geestelijk volwassen genoeg hadden moeten zijn om geschillen binnen de kerk te kunnen beoordelen in plaats van ongelovige regeringsfunctionarissen te gebruiken. Als we dingen in het Lichaam van Christus niet kunnen beoordelen, hoe gaan we dan ooit de engelen in ons eeuwige leven goed beoordelen? Dit lijkt erop te wijzen dat wat we hier leren wat in de eeuwigheid nuttig zal zijn. Het past in het programma van Israël dat degenen die trouw zijn aan de dingen in dit leven meer autoriteit zullen krijgen in het Duizendjarige Koninkrijk (Luce 19:11–27). Ik geloof dat we kunnen aannemen dat de leden van het Lichaam van Christus op dezelfde manier verschillende verantwoordelijkheden krijgen, afhankelijk van hoe getrouw we zijn geweest in het toepassen van de leer van de genade. Gelovigen die geestelijke zaken voor de rechtbank brengen, zijn een slecht getuigenis voor de ongelovige wereld.

Is het altijd verkeerd om een andere gelovige voor het gerecht te brengen? In 1 Korinthiërs lijkt Paulus kerkkwesties in gedachten te hebben. In dit geval waren er veel ruzies in de kerk (1 Korinthiërs 11:11) en er was een man die openbaar zondigde. Ze waren niet bereid om met die zonde om te gaan. Het zou verkeerd zijn om de civiele autoriteiten bij dergelijke zaken te betrekken. Stel echter dat het een onverzekerde Christen was die een auto-ongeluk veroorzaakte bij een andere Christen. Het kan nodig zijn om ze aan te klagen om te worden gecompenseerd voor schade of letsel, alhoewel een andere "wereldse" instelling (verzekering) hiervoor kan zorgen. Het kan nodig zijn om een Christelijke huurder, die zijn huur niet betaald, uit te zetten, of een advocaat te gebruiken om te scheiden als een partij besluit te scheiden. Dit soort dingen vallen onder (door God benoemd) overheidsgezag en ik vind het prima om gerechtelijke stappen te ondernemen in dergelijke civiele zaken. Het lijkt duidelijk dat als twee gelovigen in de Geest wandelen, ze het juiste zouden doen en het onnodig maken om overheidsinstanties in te schakelen om geschillen op te lossen. Ik geloof dat dit het punt van Paulus was.

Erfgenamen van het Koninkrijk (vers 6–11)

De onrechtvaardigen zullen het koninkrijk van God niet beërven. Dit is absoluut logisch met het begrip dat alleen de rechtvaardigen het koninkrijk zullen erven. Het helpt te begrijpen dat het koninkrijk van God een generieke term is die verwijst naar het rijk waar alle gelovigen van alle tijden lid van worden. De kleine kudde Joodse gelovigen maakte deel uit van een koninkrijk (Kolossenzen 4:11) alsook wij (Kolossenzen 1:13). Door Mattheüs 13:11 te vergelijken met Markus 4:11 moet het duidelijk zijn dat het koninkrijk der hemelen ook het koninkrijk van God wordt genoemd. Merk ook op hoe Paulus het koninkrijk van God predikte in Efeze in Handelingen 19:8, terwijl er in Efeziërs 5:5 over wordt gesproken als het koninkrijk van Christus en God. De verschillende toepassingen van het koninkrijk worden heel vaak samengevoegd om slechts één betekenis te hebben, en daardoor wordt het profetische programma van Israël verward met het programma der Verborgenheid van de kerk. Inzicht in het feit dat er voor elk programma specifieke koninkrijken zijn, helpt de betekenis te verduidelijken. De verwijzing naar het koninkrijk van God kan verwijzen naar het koninkrijk der hemelen (Israël) of het koninkrijk van Christus (Lichaam van Christus). De context zal bepalen welke het moet zijn. Degenen die gered zijn vóór Israël hebben ook de hoop op een eeuwig aards bestaan. Wij hebben de hoop op een hemels bestaan en worden al in de hemelse gewesten gezien omdat we al rechtvaardig zijn verklaard (Efeziërs 2:6; Filippenzen 3:20).

Sommigen nemen deze passage om te laten zien dat we werken moeten doen om een deel van het koninkrijk te kunnen worden. Ze geloven dat als we zondigen, we ons tegen God hebben gekeerd en voor onszelf leven. Ze zeggen dat als de zondaar berouw heeft over die zonde, ze terug zullen komen in de genaden van God. Ze denken dat zolang we proberen een godvruchtig leven te leiden, we het eeuwige leven zullen hebben. De Bijbel maakt duidelijk dat rechtvaardigheid niet iets is waar we voor werken, maar iets dat wordt gegeven aan degenen die in de Persoon en het werk van Jezus Christus geloven (Romeinen 4:5; 8:30, 33).

Paulus schrijft aan de kerk in Korinthe en zegt dat degenen die van nature zondaars zijn, het Koninkrijk niet zullen erven. Degenen die onrechtvaardig zijn, zijn van nature zondaars (hoereerders, afgodendienaars, overspeligen, verwijfd, misbruikers van zichzelf en de mensheid, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, opstandelingen, afpersers). Hun zonde maakt hen niet onrechtvaardig, zij zondigen omdat zij onrechtvaardig zijn. Er zijn mensen in de kerk die sommige van deze zonden in praktijk brengen, maar in plaats van ze onrechtvaardig te noemen, zegt Paulus dat ze zijn gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd (rechtvaardig verklaard). Ze zijn vleselijk, maar nog steeds rechtvaardig omdat ze niet in hun positie worden gehouden, om in Christus te zijn, door middel van werken; ze zijn dan niet in staat die positie te verliezen door enige onrechtvaardige daad. Hun geestelijke positie, evenals die van ons, is absoluut veilig.

Onze vrijheid in Christus (verzen 12–18)

Paulus had zojuist geschreven dat hun positie in Christus veilig is, zelfs als ze zich gedragen zoals de wereld. Nu blijft hij onze vrijheid uitbreiden die we in Christus hebben. Hoewel we eeuwig veilig zijn, betekent dit niet dat we ons vrij moeten voelen om alles te doen wat ons hartje begeert. Het is misschien wettig voor mij om bepaalde dingen te doen, maar Paulus wijst erop dat het voor mij geestelijk niet voordelig of nuttig is om het te doen.

De *“Alle dingen zijn mij geoorloofd”* uitspraak (vers 12) wordt getemperd door Paulus zijn waarschuwingen over zondigen in de verzen 9–10. Het is duidelijk dat er bepaalde dingen zijn die moreel niet juist zijn voor een gelovige om te doen. In de wereld van vandaag zijn er veel dingen die

geoorloofd zijn (abortus, homoseksuele relaties) maar ze zijn Bijbels verkeerd. Paulus liet hen zien dat zij niet onder de wet waren en dat zij uit genade moesten leven.

Wij zijn niet gebonden aan zaken als de eetbeperkingen of het offersysteem van de Wet. Ik heb veel vrijheid gekregen in wat ik doe. De Korinthische kerk herbergde een zondige man in hun kerk. Paulus vertelde hen dat het verkeerd was om dat te doen. Ze hadden niet de vrijheid om te doen wat ze deden. Deze verklaring, dat alle dingen rechtmatig zijn, kan niet te ver worden doorgevoerd.

Onze vrijheid in Christus moet worden beperkt wanneer anderen schade kunnen lijden doordat wij onze vrijheid uitoefenen. Als ik bijvoorbeeld niet naar de kerk ga en naar de kermis ga, kan dit ertoe leiden dat anderen hetzelfde doen tegen hun eigen geweten. Als iemand me alcohol ziet drinken, kan dit ertoe leiden dat ze tegen hun bewustzijn ingaan en een drankje nemen. In beide gevallen is de actie geen zonde, maar het kan ervoor zorgen dat een andere gelovige valt, of het kan uw getuigenis kwetsen voor een ongelovige. We moeten altijd nadenken over hoe onze acties door anderen zullen worden waargenomen.

Tempels (verzen 19–20)

De tempel was de plaats waar God verbleef en waar Israël met hem kon communiceren. Paulus vergelijkt de tempel van Israël met ons lichaam als de tempel van God. God woont in elke gelovige en daarom moeten we onszelf heilig houden door weg te blijven van zonde. We behoren nu niet langer aan onszelf, maar we zijn gekocht met de prijs van de dood van Jezus Christus. Als een gelovige moeten we de oude manier van leven afleggen, de geest vernieuwen en de nieuwe mens aandoen die werd geschapen op het moment van onze redding (Efeziërs 4:17–24).

Omdat we onszelf aan Christus hebben gegeven, mogen we het lichaam niet voor onze eigen doeleinden en plezier gebruiken. We zijn één gemaakt met de Heer. Omdat we één zijn met de Heer, moeten we ons lichaam beheersen en gebruiken om de Heer te behagen. Daarom moeten we onze geest voortdurend vernieuwen, omdat het de geest is die het lichaam richting geeft (Romeinen 12:1–2; Kolossenzen 1:9–10). In alles wat we doen, moeten we God verheerlijken, en dat doen we door ons denken te veranderen van een werelds standpunt naar een geestelijk standpunt. Terwijl we Gods woord opnemen gebruikt de inwonende Heilige Geest dat om ons leven te transformeren zodat het nuttig is voor de Heer.

1 Korinthiërs Les 12

Instructies over het huwelijk

1 Korinthiërs 7:1–20

Paulus had de Korinthische kerk vermaand voor hun goddeloze leven in hoofdstukken 1-6. Er waren facties gevormd en groepen die twistten. Blijkbaar brachten ze ook kerkelijke zaken naar de publieke sector door rechtszaken tegen elkaar in te stellen. Ze lieten de zonde binnen de kerk toe en zij waren niet bereid om onmiddellijk actie te ondernemen tegen de man die klaarblijkelijk ontuchtig was. Ondanks de vele ernstige problemen noemt Paulus hen heiligen die zijn gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd. Paulus hoopte dat ze deze problemen konden oplossen voordat hij ze, een paar maanden na het schrijven van deze brief, persoonlijk zou bezoeken.

Hoofdstuk 7 begint met een iets andere focus als Paulus begint met een aantal vragen te beantwoorden die ze hadden over hoe ze moesten leven. Nu ze gelovigen waren geworden, vroegen ze zich af hoe ze met het huwelijk en interpersoonlijke relaties met ongelovigen om moesten gaan. Ze vroegen zich af hoe ver ze moesten gaan om zich te distantiëren van ongelovigen. Moeten ze getrouwd blijven? Moeten ze proberen een vrij man te worden als ze een slaaf waren? Ze vroegen zich ook af of ze voedsel moesten eten dat aan afgoden werd aangeboden? Al deze dingen moeten worden beantwoord door wijsheid toe te passen op de leer van de genade en het begrip van de positie die we in Christus hebben.

Man en vrouw

Gelovige mannen en vrouwen horen bij elkaar. De echtgenoot houdt van de vrouw en de vrouw onderwerpt zich aan de echtgenoot als het hoofd van het huis. Het is niet aan de man om de vrouw te onderwerpen, en het is niet aan de vrouw om de man van haar te laten houden (Efeziërs 5:22–28). Wanneer een paar van elkaar houdt, zal elk uitkijken naar de behoeften van elkaar. Beide spelen verschillende rollen in het gezin, en er is geen reden voor koppels om tegen elkaar te concurreren. De man fungeert als het hoofd van het huis, net zoals Christus het hoofd van de kerk is. Hij is verantwoordelijk voor het nemen van verstandige, godvruchtige beslissingen over het gezin. De uiteindelijke autoriteit berust bij de man, maar goede beslissingen worden vaak in een verstandige raad van de vrouw gevonden. De twee die samenwerken en in de Geest wandelen, zullen goede familiebeslissingen nemen en ze zullen in staat zijn om van elkaar te houden.

Persoonlijke interacties in een huwelijk lijken erg op hoe gelovigen met elkaar moeten omgaan. We moeten zoeken wat het beste is voor elkaar. We moeten op elkaar letten en niet kijken hoe we zelfzuchtige behoeften of verlangens kunnen vervullen (Filippenzen 2:2–4). Dit is niet verwonderlijk, omdat we de geest van Christus moeten hebben, die zichzelf vernederde en geen rekening hield met zijn eigen verlangens. Als we anderen boven onszelf waarderen, hoeven we ons geen zorgen te maken over alle kleine dingen die oprechte gemeenschap met elkaar in de weg staan.

Seksuele zuiverheid

Een veel voorkomend en destructief probleem in Christelijke kringen is dat van ongepaste seksuele activiteit. De Bijbel is heel duidelijk dat ontucht en overspel altijd verkeerd zijn en ongehoorzaamheid aan Gods directe bevelen met betrekking tot seksuele zuiverheid zal een verwoestend effect hebben op de persoon die dergelijke handelingen verricht en zal leiden tot de vernietiging van gezonde op God gerichte relaties (1 Thessalonicenzen 4:3–4). Omdat ons lichaam de tempel van God is, moeten we ons heilig houden, gescheiden van zonde en wereldse activiteiten (1 Korinthiërs 6:18–20). We zullen handelen naar wat ons verstand denkt. Als we onzuivere gedachten hebben, zullen we uiteindelijk op die gedachten reageren. Daarom is het belangrijk om onze geest te vernieuwen door vleselijke gedachten te vervangen door geestelijke. We moeten nadenken over dingen die waar, eerlijk, rechtvaardig, puur, mooi en goed zijn (Filippenzen 4: 8).

In de context van seksuele zuiverheid zegt Paulus dat het het beste is voor ongehuwden om ongehuwd te blijven, tenzij ze niet in staat zijn om seksueel zuiver te blijven. Met andere woorden, Paulus zegt niet dat er iets mis is met het huwelijk, alleen dat de omstandigheden op het moment van zijn schrijven het geen goed moment was om 'belast' te worden met een echtgenoot. Gelovigen werden in die tijd enorm vervolgd en het hebben van een echtgenoot en gezin zou de zaken alleen maar erger maken (2

Korinthiërs 4:8–10; 2 Thessalonicenzen 1:4). Het was echter beter om te trouwen dan te worden aangetrokken tot seksuele zonde.

Het lijkt erop dat de vervolgingen tegen gelovigen tegen het einde van Paulus zijn leven waren afgenomen, want we zien Paulus aanbevelen dat jongere vrouwen, in 1 Timotheüs 5:14, trouwen.

Echtscheiding (verzen 10–20)

Er zijn twee fouten gemaakt bij het proberen te begrijpen wat de Bijbel over echtscheiding zegt. De eerste is het interpreteren van de Schrift door de lens van de kerkelijke traditie. Iedereen lijkt te weten wat de Bijbel zegt, maar slechts weinigen kunnen wijzen op specifieke verzen die het onderwijzen. De tweede veel voorkomende fout is om Bijbels naar scheiding te kijken in plaats van het volgens de bedeling (dispensationeel) te bekijken.

De Bijbel leert Israël over echtscheiding door de Mozaïsche wet, terwijl wij in de kerk, het lichaam van Christus, echtscheiding vanuit een positie van genade moeten begrijpen, in het bijzonder door de leer in de 13 boeken geschreven door Paulus. Het zal heel nuttig zijn om alles wat je denkt te weten over echtscheiding te vergeten en de leer van Paulus zorgvuldig te bestuderen.

Eén van de eerste dingen die Paulus ons vertelt over het huwelijk tussen gelovigen, is te vinden in 1 Korinthiërs 7:10 waar hij zegt dat de vrouw haar echtgenoot niet moet verlaten. Ik geloof dat dezelfde waarschuwing aan de man wordt gericht. Hoewel de meeste mensen dit vers als een **echtscheiding** beschouwen, is het eigenlijk logischer om het als een scheiding te zien, of letterlijk de deur uitlopen.

De vrouw heeft alleen haar man verlaten en is daarom niet vrij om met een ander te trouwen. Op dit moment heeft ze twee opties, gescheiden worden van haar man en ongehuwd blijven, of verzoend worden met haar man. Het vers lijkt aan te nemen dat ze nog steeds getrouwd is als er sprake is van verzoening met haar man. De man mag niet scheiden van zijn vrouw.

Paulus gaat nu in op wat te doen als een gelovige echtgenoot getrouwd is met een ongelovige vrouw. Zolang de vrouw ermee instemt met hem samen te wonen, moet hij haar niet “verlaten”. Het Griekse woord “aphiemi” staat achter deze zin. Hetzelfde woord wordt ook gebruikt in de verzen 12 en 13 en beide, denk ik, verwijzen naar echtscheiding. Dit zijn de enige keren dat Paulus dit woord gebruikt in de context van het huwelijk. Vers 13 zegt dat de gelovige vrouw haar man niet moet verlaten. De gelovige moet niet van de ongelovige echtgenoot scheiden omdat het mogelijk is dat de gelovige echtgenoot de ongelovige echtgenoot ertoe kan brengen om in Christus te geloven.

De toepassing van deze geboden komt uit de leer van de genade. We hebben veel vrijheid in onze positie in Christus. Als het gaat om echtscheiding, is er geen reden voor twee gelovigen om te scheiden als ze volgens de leer van Paulus leven. Wanneer één of beide echter voor zichzelf leven in plaats van op de behoeften van de ander te letten, kunnen er in een huwelijk grote problemen ontstaan, zoals dat ook in een kerk kan gebeuren. Problemen ontstaan omdat de oude natuur in de weg staat en mensen voor zichzelf beginnen te leven in plaats van nederig voor de Heer. Een huwelijk werkt wanneer beide onzelfzuchtig voor elkaar leven.

Sommige mensen geloven dat het onmogelijk voor hen is om in het centrum van Gods wil te leven omdat ze gescheiden zijn. Er is vaak een stigma verbonden aan iedereen die is gescheiden, zelfs tot op het punt om niet in een kerk te kunnen dienen. Genade zegt dat huwelijk of echtscheiding onze positie in Christus niet verandert. We kunnen nog steeds in het centrum van Gods wil zijn, omdat zijn wil draait om het heden en om het wandelen in de Geest. Heb je jezelf gevuld met de kennis van Zijn wil zoals

die te vinden is in de 13 boeken van Paulus? Past u die kennis toe en wandelt u op een manier die de Heer waardig is door goede vrucht te dragen (Kolossenzen 1:9–10)? Als dat zo is, sta je in het centrum van Gods wil, wat je ook in het verleden hebt gedaan.

1 Korinthiërs Les 13

Afgoden

1 Korinthiërs 7:20—8:13

Beginnend met hoofdstuk 7 tot het einde van het boek beantwoordt Paulus vragen die hem door de leden van de kerk te Korinthe zijn gesteld. Ze probeerden te begrijpen hoe deze nieuwe manier van leven onder Christus in het dagelijks leven werkte. Hoe moesten ze volgens de “genade” leven? Paulus heeft hen verzekerd dat zij heiligen zijn die gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd zijn (1 Korinthiërs 1:2; 6:11). Ze hoefden zich geen zorgen te maken over hun eeuwige toekomst (1 Korinthiërs 1:8), maar ze moeten zich zorgen maken over een leven dat de Heer behaagt.

In plaats van voor de Heer te leven en op de behoeften van andere gelovigen te letten, waren ze egocentrisch en deden ze dingen waarvan ze dachten dat ze alleen maar gunstig voor henzelf zouden zijn. Dit veroorzaakte verdeeldheid binnen de kerk omdat elke groep alleen voor zichzelf zorgde. Ze hadden de leer van Paulus losgelaten, die hen gedurende de 18 maanden, dat hij bij hen was tijdens zijn tweede apostolische reis, had onderwezen, en zij volgden de persoonlijkheden die hen aanspraken. Het waren baby's die alleen de melk van het woord konden accepteren (1 Korinthiërs 3: 2), en dus alleen in staat waren om menselijk redeneren en menselijke wijsheid te gebruiken bij het evalueren van geestelijke concepten.

Hun vleselijkheid verhinderde dat ze met elkaar konden opschieten, verhinderde hen om te kunnen omgaan met seksuele zonden in de kerk, gaf hen een vals beeld van hun geestelijke toestand, leidde hen ertoe om verschillende mensen te volgen in plaats van de juiste leer, en dreef hen ertoe elkaar aan te klagen over dingen die binnen de kerk hadden moeten worden afgehandeld. Dit zijn de problemen waarmee Paulus hen in de eerste zes hoofdstukken confronteerde, waarbij hij zijn autoriteit als apostel deed gelden door duidelijk te maken dat hij de meesterbouwer van hun geloof is (1 Korinthe 3:10). Als iemand het niet eens is met wat hij onderwijst, moet die persoon niet gevolgd worden. Paulus spreekt geestelijke waarheid die niet logisch is voor de natuurlijke mens.

Vanaf hoofdstuk 7 begint Paulus vragen te beantwoorden die leden van hun gemeente aan hem stelden. Ze proberen te begrijpen hoe ze volgens hun nieuwe manier van leven onder genade moeten leven. De eerste 20 verzen gaan over hoe verwacht wordt dat getrouwde paren moeten leven. Degenen die getrouwd zijn, mogen hun echtgenoot niet verlaten of scheiden. Als iemand zijn partner verlaat, mogen ze niet trouwen omdat ze al getrouwd zijn. Als de ene wordt weggezonden door de andere echtgenoot (gescheiden), dan kunnen zij trouwen. De gelovige moet niet een scheiding initiëren, maar dit alleen doen als de partner dit wenst. Er zouden geen redenen moeten zijn voor twee gelovigen om te scheiden als ze in de Geest wandelen. Paulus gaat verder door uit te leggen hoe gelovigen met elkaar omgaan.

Blijf in de omstandigheid die u hebt gekregen (verzen 7:20–40)

Een algemene vuistregel is dat een gelovige in de omstandigheid moet blijven waarin hij verkeerde voordat hij een gelovige werd. Als een man gered wordt, moet hij bij zijn vrouw blijven. Als een vrouw

een gelovige wordt, moet ze getrouwd blijven met haar man. In beide gevallen kan de gelovige echtgenoot de andere echtgenoot tot Christus leiden. Als de ongelovige echtgenoot echter een scheiding wenst, staat het u vrij die scheiding toe te staan.

Langs dezelfde richtlijn moet een besneden man niet onbesneden worden. Hoewel de meesten geloven dat Paulus verwijst naar een pijnlijke medische procedure om de lichamelijke besnijdenis van een man ongedaan te maken, is het ook mogelijk dat hij denkt in termen van een geestelijke toestand (Romeinen 2:25), hoewel de context en de bewoordingen lijken te spreken van een fysieke ongedaan maken of besneden zijn. Evenzo moet een slaaf niet proberen vrij te zijn, maar te leven als een slaaf en een getuigenis van Christus worden. De slaaf is echter vrij om zijn vrijheid te zoeken als de gelegenheid zich voordoet.

Paulus richt zijn aandacht nu op hen die maagden zijn. Hij verklaart dat in deze huidige nood een maagd wijs zou zijn om maagd te blijven, tenzij ze verleid zou worden om in hoererij te vervallen. We zien dat Christenen, overal waar Paulus reisde, vervolgd werden; en het "belast" worden met een echtgenoot kan dan meer ontberingen veroorzaken dan niet getrouwd te zijn. Degenen die ongehuwd zijn, hebben hoogstwaarschijnlijk meer tijd om de Heer te dienen dan een man en vrouw die zich meer bezig houden met gezinskwesities.

De gelovige en afgoden (verzen 8:1–8)

Een andere vraag die de Korinthische kerk had gesteld, was hoe ze omgingen met de ongelovige wereld. Omdat ze allemaal waren opgegroeid in een gebied dat afgoden aanbad, vroegen ze zich af hoe genadeprincipes moeten worden toegepast op het eten van vlees dat aan afgoden wordt aangeboden. Ze dachten ten onrechte dat Paulus hen in een eerdere brief had verteld dat ze geen interactie met ongelovigen moesten aangaan terwijl Paulus eigenlijk sprak over het niet tolereren van openlijke zonden in de kerk. Omdat ze dachten dat Paulus hen opdroeg geen interactie met de wereld aan te gaan, vroegen ze zich natuurlijk af of ze vlees mochten eten dat was opgedragen aan een valse god.

Het antwoord van Paulus is dat afgoden nietszeggende objecten zijn gemaakt van materialen die geschapen zijn door de ene ware God. Ons bestaan zelf is afhankelijk van Hem, iets wat machteloze objecten van aanbidding niet kunnen bereiken. Met dit in gedachten verzekert Paulus hen dat er niets mis is met het eten van voedsel dat aan afgoden is aangeboden. Ze hebben geen macht, en het vlees niet eten omdat het aan een afgod werd aangeboden zou toegeven dat er een bovennatuurlijke kracht was betrokken bij het geven van dit voedsel aan een "godheid". Er zijn tegenwoordig restaurants die hun goden huldigen terwijl ze hun dieren slachten of voedsel bereiden. Wie kan het wat schelen? Hun goden zijn machteloze creaties van de mens.

Paulus waarschuwt echter dat als het eten van vlees, dat aan een afgod is gewijd, een andere gelovige laat vallen, we moeten weigeren het te eten. Ik geloof dat dit het punt is in de brief die in Handelingen 15:19–31 naar de kerk in Antiochië werd gestuurd. Ze kregen niet het bevel om niet te eten, alleen dat het verstandig zou zijn om niet deel te nemen aan dingen die besmet zijn door afgoden. Het dwingende principe is dat we een andere broeder niet moeten laten zondigen.

Vrijheid (verzen 8:9–13)

Wat Paulus zegt in 1 Korinthiërs 10:20 lijkt in strijd te zijn met wat hij zei in 1 Korinthiërs 8:4–8, namelijk dat de Heidenen offeren aan demonen, en dat wij hierin geen deelgenoten mogen worden. Hier lijkt het erop dat Paulus ons waarschuwt niet deel te nemen aan Heidense praktijken door voedsel te eten dat aan afgoden is geofferd. De paragraaf gaat echter in feite over het vluchten voor het aanbidden van een valse god, en niet het vermijden van voedsel dat aan afgoden is aangeboden (1 Korinthiërs 10:14). We hoeven ons geen zorgen te maken over het eten van voedsel dat aan de afgoden is geofferd, maar het is ons verboden om betrokken te raken bij de aanbedding van afgoden. Het is ook verstandig om geen vlees te eten dat aan afgoden is geofferd, omdat het een zwakkere Christen kan doen struikelen en vallen. Het is misschien Bijbels toegestaan voor mij om iets te doen, maar het kan verstandig zijn om mij van bepaalde acties te onthouden, omdat dit ertoe kan leiden dat een andere gelovige tegen zijn geweten ingaat.

Te leven als een Genade gelovige betekent dat we een veel vrijheid hebben, maar het betekent ook dat we een veel grotere verantwoordelijkheid hebben. Zoals Paulus aan Timotheüs schreef, heeft God ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten (1 Timotheüs 6:17). We moeten alle dingen die God ons geeft gebruiken om elkaar op te bouwen en God te eren.

1 Korinthiërs Les 14

Paulus, een apostel ...

1 Korinthiërs 9:1–27

Inzicht in onze vrijheid in Christus is een belangrijke stap in onze Christelijke wandel. Er zijn eigenlijk maar weinig gelovigen die echt begrijpen hoeveel vrijheid we hebben. Velen leggen on-Bijbelse beperkingen op aan gelovigen, zoals kapsels of kledingkeuzes, of ze stellen regels over kerkbezoek, wat we moeten eten of drinken, of een aantal beperkingen om heiliger te lijken.

Elke gelovige die de leer van Paulus heeft bestudeerd, moet begrijpen dat ons veel vrijheid is gegeven om te bepalen wat we doen. Er zijn eigenlijk maar heel weinig beperkingen voor een gelovige in deze Bedeling van Genade, vooral in vergelijking met degenen die onder de Mozaïsche Wet waren. Hoewel er zeker morele beperkingen aan ons zijn gegeven, komen de meeste beperkingen die de gelovige tegenwoordig worden opgelegd uit de geest van mensen en niet van God. Paulus zegt dat alle dingen geoorloofd waren voor hem (1 Korinthiërs 6:12), wat betekent dat we de vrijheid hebben om iets te doen tenzij de Bijbel specifiek zegt dat het verkeerd is in deze Bedeling van Genade. We moeten onze acties echter niet evalueren naar de vrijheid die ons door God is gegeven, maar voor degenen om ons heen. Ik heb vrijheid, maar ik moet mijn vrijheid ook temperen volgens de behoeften en overtuigingen van anderen.

Met andere woorden, het belangrijkste doel van een gelovige zou moeten zijn om andere gelovigen op te bouwen, niet om onze, zijn of haar, eigen vrijheid uit te oefenen. We kunnen gemakkelijk een struikelblok worden voor zwakkere Christenen die we onbedoeld aanmoedigen om tegen hun geweten in te gaan wanneer ze een sterkere gelovige zien genieten van de hun door God gegeven vrijheid.

Verdediging en voorrecht van Paulus zijn apostelschap (verzen 1–14)

Paulus verdedigt opnieuw zijn apostelschap door retorische vragen te stellen. Zijn apostelschap werd hem door Jezus Christus gegeven en het bewijs van zijn apostelschap wordt aangetoond in zijn werk onder de Korinthiërs. Hoewel ze verre van voorbeeldige Christenen waren, werden ze gered onder de bediening van Paulus zijn prediking en onderwijzing van het evangelie van genade. Er was een geestelijke verandering in hen gekomen en het was een bewijs van de kracht van Paulus zijn boodschap om ze uit de dood tot het leven te brengen. De godvruchtige invloed van Paulus op de Korinthiërs was duidelijk in 2 Korinthiërs 3:2–3, waar hij verklaart dat hun getuigenis door alle mensen werd gezien en een weerspiegeling was van het werk van Paulus onder hen.

Paulus verdedigt nu zijn acties als apostel door meer retorische vragen te stellen. Zijn ze vrij om te eten en drinken? Kunnen ze een gezin stichten, zoals Petrus? Mogen zij worden ondersteund voor het werk in de bediening? Deze laatste vraag wordt in de volgende zeven verzen uitgebreid en houdt verband met hun recht om geld aan te nemen voor hun werk in de bediening.

Als iemand werkt, heeft hij recht op betaling. Als een boer een wijngaard plant, heeft hij het recht om van de opbrengst van zijn oogst te genieten (2 Timotheüs 2:6). Degene die schapen verzorgt, moet ook voordeel hebben van het grootbrengen van de schapen. Hetzelfde geldt voor een prediker van het evangelie. De man die werkt in het prediken en onderwijzen van Gods woord, mag verwachten dat hij wordt gecompenseerd voor zijn werk. Dit idee is niet iets waar Paulus mee op de proppen komt zodat ze hem geldelijk zullen ondersteunen, maar is een principe dat te vinden is in de Mozaische Wet. De Wet bepaalt dat de os moet worden toegestaan om te eten terwijl hij aan het dorsen is (Deuteronomium 25:4). Dit is niet alleen geschreven voor het dier, maar geldt ook voor iemand die een dienstbetoon voor de Heer verricht. De dienaar die geestelijke dingen zaait, kan verwachten dat hij wordt ondersteund in materiële dingen.

De Heer heeft gezegd dat degenen die het evangelie verkondigen, het recht hebben om van het evangelie te leven (1 Korinthiërs 9:14). Hoewel het volledig binnen het gezag van Paulus was om zijn recht om betaald te worden voor zijn werk uit te oefenen, koos hij ervoor dit niet te doen omdat hij de prediking van Jezus Christus niet wilde belemmeren en een zwakke en vleselijke groep gelovigen wilde afleiden van geestelijke groei. Paulus had de vrijheid om hen om geldelijke steun te vragen, maar deed dat niet omdat hij dacht dat het niet in hun voordeel zou zijn om dat te doen. Hij maakte zich ook zorgen dat hij zou worden bekritiseerd door geld aan het evangelie te verdienen. Het doel van Paulus was de vooruitgang van het evangelie te bewerkstelligen en om te bereiken dat hij zijn eigen behoeften opzij zette ten behoeve van hun behoeften.

Paulus sluit dit gedeelte af met de opmerking dat hij, al dan niet betaald, verplicht is het evangelie van genade te prediken omdat hij een rentmeester is geworden over de verborgenheden van God (1 Korinthiërs 4:1; Galaten 2:7; Efeziërs 3:2; Kolossenzen 1:25). Om een trouwe rentmeester te zijn, moest hij het evangelie prediken.

De woorden rentmeester en bedeling (= dispensatie) zijn nauw verwant. In het Grieks is rentmeester oikonomos en is bedeling (= dispensatie) oikonomia. Een rentmeester geeft de goederen van zijn meester uit als iemand die de leiding over zijn huishouden heeft gekregen (Mattheüs 24:45). Paulus is rentmeester geworden van dit speciale “huishouden” van genade. Deze speciale bedeling omvat nieuwe concepten zoals de kerk, het lichaam van Christus, de verzegeling door de Heilige Geest en de belofte van een hemelse toekomst in de eeuwigheid.

Van Petrus wordt ook gezegd dat hij de rentmeester (uitdeler) is van de menigvuldige genade van God (1 Petrus 4:10). Dit is een verwijzing naar Gods overkoepelende genade die in de loop van de

geschiedenis jegens de mensheid is getoond, niet de bedeling van genade. Het zou duidelijk moeten zijn (hoewel het door velen verward is met de Paulinische theologie) dat Petrus specifiek tot Israël sprak over hun profetisch programma, dat niets te maken heeft met Paulus "Programma der Verborgenschap". Petrus schreef aan de kleine kudde gelovigen, niet aan de kerk, het lichaam van Christus. Merk op hoe Petrus zijn toehoorders vertelt te hopen tot het einde voor de genade die tot u komt bij de openbaring van Jezus Christus (1 Petrus 1:13). Hij stelt ook dat Gods oordeel zal beginnen in het huis van God, een verwijzing naar het volk Israël die door de zevenjarige Verdrukking gaat (1 Petrus 4:17). Het lichaam van Christus zal nooit onder het oordeel van God komen (Romeinen 8:1). Volgens Paulus hebben we ook alreeds elke geestelijke zegen en worden we al gezien als zittend aan de rechterhand van Jezus Christus in de hemelse gewesten (Efeziërs 1:3; 2:6). De leer van Petrus past perfect bij Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes en zijn bediening aan de verloren schapen van het huis van Israël.

Meester in het geleidelijk veranderen (verzen 18–23)

Paulus heeft nooit concessies gedaan aan zijn opdracht om het evangelie van genade te verspreiden. Dit is duidelijk als je ziet hoe hij leed omwille van het evangelie (2 Korinthiërs 11:23–27). Paulus droeg de kenmerken van het lijden als een insigne van trouw in tegenstelling tot predikers vandaag die graag prediken dat rijkdom en wereldse bezittingen een teken zijn van Gods zegeningen.

Om het maximale aantal mensen te bereiken, deed Paulus alles wat nodig was om hen het evangelie te brengen. Hij veranderde nooit zijn evangelieboodschap, maar hij deed wat nodig was om mensen niet uit te schakelen. Hij werd een dienaar van alle mensen en kwam naar hen toe. Daarom liet hij Timotheüs besnijden. Reizen met een onbesneden man zou hem hebben verhinderd effectief de Joden te bereiken. Hij werd alle dingen voor alle mensen, opdat hij mag zien dat er enigen van hen gered worden. Dit hangt samen met de vrijheid die hij had als gelovige in deze bedeling van genade. Hij kon vanwege zijn vrijheid een Joodse gelofte afleggen. Hij mocht de Joodse feesten vieren omdat hij de vrijheid had om dat te doen. Er was de vrijheid om Timotheüs te laten besnijden en de vrijheid om Titus niet te laten besnijden. Paulus zorgde er echter voor om deze vrijheid te gebruiken voor de bevordering van het evangelie, niet voor zijn eigen persoonlijk voordeel.

De wedloop lopen (verzen 24–27)

Het uitoefenen van zijn vrijheid ten behoeve van anderen wordt gekenmerkt als het lopen van een wedloop. Het gebruik van vrijheid ten behoeve van anderen kost veel werk en discipline, net zoals een marathonloper traint voor een wedloop. Paulus zou zichzelf onderwerpen aan vele ontberingen en vervolgingen om de taak te vervullen die hem werd gesteld, namelijk een getrouwe rentmeester van het evangelie te zijn. We moeten ook ons lichaam presenteren als een levend offer dat nuttig is voor de Heer (Romeinen 12:1-2). Als we vallen, moeten we opstaan en de wedloop voortzetten, reikend naar het doel (Filippenzen 3:13-14).

1 Korinthiërs Les 15

Israël als voorbeeld

1 Korinthiërs 10:1–12

Paul vergelijkt zichzelf met een atleet die voortdurend moet trainen om goed te presteren. Het doel van een atleet is om de prijs te winnen, en het moet ons doel zijn om hetzelfde te doen, maar op een geestelijke manier. Onze prijs is de beloning die we zullen ontvangen voor de juiste dienst (1 Korinthiërs 3:10-15). Onze beloning is gebaseerd op het juist voortbouwen op de leer van Paulus. Als we niet goed voortbouwen op de leer die Paulus door Jezus Christus werd gegeven, zal ons werk worden verbrand. Het dienen van de Heer vereist dat een persoon wereldse beloningen opzij zet voor de eeuwige.

De Korinthiërs hadden gefaald in het handhaven van een behoorlijke Christelijke wandel. Ze gingen hun eigen weg, negeerden de leer van Paulus en zochten hun eigen verlangens boven die van God. In plaats van de race te lopen om de prijs te ontvangen, waren ze gevallen en leken ze geen idee te hebben dat ze zich in zo'n slechte geestelijke toestand bevonden. Dit was omdat ze afgeweken waren van Gods woord zoals Paulus hen die, vier tot vijf jaar eerder, had gegeven toen hij 18 maanden bij hen was. Paulus probeert hen nu op het goede spoor te krijgen door hen te schrijven en hen te vergelijken met het volk Israël die door de wildernis (woestijn) reisde. Door dit te doen, hoopte hij dat ze hun ware geestelijke toestand zouden gaan begrijpen.

Het lijkt een beetje vreemd dat Paulus voortdurend het Oude Testament citeert en voorbeelden uit Israël gebruikt om een vergadering van genade-gelovigen te helpen weer op het goede spoor te komen. Ten eerste gebruikte Paulus hetgeen wat op dat moment de enige beschikbare Schrift was omdat de boeken van het Nieuwe Testament nog niet waren geschreven. Dit bewijst dat de geschriften van Paulus niet in tegenspraak zijn met andere geschriften. Hoewel hij over een nieuwe bedeling schrijft, is begrip van het Oude Testament noodzakelijk om de 13 boeken van Paulus volledig te begrijpen. De hele Bijbel is geschreven voor ons leren en begrijpen (Romeinen 15:4).

Ten tweede, veel leden van de Korinthische kerk waren Joden die aanvankelijk aanbaden in de synagoge direct naast de plaats waar ze naar verhuisden. Zelfs de belangrijkste heerser van de synagoge, Crispus, werd een genade gelovige, wat ertoe leidde dat vele andere Joden gered werden (Handelingen 18:8). Het lijkt erop dat een andere belangrijke leider van de synagoge, Sosthenes, later werd gered (Handelingen 18:17; 1 Korinthiërs 1:1). Omdat velen in de kerk te Korinthe Joden waren is het logisch dat Paulus hen kon bereiken door de Schrift en gebeurtenissen te gebruiken waarmee ze vertrouwd waren.

Het falen van Israël

Paulus gebruikt de mislukkingen van Israël om de mislukkingen van de kerk te Korinthe te benadrukken en om hen te laten zien waartoe hun acties hen zullen leiden. De eerste vijf verzen tonen hen geïdentificeerd als een groep. Israël werd in Mozes gedoopt omdat ze allemaal met Mozes waren geïdentificeerd en nu allemaal als een nieuw gevormd volk waren geïdentificeerd. God vormde het volk Israël en zou hen vervolgens naar het beloofde land leiden waar ze, zoals beloofd, overvloedig gezegend zouden worden. Evenzo waren de Korinthiërs, in de kerk, allemaal verenigd als een gemeenschappelijke groep, een vergadering die door God werd geleid en zeer gezegend als een volk van God. Echter, net als Israël, had de kerk te Korinthe God mishaget en volgden ze nu hun eigen verlangens in plaats van gehoorzaam te zijn aan God.

Het was heel snel nadat God op wonderbaarlijke wijze Israël uit Egypte had gehaald dat zij zich van Hem afkeerden om een afgod te aanbidden. Als Israël gehoorzaam was geweest, zouden ze naar het Beloofde Land zijn geleid in plaats van 40 jaar door de wildernis te hebben gewandeld. Het rondwalen was een oordeel over Israël omdat ze God niet geloofden. Het was een tijd van vernedering

(Deuteronomium 8:2–3). Israël stelde God tien keer op de proef volgens Numeri 14:20–23. Paulus kiest vier van die testen en past ze toe op de Korinthiërs.

- Afgodendienaren - eten, drinken, spelen (Exodus 32:1–10)

Terwijl Mozes op de berg Sinaï was, werd het volk onrustig en keerde zich van God af door een afgod te aanbidden gemaakt van het goud van hun oorbellen. Ze keerden zich af van de God die hen net uit Egypte leidde en gingen terug naar de afgoden waar ze zich comfortabel bij hadden gevoeld toen ze in Egypte waren. Mozes moest God smeken om deze nieuwe natie niet te vernietigen.

De Korinthiërs keerden zich af van God door zich af te keren van de leer van Paulus en ze namen beslissingen met behulp van op mensen gebaseerde wijsheid. Ze creëerden in feite hun eigen god door een leer te volgen die zij als juist beschouwden. Dit is waarom ze er niet in geslaagd zijn om met de zonde in de kerk om te gaan. Ze dachten dat het tolereren van de flagrante zonde, van één lid, godvruchtige liefde aantoonde terwijl het eigenlijk een smet op de kerk was en schadelijk voor de hele gemeente. Dit goddeloze denken was misschien het gevolg van de manier waarop ze het avondmaal van de Heer in acht namen. Het was ieder voor zichzelf als het ging om eten en drinken (1 Korinthiërs 11:21).

- Ontucht (Numeri 25:1–9)

Tegen het einde van de veertig jaar raakte Israël overspelig met andere goden omdat zij met de Moabieten waren getrouwd. De mannen van Israël hadden afgoden in het kamp gebracht om hun buitenlandse vrouwen te behagen. Gods toorn ontstak toen hij zag hoe Israël Baäl aanbad met het volk van Moab, en hij stuurde een pest die 24.000 Israëlieten doodde. Nogmaals, Paulus waarschuwt de Korinthiërs om de leringen van Gods woord niet te verlaten om een andere leer te volgen. Zoals Israël zich afkeerde van God en andere goden aanbad, waarschuwt Paulus de Korinthiërs voor de nare gevolgen van hetzelfde te doen met de leer die ze hebben ontvangen.

- De Heer verzoeken (Numeri 21:5–35)

De Heer verzoeken is doelbewust en direct tegen Hem ingaan met volledige kennis. Dit wordt aangetoond in Numeri 21:5 toen het volk Israël zich tegen God en Mozes uitsprak. Dit is weer een stap verwijderd van God, en accepteert de autoriteit van Zijn woord niet. God reageerde door giftige slangen onder heel Israël te sturen. De remedie was om te kijken naar een koperen slang op een staf, wat een afbeelding was van Christus zijn verlossende werk aan het kruis namens ons (Johannes 3:14). Paulus gebruikt dit om de Korinthiërs te waarschuwen om degenen die God als autoriteiten heeft opgewekt niet te negeren, zoals zij deden met de apostel Paulus.

- Murmureren (Numeri 16:41; 17:5–10)

Paulus besluit dit voorbeeld uit het verleden van Israël door te laten zien hoe ze mopperden en klaagden tegen God. Korach leidde een opstand tegen Mozes omdat hij zijn leiderschap niet goed vond. Dit was ook een opstand tegen God. Toen God ervoor zorgde dat de grond openging en de demonstranten verteerde, kwam de rest van Israël naar Mozes en klaagde dat hij de oorzaak was van de dood van bijna 15.000 mensen van “de Heer”. Ze klaagden openlijk tegen God omdat Hij corrigerende maatregelen nam tegen degenen die in opstand kwamen.

Paulus vertelt dit in de hoop dat de Korinthiërs zullen begrijpen dat ze God, of zijn leiders, niet de rug moeten toekeren. Ze moesten aandacht besteden aan Paulus en Gods instructies volgen met

betrekking tot hun zonde. Mopperen en morren tegen God gaven aan hoe ver ze van God waren afgedwaald. Als de Korinthiërs Paulus negeerden, keerden ze zich ook van God af.

De Korinthiërs moesten nederig aanvaarden wat Paulus hen vertelde en corrigerende maatregelen nemen. Paulus waarschuwt hen dat degenen die denken dat ze geestelijk sterk staan, voorzichtig moeten zijn opdat ze niet meegezogen worden door de zonden van de mensen om hen heen en terecht komen in het vleselijke dat in de kerk heerst.

1 Korinthiërs Les 16

Verleiding

1 Korinthiërs 10:13–33

Het volk Israël kan worden gebruikt als een goed voorbeeld van wat we niet moeten doen. Paulus gebruikte de mislukkingen van Israël uit het verleden omdat veel Joden uit de synagoge werden gered om lid te worden van de kerk te Korinthe. Ze waren goed bekend met de geschiedenis van Israël. Israël keerde zich voortdurend af van het gehoorzamen van Gods woord en ging zijn eigen weg en ondervond de gevolgen. Paulus gebruikte het volk Israël om de kerk te Korinthe het eindresultaat te tonen van het niet volgen van Gods woord. Net als Israël volgden zij hun eigen verlangens in plaats van het woord van God te volgen. God sprak zijn woord tot Israël door Mozes en God sprak tot de kerk te Korinthe (en tot ons) door de apostel Paulus. Toen de kerk te Korinthe de leer van Paulus verliet, resulteerde dit in verdeeldheid, twistgesprekken en dat belemmerde de geestelijke groei.

Verleiding (vers 13)

De gebruikelijke interpretatie van dit vers is dat wanneer we in de verleiding komen om te zondigen, God ons zal helpen een manier te vinden om, op dat moment, niet te zondigen. De context laat zien dat Israël beproevingen doormaakt en God probeert door zijn woord op de proef te stellen. Net als het kind dat de limiet van zijn of haar ouders test, testte Israël God door te kijken hoe ver ze konden gaan, ondanks dat ze wisten wat Hij via Mozes had gezegd. Dit deel van 1 Korinthiërs laat zien hoe Israël Gods grenzen aftastte door niet te volgen wat Hij hen duidelijk vertelde. We moeten dit voorbeeld van Israëls falen gebruiken als een waarschuwing, zodat we niet dezelfde fout maken en het woord van God de rug toekeren. De Korinthiërs deden dat wel door de leer te negeren die Paulus hen had geleerd, en door andere leraren en leringen te volgen. Dit veroorzaakte verdeeldheid binnen de kerk. In plaats van verenigd te zijn onder één leer, namen ze meerdere ideeën over en splitsten ze daarmee hun leerstellige overtuigingen op.

Er is niets nieuws aan de verleidingen en beproevingen waarmee we vandaag worden geconfronteerd. Ze zijn hetzelfde wat Israël onder ogen zag terwijl ze door de wildernis dwaalden. Dit zijn geen door God gegeven testen, maar dingen die we allemaal gemeen hebben omdat we allemaal in Adam zijn en worstelen met onze zondige natuur. Hoewel gelovigen specifieke instructies hebben gekregen over het behagen van God (de 13 boeken van Paulus), zullen we allemaal worstelen met het in praktijk brengen van die dingen. Volgens Hebrëeën 3:8–10 was God bedroefd over Israël omdat zij Hem voortdurend op de proef stelden door ontrouw te zijn en de wegen van God niet te kennen. Hun ontrouw begon met een gebrek aan begrip van wat God wilde dat ze zouden doen, ook al was die informatie beschikbaar. We moeten opletten en de informatie bestuderen die God ons heeft gegeven (Gods woord), zodat we niet onwetend zijn van wat Hij van ons verlangt.

Omdat we allemaal in de verleiding komen om onze eigen verlangens te volgen in plaats van die van God, moeten we weten hoe we moeten omgaan met de verleiding om tegen Hem in te gaan. Zoals Jozef wegloupt van de vrouw van Potifar, moeten we de gedachte aan zondigen niet koesteren, maar ervoor vluchten. God heeft ons de middelen gegeven om een leven te leiden dat Hem behaagt. De combinatie van Zijn woord (de Bijbel) en de Heilige Geest zal ons op een heilig, geheiligd pad houden. We moeten onze geest voortdurend vernieuwen, zodat we ons niet langer aan de wereld aanpassen, maar een nieuwe manier van denken krijgen. We moeten onszelf voeden met Gods woord, zodat, wanneer de verleiding komt, we de juiste geconditioneerde geest hebben om niet onszelf te behagen. Als we ons niet voeden met het woord van God, dan zal de Heilige Geest niets hebben om mee te werken en zullen we niet kunnen wandelen op een manier die God behaagt. Het lijkt erop dat gelovigen zich vaak niet voorbereiden op de "strijd" en zich dan afvragen waarom ze voortdurend worstelen om de zonde te overwinnen. We zijn in een geestelijke oorlog en we moeten voortdurend trainen door Gods woord te bestuderen, "recht gesneden" (2 Tim.2:15). Ons actieplan om te voorkomen dat u in verleiding komt, begint dagen, maanden, zelfs jaren voordat de verleiding daadwerkelijk toeslaat. Als we stappen hebben genomen om onszelf op te bouwen, onszelf trainen met de kennis die we uit Gods woord ontvangen, dan zullen we ontdekken dat we meer kans hebben om de zonde te weerstaan waarmee we verleid worden (Hebreeën 5:13–14).

Het is belangrijk op te merken dat 1 Korinthiërs 10:13 zegt dat we kunnen ontsnappen aan de verleiding door de verleiding te verdragen. Ik geloof dat dit komt omdat de actie van zonde in de geest begint en het is niet mogelijk om aan onze geest te ontsnappen. In plaats daarvan moeten we zelfbeheersing leren en de geest omleiden in geestelijke, godvruchtige en goede gedachten in plaats van dingen die leiden tot het bevredigen van het vlees (Kolossenzen 3:1-2).

Vlucht afgoderij (verzen 14–22)

Paulus zet zijn gedachte over de verdeeldheid van de Korinthiërs voort door deze te vergelijken met de afgoderij van Israël. Iets anders dan God aanbidden is afgoderij. Toen de Israëlieten het vlees aten van de offers, deelden ze samen in het offer dat aan God was gegeven. Het was een geestelijke eenheid om God het offer te geven en vervolgens het vlees van dat offer te eten. Hetzelfde was waar toen de Korinthische gelovigen deelnamen aan het avondmaal. Ze aten allemaal van hetzelfde brood en deelden het werk van Christus aan het kruis. Deelnemen aan dit ritueel verenigde hen. Degenen die het vlees van offers aten die aan afgoden waren geofferd, waren ook verenigd, maar delers van een valse god. Hun verdeeldheid was duidelijk in de manier waarop ze het avondmaal vierden. Het werd gedaan om het vlees te bevredigen in plaats van de Heer te verheerlijken.

Hoewel het volk Israël één volk was dat ervoer dat God hen uit Egypte verlostte en hen ondersteunde met de wonderbaarlijke voorziening van voedsel en water in de woestijn, keerden zij zich tegen Hem om hun eigen verlangens te volgen. Het gevolg was dat hun de toegang tot het Beloofde Land werd ontzegd. De Korinthiërs waren eveneens één volk dat in Christus werd gedoopt, maar zij keerden zich van Hem af om hun eigen verlangens te volgen. Hun afgoderij was in de vorm van het verheffen van hun eigen verlangens boven God. Hoewel ze verenigd waren in het delen van de zegen van het vergoten bloed van Christus, en allemaal hadden gedeeld in het ene brood van eenheid, Jezus Christus, provoecerden ze, net als Israël, de Heer door niet verenigd te zijn in de leer.

Alle dingen zijn geoorloofd (verzen 23–30)

Paulus komt nu terug op het onderwerp vrijheid. We zijn vrij om alles te doen dat niet door de Bijbel verboden is, maar het is misschien niet winstgevend voor ons om bepaalde dingen te doen. De vrijheid om iets te doen moet worden beoordeeld in het licht van onze opdracht om elkaar te stichten. We hebben misschien de Bijbelse vrijheid om iets te doen, maar als het een andere gelovige negatief beïnvloedt, moeten we het niet doen. Alles wat we doen moet worden gedaan om andere gelovigen op te bouwen. Onze vrijheid mag niet egoïstisch worden gebruikt. Als wat we doen ervoor zorgt dat een andere gelovige in zonde valt, dan zouden we onze vrijheid op dat gebied niet moeten uitoefenen.

In het algemeen zal een gelovige die zijn door God gegeven vrijheid uitoefent, vaak kritisch worden bekeken door een andere gelovige die zijn vrijheid in Christus niet begrijpt. De zwakkere broeder mist kennis over zijn of haar vrijheid, maar in plaats van ze tot zonde te laten vallen, denken ze dat ze de sterkere broer zijn omdat ze hun eigen speciale, door mensen gemaakte voorschriften volgen. Ze proberen vaak hun “wetten” op te leggen aan anderen die denken dat dit God welgevallig zal zijn. Ironisch genoeg denkt de zwakkere gelovige, die geen begrip heeft van hun vrijheid, dat ze de sterke gelovige zijn omdat ze zichzelf onder hun eigen door mensen gemaakte wet hebben geplaatst.

Glorie aan God (verzen 21–33)

Alles gaat rechtstreeks terug naar God. In het geval van onze vrijheid kunnen we de Heer prijzen voor de vrijheid die ons in Christus is gegeven. In alles wat we doen, moeten we het doen voor Zijn glorie. Als we besluiten niet te eten of te drinken, moeten we dat doen tot zijn glorie. De motivatie van Paulus was om velen op te bouwen, zelfs op eigen kosten. Hij legde zijn eigen verlangens opzij voor het welzijn van degenen die hij diende.

Paulus noemt de Joden, de Heidenen en de kerk van God als groepen die hij niet probeert te beledigen. Hij wil niemand beledigen door zijn acties. De Joden en Heidenen waren degenen die niet gered waren. De kerk van God, een algemene term voor alle gelovigen, omvatte de kleine kudde en het lichaam van Christus.

1 Korinthiërs Les 17

Paul als ons rolmodel

1 Korinthiërs 11:1

Paulus had geprobeerd de Korinthiërs te leren genadeconcepten toe te passen op vragen die ze hem hadden geschreven. Ze wilden begrijpen hoe ze omgingen met ongelovigen en met elkaar. Paulus vertelde hen dat het genadeleven veel vrijheid aan de gelovige bracht. Gelovigen die niet begrijpen hoe ze uit genade moeten leven, conformeren zich vaak aan het leven onder een vorm van wet. Ze kunnen delen van de Mozaïsche wet op zichzelf toepassen, of meer waarschijnlijk, door te leven volgens een aantal niet-Bijbelse wetten die ze zichzelf opgelegd hebben, denkend dat dit God welgevallig zal zijn. Mensen die dit doen, worden wettisch genoemd.

Hoewel we vrij zijn, moeten we onze vrijheid niet gebruiken om onszelf te behagen. In plaats daarvan moeten we het gebruiken om andere gelovigen op te bouwen. Paulus zal dat punt aankaarten wanneer hij het avondmaal van de Heer bespreekt in hoofdstuk 11 en geestelijke gaven in hoofdstuk 12. Hoewel een gelovige de vrijheid heeft om een bepaalde activiteiten te doen, kan het verstandig zijn om zichzelf

te beperken om die activiteit uit te oefenen ter wille van de zwakkere broer, iemand die de vrijheid van de gelovige niet begrijpt. Het is verkeerd voor de sterkere gelovige om van zijn vrijheid te profiteren als hij weet dat het een nadeel is voor een zwakkere broeder die geen goed begrip heeft van zijn vrijheid. In de geest van opbouw is het verkeerd voor een sterkere broeder om een zwakkere broeder te bekritisieren vanwege zijn gebrek aan begrip. Evenzo is het verkeerd voor de zwakkere broeder om een sterkere broeder te bekritisieren voor het nemen van vrijheden die hij ongepast acht. Opgemerkt moet worden dat in beide gevallen elk zichzelf identificeert als de sterkere gelovige.

Paulus als ons voorbeeld

Paulus presenteert zichzelf als ons rolmodel. Als een rolmodel moeten alle gelovigen vandaag zijn voorbeeld gebruiken als een gids voor het leiden van een gepast genadeleven. In dit geval had de kerk te Korinthe de gezonde leer van Paulus verlaten en als gevolg daarvan hadden zich splintergroepen gevormd, die elk verschillende mannen accepteerden die zij volgden. In plaats van verenigd te zijn onder de leer van Paulus, werden ze verdeeld in kleinere groepen, die elk dachten dat ze gelijk hadden. Elke groep waakte voor hun eigen belangen in plaats van te waken voor de behoeften van anderen (Filippenzen 2: 4).

Paulus heeft zichzelf gegeven als een voorbeeld van hoe de vrijheid op de juiste manier te gebruiken. 1 Korinthiërs 9 beschrijft hoe hij zijn eigen verlangens opzij zette zodat hij ongehinderd de Korinthiërs kon bedienen. Hoewel hij ruimschoots het recht had om hun geldelijke steun te vragen, wilde hij de boodschap niet in gevaar brengen. Hij was bang dat ze minder geneigd zouden zijn om zijn instructie serieus te nemen als hij hen om geld zou vragen. Paulus wilde hen niet afleiden van het feit dat ze zelfzuchtig zichzelf dienden in plaats van elkaar te dienen. Hij wist dat geestelijke groei belangrijker was dan een salaris.

Paulus probeerde Jezus Christus niet te vervangen door hen te vertellen zijn voorbeeld te volgen. Hij begreep wel dat Hij de rentmeester was van de leer van de Verborgenheid die hem door Jezus Christus werd gegeven, en dat er geen ander persoon was die iets aan die leer kon toevoegen (Galaten 1:11–12; Efeziërs 3:1–2; Kolossenzen 1:25). Hierdoor werd hij ons voorbeeld voor hoe we moeten leven (1 Timotheüs 1:16). De enige manier voor ons om een leven te leiden dat God behaagt, is door Paulus te volgen. We volgen uiteindelijk Jezus Christus door Paulus te volgen. De gelovige die iemand anders volgt, zoals Petrus of zelfs Jezus in zijn aardse bediening aan Israël, zal niet geestelijk volwassen kunnen worden omdat zij de verkeerde leer volgen. Wanneer een gelovige Paulus en zijn leer volgt, volgt hij Christus omdat Christus Paulus in zijn speciale positie als rentmeester van de Verborgenheid heeft gesteld (Efeziërs 5:1; 1 Timotheüs 4:1–6).

Paulus kreeg de leer van de Verborgenheid zodat hij anderen kon onderwijzen, zodat zij het op hun beurt aan anderen konden doorgeven (2 Timotheüs 2:2). Deze leer van de verborgenheid werd exclusief aan Paulus gegeven en als een goede rentmeester moest hij het beschermen en delen (Efeziërs 3:1–5). Deze passage uit Efeziërs wordt vaak gebruikt door tegenstanders van “midden – Handelingen” om te bewijzen dat Paulus één van de velen was die de verborgenheid ontving, het vers laat echter zien dat Paulus deze openbaring rechtstreeks van Jezus Christus ontving (Galaten 1:11-12), terwijl de andere apostelen en profeten begonnen door de Heilige Geest te begrijpen wat Paulus hen leerde. Zelfs vandaag is de Heilige Geest de persoon die ons het woord van God openbaart als we de Bijbel bestuderen. De andere profeten en apostelen hadden bevestiging nodig van de Heilige Geest dat wat Paulus predikte inderdaad juist was en van God. De presentatie van Paulus aan de andere profeten en apostelen in de Hebreeuwse kerk, en hun uiteindelijke goedkeuring (Handelingen 15, Galaten 2), bevestigde Paulus als een echte apostel, en dat zijn boodschap van God kwam. Als hij

hetzelfde zou prediken als de andere apostelen en profeten, zou hij zijn boodschap niet hoeven uit te leggen en te verdedigen.

De leer van de Verborgenschap, die door Jezus Christus aan Paulus was toevertrouwd, werd vervolgens door Paulus aan Timotheüs toevertrouwd (2 Timotheüs 1:13). Iedereen die iets anders onderwijst dan wat door de Heer Jezus Christus aan Paulus is geopenbaard, gaat trots zijn eigen weg, en weet niets (1 Timotheüs 6:3-5). Het verlaten van de leer van Paulus leidt alleen maar tot verdeeldheid en verwarring. De leer van Paulus “verenigt”, maar het aanvaarden van leer bedoeld voor een ander volk of een andere bedeling verwacht en verdeelt alleen. Is het een wonder dat Paulus ons vaak pleit om hem te volgen (1 Korinthiërs 4:16; Filippenzen 3:17)?

Sommigen zullen 1 Korinthiërs 11:1 gebruiken, samen met andere verzen, om te laten zien hoe Paulus zelfverzekerd en arrogant was. Een vers dat vaak werd gebruikt om hem als ketter te laten zien, is Kolossenzen 1:24. Dit vers lijkt te laten zien dat Paulus opschepte dat hij zijn eigen lijden moest toevoegen aan Christus zijn lijden aan het kruis. Het laat schijnbaar zien dat Paulus zei dat hij het werk moest voltooien dat Jezus Christus begon voor onze verlossing.

“Kol. 1:24: Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;

Het woord erachter is het Griekse woord ‘husterama’ en wordt geïnterpreteerd als een gebrek of een wens. Je zou kunnen zeggen dat Paulus zei dat hij leed om datgene op te vullen dat moest worden opgevuld (ontbrak) van de aandoeningen in zijn vlees omwille van zijn lichaam.

Paulus leed toen hij Christus vertegenwoordigde in Zijn afwezigheid. Terwijl Christus op aarde was, leed Hij enorm door zowel Joden als Heidenen. Toen Hij deze aarde verliet, bleef de kleine kudde lijden omdat ze Hem volgden alsof ze de plaats van Christus innamen (Mattheüs 25:40; Handelingen 22:4–7). Hetzelfde idee kan worden toegepast op de apostel Paulus. Hij werd onderwezen om een vertegenwoordiger van Christus te zijn, om de boodschap van genade aan de wereld bekend te maken.

Ananias vertelde Paulus dat hij zou lijden voor de naam van Christus (Handelingen 9:16). Omdat Christus op aarde door de mensen werd verworpen, zouden de mensen die de boodschap van God uitdroegen ook lijden. Tegenwoordig is Christus niet op aarde en kan daarom niet fysiek lijden door de handen van mensen, maar het Lichaam van Christus doet alsof we Christus op aarde zijn en daarom zullen we lijden zoals Christus heeft geleden (2 Timotheüs 3:12) .

In het licht hiervan zegt Paulus dat hij het lijden van Christus in zijn lichaam lijdt omwille van de Kerk, het Lichaam van Christus. Degenen die deze passage verkeerd interpreteren, doen dit omdat ze alleen verzen plukken die hun stelling lijken te ondersteunen. Als ze daadwerkelijk in het volgende hoofdstuk van Kolossenzen hadden gelezen, zouden ze hebben ontdekt dat Paulus leert dat de gelovige compleet is in Christus en dat we volledig met Hem zijn geïdentificeerd (Kolossenzen 2:10-15). Paulus verheerlijkt zijn ambt als apostel voor de Heidenen, maar hij pocht nooit op zijn persoonlijke prestaties (Romeinen 11:13; 1 Korinthiërs 15:9).

1 Korinthiërs Les 18

Hoofdbedekking

1 Korinthiërs 11:2–16

Paulus had genadeprincipes toegepast op de dingen die ons elke dag van ons leven beïnvloeden. In het geval van de Korinthiërs worstelden ze met hoe ze met de wereld zouden moeten omgaan, ook binnen het huwelijk. Een eerdere brief van Paulus werd door hen verkeerd begrepen door zich volledig te distantiëren van ongelovigen. Paulus zette dat recht met de brief die we 1 Korinthiërs noemen door te zeggen dat hij het had over de gemeente, niet over de hele niet-geredde wereld. Ze moesten met zonde in hun gemeente omgaan, maar ze moesten contact houden met ongelovigen om een getuigenis voor hen te zijn.

Paulus benadrukte dat de gelovige veel vrijheid heeft, maar dat de vrijheid van de gelovige alleen moest worden gebruikt ten behoeve van andere gelovigen, niet om een persoonlijk verlangen te bevredigen. Paulus presenteerde zichzelf als hun voorbeeld van het juiste gebruik van vrijheid en als de persoon die in de leer moet worden gevolgd. De Korinthische kerk had zich vergist door een leerstelling te aanvaarden die verschilde van die van Paulus, die verdeeldheid binnen de kerk veroorzaakte. Paulus legt nu een hiërarchie van autoriteit vast waaraan ze zich moesten onderwerpen.

Hoofdbedekking (11:2–16)

Er zijn veel mensen die dit gedeelte, over hoofdbedekking, volgen als instructies voor gelovigen. Aan de oppervlakte is het gemakkelijk om te zien waarom mensen die indruk krijgen. Het helpt niet dat mensen altijd op zoek zijn naar manieren om zichzelf onder een soort wet te stellen. Het houden van deze zogenaamde Bijbelse wetten geeft mensen een goed gevoel over zichzelf door te denken dat ze God behagen als ze goede werken verrichten. Helaas komen deze goede werken voort uit de oude natuur en kunnen daarom nooit aanvaardbaar zijn voor God of worden gebruikt als kanalen om een speciale genade te ontvangen.

Terwijl we deze passage doornemen en proberen te begrijpen wat er staat, is het belangrijk om de context goed in gedachten te houden. Deze hele sectie gaat over de volgorde van onderwerping. God de Vader is over Christus die over de man is die over de vrouw is. Als we dit vanuit het tegenovergestelde perspectief bekijken, moet de vrouw zich onderwerpen aan het gezag van de man die zich moet onderwerpen aan het gezag van Christus die zich heeft onderworpen, als ons voorbeeld aan God de Vader (Filippenzen 2:5–8). Als we naar de grotere context kijken, zien we dat Paulus het juiste gebruik van onze vrijheid aanpakt in het licht van andere gelovigen. Velen lezen deze passage met het begrip dat Paulus ons een “wet” geeft om naar te leven, hoewel Paulus ons in het laatste hoofdstuk (1 Korinthiërs 10:23) vertelt dat alle dingen geoorloofd zijn. Dit geeft aan dat we de vrijheid hebben om een hoofdbedekking te dragen of er geen te dragen.

Deze hele sectie moet worden geïnterpreteerd in termen van culturele normen. Een vrouw die haar hoofd in Korinthe bedekte, erkende dat ze zich vrijwillig onder het gezag van haar man had gesteld. Vandaag doen we hetzelfde met een ring. 1 Korinthiërs 11:5 zegt dat de vrouw die haar hoofd niet bedekt haar hoofd te schande maakt. Dit is een schande voor haar man, niet voor het gebied boven haar schouders. In de huidige samenleving is het geen schande om geen hoofdbedekking te dragen (hoewel we dit in bepaalde groepen mensen wel zien); de schande zou zich manifesteren als de vrouw zou doen alsof ze niet getrouwd was door haar ring te verwijderen. De hoofdbedekking betekende veel meer voor de Korinthiërs dan vandaag in onze cultuur.

Ik geloof dat de sleutel tot dit hele gedeelte van de Bijbel in 1 Korinthiërs 11:16 wordt gevonden:

“Doch indien iemand schijnt twistgierig te zijn, wij hebben zulke gewoonten niet, noch de Gemeenten Gods.

Hier zegt Paulus dat het voor hem geen gewoonte is dat vrouwen een hoofdbedekking dragen, en evenmin een gewoonte in de kerken van God. Hetzelfde Griekse woord is te vinden in Johannes 18:39, waar Pilatus de traditie van het vrijlaten van een gevangene op Pascha een gewoonte noemt. Paulus zegt niet dat ze ermee moeten stoppen, alleen dat het geen gebod van God is dat vrouwen hoofddeksels moeten dragen. Ze hadden de vrijheid om een hoofdbedekking te dragen en vanwege hun gewoonten en maatschappelijke normen werd van de vrouw verwacht dat ze een hoofdbedekking droeg, maar ze hadden ook de vrijheid om geen hoofdbedekking te dragen. Het was hun symbool dat de vrouw zichzelf onder de man had geplaatst, maar er werd niet bevolen dat ze dat moest doen.

Vanwege de engelen (vers 10)

Hier is nog een verwarrende uitspraak van Paulus, één die vaak verkeerd wordt begrepen. Hij vertelde de Korinthische kerk dat de vrouw een bedekking moest dragen “vanwege de engelen”. Het wordt vaak begrepen dat ze dit moesten doen vanwege de Joodse traditie dat engelen aanwezig waren toen ze samenkwamen om God te aanbidden. Engelen werden vaak getoond als bemiddelaars tussen God en Israël (Openbaring 8:2–4). Dit idee is ook uitgebreid om Christenen in de kerk op te nemen in een aantal buitenbijbelse documenten, waaronder de apocriefen, geschriften van vroege kerkvaders en documenten toegeschreven aan de Essenen. De Essenen worden vaak geprezen voor het behoud, of de productie, van de Dode Zee rollen. Ze probeerden weg te komen van de wereld om puur te worden, en om dat te doen, leefden ze in gemeenten. Eeuwig leven kon worden verkregen door goede werken. Ze zouden misschien nederige Farizeeën kunnen worden genoemd, die probeerden God te behagen door de door God gegeven Mozaïsche Wet te volgen, plus vele andere door mensen gemaakte wetten waarvan ze dachten dat ze God zouden behagen.

Anderen begrijpen deze passage over hoofdbedekking als een waarschuwing van Paulus om niet te zijn als de gevallen engelen, maar in plaats daarvan onderdanig te zijn aan God. Een ander gezichtspunt is dat deze “boodschappers” mensen zijn en geen engelen. Het Griekse woord voor engel is *aggello* en betekent letterlijk boodschapper, dat is waarom sommigen de boodschapper zouden begrijpen als een man in plaats van een geestelijk wezen. Het bericht werd geschreven aan vrouwen om zich passend te kleden vanwege menselijke boodschappers die Korinthe bezochten. Weer anderen interpreteren dat, terwijl de engelen (serafijnen) hun gezicht voor God bedekten, vrouwen zich ook in nederigheid en onderwerping moeten bedekken (Jesaja 6:2).

De bovenstaande ideeën zijn zeer creatief, maar hebben weinig tot geen Bijbelse grond. Ik geloof dat de beste manier om te begrijpen hoe de engelen verband houden met hoofdbedekking, is te begrijpen dat we door geestelijke wezens in de gaten worden gehouden als een voorbeeld voor hen (1 Korinthiërs 4:9; Efeziërs 3:9–11). Ze observeren ons terwijl ze proberen te begrijpen hoe God met ons omgaat in deze eeuw der Verborgenheid. Engelen werden ooit door God gebruikt als boodschappers naar Israël, maar nu hebben ze die rol niet meer. Ze observeren de mensen (de kerk, het lichaam van Christus) die over hen zullen heersen in de eeuwigheid (1 Korinthiërs 6:3). Van engelen wordt gezegd dat ze nieuwsgierig zijn naar waarom God doet wat Hij doet en hoe dat allemaal verband houdt met het menselijk ras (1 Petrus 1:12). In het geval van de Korinthiërs waakten en leerden engelen over de door God gegeven commandostructuur. De Vader was over de Zoon, de Zoon was over de man en de man was over de vrouw. Een vrouw in de Korinthische kerk zou haar onderwerping in haar door God gegeven rol (Genesis 3:16) laten zien door het dragen van de hoofdbedekking.

De vrouw die zich onderwerpt, geeft haar leven als dienaar van haar echtgenoot, maar ze aanvaardt de rol die ze kreeg. De onderwerping is haar keuze, niet de eis van haar man. De man moet zijn vrouw liefhebben en de vrouw moet zich onderwerpen aan haar man (Efeziërs 5:22–33; Kolossenzen 3:18).

Een liefhebbende echtgenoot zal niet eisen dat zijn vrouw zich aan hem onderwerpt. Zelfs Christus eist niet dat we ons aan Hem onderwerpen, hoewel we dat wel verwachten. God heeft gelovigen in feite de vrijheid gegeven zich niet aan Hem te onderwerpen, zoals bewezen door Hem, waardoor wij kunnen zondigen. Als we echter de grootheid van Zijn liefde voor ons begrijpen, zullen we onszelf aan Hem willen onderwerpen en er zelfs toe worden gedwongen (2 Korinthiërs 5:14). Hetzelfde kan gezegd worden van de man en vrouwrelatie. God heeft gelovigen de vrijheid gegeven om zich niet aan Hem te onderwerpen, zoals getoond door Hem die ons toestaat te zondigen. Als we echter de grootheid van Zijn liefde voor ons begrijpen, zullen we onszelf aan Hem willen onderwerpen en er zelfs toe worden gedwongen (2 Korinthiërs 5:14). Hetzelfde kan gezegd worden van de man/vrouw relatie.

1 Korinthiërs Les 19

Het avondmaal

1 Korinthiërs 11:17–31

De Korinthiërs leefden niet volgens het genade-leven, maar waren in plaats daarvan van elkaar gescheiden, niet van dezelfde geest, en verdeeld in kleine klikjes waarbij elke groep verschillende mensen en leringen volgde. Het doel van Paulus was om hen samen te brengen als één, verenigd onder één leer, en levend om elkaar te helpen in hun geestelijke wandeling (1 Korinthiërs 1:10; 3:3). Deze verdeeldheid werd duidelijk toen ze vierden wat Paulus het avondmaal van de Heer noemt. In plaats van verenigd te zijn terwijl ze zich de dood van de Heer in herinnering brachten, toonden ze aan in hoeverre hun ruzies met elkaar de hele kerk hadden beïnvloed. Degenen die het goed hadden, namen het beste voedsel dat werd geserveerd en lieten de restjes achter voor de minder bedeelden. De Korinthiërs keken egoïstisch uit naar hun eigen individuele behoeften in plaats van te kijken naar degenen in de gemeente die het nodig hadden.

Tot hun schande moest Paulus hen vertellen aan anderen te denken en elkaar op te bouwen. Dit is een gemeenschappelijk thema in het hele boek van 1 Korinthiërs. Beginnend met hoofdstuk 1 vers 10 waar Paulus hen verteld dat ze met elkaar moeten worden verbonden in plaats van verdeeld te zijn. Als ze de juiste leer volgden, zouden ze verenigd zijn geweest. Paulus presenteerde zichzelf zelfs als een voorbeeld om anderen boven zijn eigen behoeften te plaatsen (1 Korinthiërs 9:12–17; 11:1). Hoewel gelovigen een grote vrijheid hebben, moet die vrijheid worden gebruikt om anderen te stichten en niet voor persoonlijk gewin. Dit omvat het leiden van je leven op een manier die geen aanstoot geeft dat een andere zwakkere broeder in zonde zal valt.

Dit egocentrische gedrag was duidelijk geworden in hun viering van het avondmaal van de Heer, waarbij de één goed gevoed werd terwijl de ander hongerig vertrekt. Ze vierden het avondmaal des Heeren als een maaltijd en maakten misschien de maaltijd af met de beker en het brood. Paulus vertelt hen, met een beetje sarcasme, dat als ze zichzelf niet kunnen beheersen terwijl ze in de kerk eten, ze gewoon thuis moeten eten. In plaats daarvan brachten ze oordeel over zichzelf door de manier waarop ze handelden. Het avondmaal ging helemaal over het verenigd zijn, niet over verdeeldheid. De Korinthiërs maakten van de herinnering aan de dood van de Heer een bespotting.

De viering van het avondmaal

De meeste fundamentele kerken hebben iets wat ze graag twee verordeningen noemen. De eerste is de doop en de tweede is het avondmaal van de Heer, vaak communie genoemd. Een paar kerken

erkennen het avondmaal maar de doop niet omdat ze begrijpen dat de doop geen deel uitmaakt van deze bedeling van genade. Nog minder kerken houden zich aan geen van beide verordeningen. Hoewel ze vaak verordeningen (wetten, bevelen) worden genoemd, plaatsen de meeste mensen ze niet op hetzelfde niveau als de 10 geboden. Ik geloof dat Paulus ons veel ruimte heeft gegeven in wat we doen, hoe we het doen en hoe vaak het wordt gedaan. In tegenstelling tot de Mozaïsche Wet worden we niet beperkt door expliciete regels. Ze zouden misschien nauwkeuriger “vieringen” kunnen worden genoemd.

De meeste kerken uit “midden - Handelingen” geloven niet dat de doop aan de kerk werd gegeven als een viering. De doop werd aan Israël gegeven onder de Mozaïsche wet (zoals aangegeven in Hebr. 6:2) en werd onder Johannes zijn bediening gebruikt als een symbool van reiniging voor degenen die werden gered door de prediking van het Evangelie van het Koninkrijk. We zijn niet verplicht omdat we niet onder de Wet zijn en niet gered zijn onder het evangelie van het koninkrijk. Hoewel de doop wordt gekenmerkt als een uiterlijke uitdrukking van een innerlijke verandering, is er geen geloofwaardige Bijbelse steun voor die analogie. Het is eigenlijk een door de mens gemaakte traditie, geen Bijbels concept.

De andere veel voorkomende viering, het avondmaal van de Heer, wordt vaak gevierd in kerken uit “midden - Handelingen” omdat Paulus erover spreekt met de Korinthiërs. Hoewel 1 Korinthiërs 11:23–26 klinkt als een perfecte beschrijving van de gebeurtenissen die plaatsvonden aan het einde van Jezus zijn laatste avondmaal met de Discipelen, wijzen mensen in “midden Handelingen” er snel op dat wat Paulus beschrijft niet het Pascha avondmaal is (Mattheüs 26:26–28; Markus 14:22–24; Lukas 22:17–20), maar compleet anders is. We moeten het avondmaal des Heren vieren om het werk van Christus aan het kruis in herinnering te brengen, niet als een Pascha maaltijd.

Merk op, beginnend met vers 23, dat Paulus deze informatie rechtstreeks van de Heer had ontvangen. De Heer had Paulus persoonlijk verteld wat er in de nacht vóór zijn dood was gebeurd, en nu gaf Paulus deze informatie door in zijn brief aan de Korinthiërs. In de evangelieverslagen werd geïmpliceerd, maar niet gezegd, dat de discipelen dit moesten doen totdat Jezus terugkeerde om zijn koninkrijk op te richten

“Lukas 22:19:----- Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis.

Zijn komst werd vermeld in Lukas 22:18 toen Jezus zei dat hij geen wijn zou drinken totdat het koninkrijk van God is gekomen, wat betekent dat hij terugkomt en het aardse Koninkrijk opricht.

Een zorgvuldige lezing van 1 Korinthiërs 11:23–26 laat zien dat Paulus hen niet vertelt deze handelwijze te volgen, maar alleen vertelt wat er gebeurde op de laatste avond dat Hij met zijn discipelen at. De Korinthiërs noemden hun viering het avondmaal van de Heer, maar Paulus zijn beschrijving van het feitelijke laatste avondmaal van de Heer en hoe ze het vierden, was totaal anders (1 Korinthiërs 11:20). De paragraaf die volgt op de beschrijving van Paulus van Jezus zijn laatste avondmaal vertelt hen alleen maar wat ze verkeerd doen in vergelijking met het eigenlijke avondmaal. Ze hadden besloten te vieren wat de Heer de discipelen had opgedragen te doen, maar ze maakten er een aanfluiting van. De hele context van deze sectie is die van verenigd zijn, zoals geïllustreerd door Jezus toen Hij de beker en het brood deelde met zijn discipelen. Hoewel de Korinthiërs de acties van het delen van de beker en het brood ondergingen, werd het geheel een aanfluiting waar slechts enkelen zouden genieten en de rest behoeftig achterbleef. De eenheid aangetoond door Jezus en zijn discipelen werd helemaal niet tentoongesteld door de Korinthiërs. Ze leken geen idee te hebben waarom ze het deden en wat ze deden.

Ik geloof dat Paulus de Korinthiërs vertelde wat er gebeurde in de nacht voordat Jezus zou sterven om de Korinthiërs te laten zien dat wat zij deden verre van de eenheid was toen Jezus en de discipelen de beker en het brood deelden. Omdat de Korinthiërs besloten hadden het avondmaal des Heren te herdenken, moesten ze het juiste hart en de juiste houding hebben. Omdat we veel vrijheid hebben, is er niets mis met een kerk om te doen wat Jezus met zijn discipelen deed en dat te gebruiken om zijn dood te gedenken. Paulus geeft ons echter geen verordening om het avondmaal van de Heer in acht te nemen en daarom hebben we de vrijheid om te beslissen of we het wel of niet naleven. **Het lijkt mij dat, als ons het bevel werd gegeven om dit te vieren, dat dit Christus zijn dood, begrafenis en opstanding zou omvatten, niet alleen Zijn dood.**

Onwaardig eten

Er zijn veel ideeën over wat onwaardig eten inhoudt. Sommigen zeggen dat het deelnemen is zonder de betekenis ervan volledig te begrijpen. Sommigen zeggen dat het gaat om het nemen van de elementen zonder je zonden te belijden. Anderen denken dat het niet acceptabel is om de beker en het brood te nemen zonder een verbroken relatie te herstellen. De enige manier om goed te begrijpen wat eten op een onwaardige manier betekent, is door die zin te evalueren in het licht van de hele context van de passage, en zelfs binnen het hele boek van 1 Korinthiërs. Het hele boek is een berisping tegen de Korinthiërs omdat ze vleselijke Christenen zijn. Ze leefden voor zichzelf in plaats van te letten op de behoeften van anderen in de gemeente. Deze vleselijkheid liep over in de manier waarop ze het avondmaal vierden. In plaats van op elkaar te letten, was het ieder voor zichzelf. Er waren prominenten die overvloedig hadden terwijl anderen hongerig bleven. In plaats van eenheid en opbouw, was de gemeente vol van verdeeldheid en zichzelf dienende mensen.

De eenvoudige verklaring voor het eten op een onwaardige manier was dat ze letterlijk het avondmaal op een onchristelijke manier aten. Het is een voortzetting van de gedachte uit de verzen 20–22. Toen ze op die manier aten, ging het niet om eenheid en daarom zou het hen veroordelen. Deze veroordeling gaat over oordeel, niet eeuwige verdoemenis, zoals sommigen hier in lezen.

Korinthiërs Les 20

Het avondmaal

1 Korinthiërs 11:17–34

De kerk in Korinthe had veel problemen die voortkwamen uit één grote fout, namelijk het afstappen van de leer van Paulus. Ze waren verdeeld omdat ze luisterden naar andere leer en andere mannen die verschillende leringen onderwezen. Deze verdeling leidde tot ruzies en geschillen in de kerk. Het resulteerde ook in dat ze vleselijk leefden. Hun geestelijke toestand was de reden waarom Paulus hen alleen melk kon geven en geen vast voedsel (1 Korinthiërs 3:2).

Hun slechte geestelijke toestand was duidelijk in hun viering van wat Paulus het Avondmaal noemde. Paulus gebruikte het eigenlijk op een negatieve manier namelijk dat hetgeen zij vierden niet het Avondmaal des Heren was (1 Korinthiërs 11:20). Toen de Heer de Pascha maaltijd met zijn discipelen at, kwamen ze samen in eenheid. Toen de Korinthiërs samenkwamen om te eten, was hun verdeeldheid duidelijk, omdat sommigen overmatig aten terwijl anderen hongerig bleven. Paulus beschrijft wat er gebeurde aan het Avondmaal des Heren aan de vooravond van Zijn dood om het te vergelijken hoe de Korinthiërs het vierden.

Het is interessant dat mensen hun leven vullen met rituelen, rituelen en ceremonies om hen een gevoel van geestelijkheid te geven. Religieuze activiteiten worden vaak gebruikt om een geestelijke leegte te verbergen. Het doorlopen van de acties voorgeschreven door de "kerk" geeft mensen vaak het gevoel van nabijheid tot God, terwijl ze in feite behoorlijk ver van Hem verwijderd kunnen zijn. Het lijkt erop dat de Korinthische kerk het Avondmaal des Heren gebruikte als een manier om hen het gevoel te geven religieus te zijn en tegelijkertijd hun ware geestelijke toestand te verbergen. Eén reden waarom ze misschien begonnen zijn met het Avondmaal des Heren is omdat er veel Joden in de gemeente waren die op de hoogte zouden zijn geweest van de gebeurtenissen rondom Jezus zijn dood. Ze vierden misschien losjes Pascha en inclusief het mandaat dat Jezus aan Zijn Discipelen gaf om zijn dood door de beker en het brood te gedenken. Paulus vertelt hen wat er gebeurde bij het Avondmaal in de context van eenheid, geen verordening voor de kerk om te volgen.

Onwaardig eten (verzen 27–29)

De laatste les legde uit dat onwaardig eten ging over de manier waarop ze aten, niet over de rechtmatigheid van iemand met God of de mens. Bij het vieren van hun Pascha, aten sommigen overmatig en anderen hadden gebrek. Toen ze dit deden, waren ze schuldig aan het lichaam en bloed van de Heer, wat betekent dat ze zich schuldig maakten aan het bespotten van de eenheid die werd gedemonstreerd tijdens het oorspronkelijke Avondmaal. Als ze besloten hadden om te doen wat de Heer deed bij het laatste avondmaal, dan konden ze het beter met de juiste houding doen.

Toen ze de behoeften van elkaar negeerden en egoïstisch overvloedig voor zichzelf namen en geen rekening hielden met de minder bedeeden, toonden ze onbedoeld de zwakkere Christen hoe het avondmaal in acht moest worden genomen. De zwakkere broeder zou er dan toe worden gebracht hun slechte voorbeeld te volgen. Zoals vers 29 zegt, waren ze niet in staat het lichaam van de Heer te onderscheiden, wat betekent dat ze niet dachten aan de behoeften van de individuele leden van de kerk, het Lichaam van Christus.

De manier waarop ze aten brachten ze verdoemenis over zichzelf. Sommigen interpreteren dit als eeuwige verdoemenis, maar omdat werken niets te maken hebben met onze redding, moet er een andere verklaring zijn. Paulus had hen net verteld dat ze zichzelf moesten onderzoeken en dat ze beoordeeld zullen worden op wat ze doen. De verdoemenis gaat over het feit dat ze negatief worden beoordeeld voor hun acties. Ze moesten hun acties vergelijken met de Schrift en de juiste wijzigingen aanbrengen. Als ze Gods woord hadden bestudeerd, zouden ze weten dat wat ze deden onaangenaam was voor de Heer. Helaas waren ze verre van het goed begrijpen en toepassen van Gods woord op hun leven omdat ze vleeselijke Christenen waren. Als ze Gods woord kenden, zouden ze begrijpen dat hun acties hen schuldig maakten aan het verdelen van het lichaam in plaats van samen te komen als één. Ze brachten verdoemenis (oordeel) over zichzelf vanwege hun acties.

Zwak, ziek, dood (verzen 28–32)

Hun acties hebben geleid tot enkele natuurlijke gevolgen. Volgens vers 30 werden mensen in de gemeente zwak en ziek, en sommigen waren zelfs gestorven. Velen zien dit als een direct oordeel van God, of op zijn minst goddelijke discipline voor het niet in acht nemen van het Avondmaal als een heilige gebeurtenis. Sommigen, vooral charismatici, zien dit als het oordeel van God over degenen die niet erkenden dat Jezus stierf, zodat we genezen konden worden. Anderen denken dat lichamelijke

genezing kan worden verkregen door van het brood en de beker te nemen, zodat degenen die niet aan het avondmaal deelnamen, niet zouden genezen.

Dit gedeelte gaat echter in feite over het bespotten van het Avondmaal door te eten op een manier die schaamte bracht over de manier waarop ze het deden. Terwijl sommigen overmatig veel aten en dronken, hadden anderen niets te eten en te drinken. Het fysieke lichaam zal lijden door te veel te eten of door het ontbreken van goed voedsel. Hun afwezigheid van bezorgdheid voor elkaar stopte zeker niet met eten en drinken, maar liep over in alle gebieden van hun leven. Degenen die steun van de gemeente nodig hadden kregen niet wat ze nodig hadden wat ertoe leidde dat mensen in de gemeente verzwakt en ziek werden, sommigen stierven zelfs vanwege onoplettendheid van de vergadering. Deze dingen waren natuurlijke gevolgen van hun acties.

Vanwege deze omstandigheden in de kerk benadrukte Paulus dat ze zichzelf moesten onderzoeken zodat anderen buiten de gemeente hen niet zouden kunnen veroordelen voor hun daden. In plaats van veroordeeld te worden door de wereld, moeten we geoordeeld en getuchtigd worden door God en Zijn woord. Toen God Israël bestrafte, deed Hij dat nadat hij de consequenties voor hun gedrag alreeds had uiteengezet. Als ze de Wet gehoorzaamden, zou God hen zegenen. Als ze opzettelijk ongehoorzaam waren aan God, dan zou God hen op de voorgeschreven manier straffen (Leviticus 26). Evenzo worden wij volgens het woord van God in deze bedeling gekastijd.

Als we de Bijbel lezen, recht gesneden, krijgen we inzicht in wat God van ons verwacht. Als we een leven leiden dat hem niet behaagt, weten we het omdat Hij ons alreeds heeft verteld wat hij verwacht. Gods woord zal ons beoordelen en ons dan straffen voor het doen van dingen die tegen Zijn wil zijn. Daarom moeten we alleen de Schrift toepassen die rechtstreeks aan ons is geschreven. We kunnen niet weten wat God wil dat we doen als we de Schrift lezen die bedoeld is voor Israël in een andere bedeling. **Kastijden betekent gekastijd te worden, dat is getraind of gecorrigeerd worden.** Alle mensen in alle bedelingen worden door de Heer gekastijd, maar niet op dezelfde manier. Paulus leidt ons op in het leven van genade. We hoeven de Wet niet te gehoorzamen en ons zorgen maken over hongersnood, pest of een vijandige natie die ons overvalt als we nalaten te doen wat God in zijn woord zegt.

De conclusie van Paulus

Paulus sluit dit gedeelte af door hen te vermanen altijd op zoek te gaan naar manieren om elkaar te stichten. Stichten om op te opbouwen. Wanneer we anderen stichten, helpen we hen geestelijk te groeien. Paulus spreekt 11 keer over opbouw in zijn geschriften aan de Korinthiërs. Hij gebruikt het woord stichten (of vormen van het woord) slechts zes keer in zijn andere boeken. Dit is een duidelijke indicatie dat het de Korinthiërs ontbrak aan broederliefde. Paulus hield zichzelf voor als een voorbeeld van wat het betekent om anderen te stichten. Alles wat hij deed, deed hij voor de opbouw van de Korinthiërs (2 Korinthiërs 12:19). Evenzo bestaat de hele kerk om elkaar op te bouwen (Efeziërs 4:16). Als we elkaar niet opbouwen, wordt de hele vergadering verzwakt. Net als de Korinthiërs zal de kerk die er niet in slaagt om elkaar op te bouwen geestelijk zwak en vleselijk van geest zijn.

Als er ooit een tijd was dat de kerk te Korinthe opbouw en eenheid had moeten tonen, dan zou dat zijn geweest tijdens het vieren van het Avondmaal. Omdat ze besloten hadden om de dood van Jezus Christus te vieren door te doen wat Christus de Discipelen had opgedragen als herinnering, moest het gebeuren in de geest van eenheid toen ze samenkwamen als één lichaam om Jezus zijn dood te gedenken. In dit geval kunnen ze beginnen met het opbouwen van het lichaam door eenvoudig te wachten tot anderen worden bediend voordat ze zichzelf dienen.

1 Korinthiërs Les 21

Geestelijke gaven

1 Korinthiërs 12:1–11

De kerk van de Korinthiërs is consistent in zijn acties, maar alleen op de slechtste manier. Ze zijn een slecht voorbeeld voor hoe we ons aan de genade - leer moeten houden, en slechte voorbeelden voor hoe gelovigen elkaar moeten behandelen. In plaats van Paulus en zijn leer te volgen, volgden zij persoonlijkheden. Paulus schrijft aan de Korinthiërs om de leden van de kerk ertoe aan te zetten geestelijk te groeien. Ze waren achtergebleven omdat ze de leer van Paulus negeerden. Het negeren van de toepassing van de juiste leer resulteerde in vleselijke Christenen. In plaats van elkaar te stichten, waren ze allemaal uit op hun eigen zelf. Dit gedrag was duidelijk zichtbaar in elk aspect, inclusief de toepassing van geestelijke gaven.

Wat zijn geestelijke gaven?

Geestelijke gaven zijn vaardigheden die door God aan gelovigen worden gegeven en door het bovennatuurlijke werk van de Heilige Geest mogelijk worden gemaakt. Een geestelijke gave is niet te gebruiken als de Heilige Geest daartoe niet de gelegenheid geeft, daarom worden ze geestelijke gaven genoemd. De geestelijke gaven worden opgesomd in hoofdstuk 12 van 1 Korinthiërs. Geen enkele gelovige had alle gaven, en elke gelovige had er minstens één (1 Korinthiërs 12:7). Hieronder volgt de lijst met gaven, tezamen met een korte beschrijving.

1. Woord van wijsheid - Een door God geschonken wijsheid die het menselijk begrip te boven gaat, geïllustreerd in Salomo.
2. Woord van kennis - Een door God geschonken kennis die een mens onmogelijk alleen zou kunnen weten, zoals Petrus wist wat Ananias en Saffira deden in Handelingen 5:1–11.
3. Geloof - Een onwrikbaar geloof hebben dat God iets zal doen, zoals een berg verzetten of demonen uitwerpen (Mattheüs 17:14–20). Het is **niet** God die iemand geloof geeft zodat zij gered zullen worden.
4. Genezing - Om iedereen te genezen, zonder falen, die ziek is, lichamelijke afwijkingen heeft of demonisch bezeten is.
5. Wonderen - Samen met tekenen en wonderen werden ze over het algemeen gegeven ten behoeve van Israël, zodat ze Gods werk en doel zouden herkennen (Mattheüs 12:38; 1 Korinthiërs 1:22; Psalm 74:9).
6. Profetie - Gegeven aan iemand die vervolgens het woord van God in Zijn naam zou spreken.
7. Onderscheid van geesten - Het vermogen om te oordelen of iemand spreekt namens God of namens Satan.
8. Tongen/talen - In een vreemde taal spreken zonder voorafgaande training.
9. Uitleggen van tongen/talen - Het interpreteren van een vreemde taal, zonder voorafgaande training, die werd gesproken door iemand aan wie de gave van tongen was gegeven.

Misbruik maken van geestelijke gaven

De Korinthiërs maakten misbruik van hun geestelijke gaven. Uit de verzen 1–3 kunnen we vermoeden dat zij het gebruik van geestelijke gaven mengden met afgodenaanbidding die was ingebracht vanuit hun vroegere manier van leven. Het lijkt erop dat er mensen in de gemeente waren die de geestelijke gave van tongen gebruikten om Jezus Christus te vervloeken. Elke keer dat de Heilige Geest bovennatuurlijk onder gelovigen werkte, kreeg Satan ook de vrijheid om te werken in het imiteren van God. Het lijkt erop dat er valse dienaren waren in de gemeente te Korinthe die de bediening van de Heilige Geest imiteerden door de kracht van Satan. Dit was misschien de reden waarom Paulus hen waarschuwde dat Satan kan verschijnen als een engel van het licht (2 Korinthiërs 11:12–14). Er waren mensen in de gemeente die apostelen leken te zijn maar feitelijk Satans werk deden door de gemeente van binnenuit te vernietigen.

Het lijkt erop dat de Korinthiërs geestelijke gaven misbruikten door ze te gebruiken zoals ze zouden doen in Heidense erediensten. De gaven werden belangrijker dan het aanbidden van God, waarbij ware geestelijkheid werd vervangen door een uiterlijke vorm van aanbidding. Het is heel goed mogelijk dat de Korinthiërs de ware vertoning van gaven imiteerden met behulp van menselijke middelen. Erger nog, het lijkt erop dat Satan bovennatuurlijke manifestaties van de ware goddelijke gaven in hun aanbidding bracht. Blijkbaar waren er mensen die beweerden dat ze de gave van tongen hadden, maar spraken, in hun uitheemse taal, vloeken uit tegen God.

Ze gebruikten blijkbaar ook hun geestelijke gaven om zichzelf te helpen in plaats van voor de opbouw van het lichaam. Dit zou steeds het gedrag zijn waarop ze het Avondmaal van de Heer vierden, waarbij sommigen zichzelf vol aten terwijl anderen honger leden (1 Korinthiërs 11:23–34). Deze gaven werden gegeven voor de opbouw van de Kerk, het Lichaam van Christus, niet om iemand persoonlijk voordeel te verschaffen. Helaas verhinderde hun gebrek aan geestelijke groei hen om het ware doel en het juiste gebruik van de gaven te begrijpen.

Het is ook belangrijk om te begrijpen dat deze gaven aan mensen werden gegeven zoals de Geest nodig achtte. Individuen hoefden niet te oefenen voor het gebruik van deze gaven, en het was ook niet nodig om te bidden om een gave te ontvangen, omdat de Heilige Geest de persoon was die de controle had over wie welke gave of gaven zou ontvangen. De persoon met de gave van profetie zou die gave perfect kunnen uitvoeren zonder te oefenen. Hetzelfde geldt voor de persoon die werd uitgekozen om wonderen te doen, te genezen of in tongen te spreken, enz. Dit druist in tegen de meeste kerkgroepen die deze geestelijke gaven vandaag beoefenen door mensen aan te moedigen in tongen te spreken, te profeteren of te genezen. Er zijn zelfs profetenscholen die leren hoe ze de stem van God kunnen horen en leren dromen en visioenen te interpreteren, en “genezing” scholen die leren hoe een geloofsgenezer te worden. Paulus maakt duidelijk dat deze gaven worden gegeven en dat ze zullen verdwijnen met de voltooiing van de Schrift. Stel je voor hoe verwarrend het zou zijn als we zouden luisteren naar iedereen die zegt dat ze vandaag voor God spreken. Gelukkig hebben we nu Gods voltooide woord dat duidelijk tot ons spreekt. Het is begrijpelijk waarom de geestelijke gaven van wijsheid en het onderscheiden van geesten zo belangrijk waren vóór de voltooiing van Gods woord.

Het woord van God

Tegenwoordig zijn we niet afhankelijk van de bovennatuurlijke werking van de Heilige Geest omdat we Gods geschreven woord hebben. De Bijbel bevat alles wat we nodig hebben om een leven te leiden dat God behaagt. De Bijbel heeft nu de behoefte aan bovennatuurlijke geestelijke gaven vervangen. Het was ooit nodig om Gods wijsheid te verkrijgen door het wonderbaarlijke werk van de Heilige Geest

(Exodus 28:3; 31:3), nu ontvangen we wijsheid door de Schrift (1 Korinthiërs 2:7; Efeziërs 1:17; Kolossenzen 1:9; 3:16). Voordat de Bijbel compleet was, werd de kennis door God aan de mens gegeven, nu ontvangen we die kennis door zijn woord (Efeziërs 1:9; 3:5; 1 Timotheüs 6:20–21). In plaats dat God ons geloof geeft, wordt ons geloof versterkt door het lezen van Gods woord (Romeinen 10:8, 17; Galaten 3:5; Kolossenzen 1:23). Er is niet langer de belofte aan fysieke genezing, maar we kunnen mensen bereiken die fysiek, mentaal en emotioneel pijn hebben. De Bijbel is een grote troost voor ons in ons donkerste uur (2 Korinthiërs 2:3–7; 7:6–7; Filippenzen 4:4–7).

Het woord voor wonder is vertaald uit het Griekse woord dynamis en betekent grote kracht. Wonderen waren vertoningen van Gods grote kracht en werden meestal gebruikt als een teken voor Israël. Tegenwoordig kunnen we ook Gods grote kracht aan het werk zien. Iedereen die gered is, heeft deze kracht, door het evangelie, aan het werk gezien (Romeinen 1:16; 1 Korinthiërs 1:18). Zijn kracht is ook in ons werkzaam door de Heilige Geest (Romeinen 15:13; Efeziërs 1:19).

Profetie gaat over God die de waarheid aan de mensheid openbaart. Dit gebeurt nu via de Schrift en we zijn bevoegd om voor God te spreken volgens wat de Bijbel zegt. Verbonden met profetie is onderscheidingsvermogen. Ons onderscheidingsvermogen komt van Gods woord. Wanneer we naar predikers en leraren luisteren, moeten we kunnen onderscheiden of het goed of fout is en dat kunnen we alleen doen door hetgeen is gezegd te vergelijken wat er in de Bijbel staat (recht gesneden). De speciale gave van het kunnen onderscheiden van geesten is niet langer nodig omdat we nu het voltooide woord van God hebben.

Spreken in tongen wordt in sommige kringen beschouwd als het kenmerk dat een gelovige de Heilige Geest heeft ontvangen, maar Paulus noemt dit de minste van alle gaven. De gave van tongen werd gebruikt als een teken voor Israël, voor ongelovigen. Een vreemde taal was een teken dat oordeel over Israël kwam en gerelateerd was aan hun verharde harten. Deze gave en de interpretatie van tongen is verdwenen, omdat God Israël tijdelijk opzij heeft gezet. De Bijbel is Gods woord tot de wereld en dat is voldoende.

1 Korinthiërs Les 22

Meer geestelijke gaven

1 Korinthiërs 12:7–30

De leden van de kerk te Korinthe misbruikten hun vrijheid in Christus door hun vrijheid te gebruiken voor individueel gewin in plaats van na te denken over de andere gelovigen. Dit was duidelijk toen ze vierden wat ze het “Avondmaal” noemden toen sommigen teveel eten en drinken namen en anderen in nood achterlieten. Deze eerste houding toonde hun gebrek aan geestelijke volwassenheid en leidde tot de natuurlijke gevolgen van mensen die zwak, ziek en zelfs stervenden werden (1 Korinthiërs 11:30). Dit kwam niet uit een oordeel van God, het liet eerder zien hoe het gebrek aan zorg voor elkaar er op natuurlijke wijze toe zou leiden dat mensen in nood ziek worden en zelfs sterven. Deze fysieke problemen kunnen ook het gevolg zijn geweest van voortdurende overmatig innemen.

Dit gebrek aan zorg voor elkaar verspreidde zich naar andere delen van hun leven, inclusief het gebruik van geestelijke gaven. Deze gaven van de Geest moesten worden gebruikt om elkaar op te bouwen, niet voor één individu. Sommige van de gaven van de Geest werden ook teken - gaven genoemd die werden gegeven om Israël te laten zien dat God nu met de Heidenen werkte (1 Korinthiërs 14:22; 2 Korinthiërs 12:12).

Soorten gaven

Er zijn verschillende soorten gaven gegeven aan de kerk, het lichaam van Christus. Uit dit gedeelte in 1 Korinthiërs zien we bovennatuurlijke gaven die werden uitgedeeld precies zoals de Heilige Geest het beste achtte (1 Korinthiërs 12:11). Ze konden niet menselijk worden uitgevoerd, hoewel sommige van hen imitaties waren van een echte geestelijke gave. De gaven van tongen is bijvoorbeeld één van de meest geïmiteerde gaven omdat het gemakkelijk is om onzinnige gebrabbel te verzinnen en het een gave van de Geest te noemen. De eenvoudigste manier om te bepalen of een geestelijke gave vandaag wordt nagebootst, is als iemand beweert dat ze een geestelijke gave gebruiken. Deze gaven waren niet langer nodig na de voltooiing van de Schrift.

Nog andere gaven werden aan de kerk gegeven, waaronder de bedieningsgaven van Romeinen 12 en de gaven voor de mensen die de kerk dienden in 1 Korinthiërs 12:28 en Efeziërs 4:11. De bedieningsgaven waren niet bovennatuurlijk van aard, maar werden door de Heilige Geest gebruikt om het Lichaam van Christus op te bouwen. **De mensen, gegeven aan de kerk: apostelen, profeten, evangelisten en pastor / leraren werden door God gegeven vóór de voltooiing van de Bijbel.** Apostelen werden gezonden om de verschillende kerkelijke vergaderingen te bedienen (voorbeelden: Paulus en Timotheüs) (hoewel hij niet zonder meer een apostel wordt genoemd, sprak Paulus Timotheüs en anderen met hem aan als apostelen 1 Thessalonicenzen 2:6–7). Profeten waren door God gekozen om Zijn woord te ontvangen en aan anderen te verspreiden. Evangelisten waren speciale mannen die in staat waren om het goede nieuws aan ongelovigen te prediken, misschien samen met de geestelijke gave van tongen om degenen te bereiken die een andere taal spraken (Waarschijnlijk zoals de 144.000 die speciaal verzegeld zullen zijn om het Evangelie van het Koninkrijk te prediken tijdens de verdrukking (Mattheüs 25:14; Openbaring 7:1–8; 14:1–6).

Pastors / leraren werden ook door God opgewekt om gelovigen in vergaderingen te leiden en te onderwijzen. Tegenwoordig werken deze functies, met de voltooiing van de Schrift, anders. Het ambt van apostelen en profeten verdween toen de Schrift voltooid was. In plaats daarvan zijn er alleen bepaalde mannen die de gave van evangelisatie hebben gekregen; alle gelovigen van vandaag de dag zijn verantwoordelijk voor het delen van het evangelie als ambassadeurs (2 Korinthiërs 5:18–20). De gave van pastor / leraar werd ooit door God aan bepaalde mannen gegeven, maar nu kan elke gelovige man met dat verlangen (en het juiste karakter) die rol vervullen zonder dat God specifiek iemand die mogelijkheid geeft (1 Timotheüs 3:1). Deze gaven werden allemaal door God aan gelovigen gegeven naargelang de behoefte. Alle gaven moesten worden gebruikt voor de opbouw van anderen. De ultieme focus van de gaven was om glorie aan God te brengen. Ze werden gegeven om gelovigen te verenigen en hen aan te sporen tot geestelijke volwassenheid, iets wat niet gebeurde in de kerk te Korinthe. Als de gaven die ze kregen correct waren gebruikt, zou de gemeente zich niet in een vleselijke staat hebben bevonden.

Eenheid

De allereerste kritiek die Paulus had op de Korinthiërs was dat zij niet één van geest waren. Zodra hij gereed is met het begroeten en verzekeren van hun positie in Christus, spoort hij hen aan niet verdeeld te zijn (1 Korinthiërs 1:10). Dit gebrek aan eenheid manifesteerde zich op elk gebied van hun kerkelijk leven. De hoofdstukken 3-4 laten zien dat zij persoonlijkheden en wijsheid van de mens volgden in plaats van de leer van Paulus. Hoofdstuk 5 laat zien dat ze onderling vochten in een rechtbank in plaats van kerkelijke zaken binnen de kerk te regelen. Hoofdstuk 8 laat zien hoe zij hun vrijheid misbruikten,

wat leidde tot meer onderlinge strijd en onenigheid. Hoofdstuk 11 laat zien hoe verdeeld ze waren in de manier waarop ze het Avondmaal vierden. Hoofdstuk 12 laat zien hoe deze zelfde verdeeldheid het misbruik van geestelijke gaven veroorzaakte.

Paulus brengt hen voortdurend terug naar zijn leer en de juiste toepassing ervan om hen te laten zien wat het betekent om van dezelfde geest te zijn. Als ze op de juiste manier verenigd waren onder dezelfde leer dan zouden ze begrijpen hoe ze hun vrijheid kunnen gebruiken: de juiste manier om het Avondmaal te vieren en het doel van de geestelijke gaven.

De analogie van het lichaam

Paulus blijft de kerk te Korinthe benadrukken dat ze gezamenlijk moeten handelen, met behulp van de metafoer van lichaamsdelen die als één eenheid in het lichaam samenwerken. Hoewel het lichaam uit veel verschillende delen bestaat, werken deze delen allemaal samen als een enkele eenheid waarbij elk deel het werk doet om iets te bereiken dat een enkel lichaamsdeel niet zou kunnen doen. Binnen de kerk zijn veel mensen die veel verschillende vaardigheden en gaven hebben gekregen. Samen moeten deze individuen handelen als één enkele entiteit die de wil van de Heer volbrengt. Deze eenheid moet duidelijk zijn tussen alle leden van het Lichaam van Christus. De grootste reden voor een gebrek aan eenheid tussen gelovigen is, geloof ik, dat zij “leringen” volgen die niet zijn bedoeld voor de Kerk, het Lichaam van Christus.

Gelovigen worden gewoonlijk met elkaar en met Christus geïdentificeerd omdat we allemaal door één Geest gedoopt zijn. De Bijbel spreekt over de doop in termen van identificatie. Gelovigen worden geïdentificeerd met Christus en in het lichaam samengevoegd met alle andere gelovigen omdat we allemaal in Christus zijn gedoopt.

Helaas kunnen veel groepen het unieke van deze geestelijke doop niet zien omdat ze het verwarren met de waterdoop of de doop met de Geest. Hoewel we allemaal verenigd zijn in één lichaam, krijgen we allemaal verschillende mogelijkheden om het lichaam correct te laten functioneren. Net als het fysieke lichaam zijn we niet allemaal hetzelfde deel en is geen enkel onderdeel overbodig. Als één lid pijn lijdt, zou het ons allemaal pijn moeten doen. Als één deel zich verheugt, zouden we ons allemaal moeten verheugen.

Er bestaat niet zoiets als een waardeloos lid in het lichaam van Christus, omdat we ons allemaal moeten concentreren op het dienen van de Heer, of we nu een speciale gave hebben of niet. God heeft elke persoon in het lichaam geplaatst zoals hij wilde, als daarom iemand denkt dat een ander waardeloos is, negeert hij Gods plaatsing en gebruik van die “waardeloze” persoon. Het is interessant dat de hele Godheid betrokken is bij het geven van de gaven aan de kerk volgens 1 Korinthiërs 12:4–6. De Geest maakt het gebruik van geestelijke gaven door individuen mogelijk. De Zoon beheert de verschillende bedieningen.

De Vader zorgt voor de werking van de gaven. De Geest geeft mensen de mogelijkheid om te doen wat gedaan moet worden. De Zoon werkt samen met de gelovigen hoe zij de gaven, of ze nu geestelijke gaven of gaven voor de bediening zijn, moeten gebruiken. De Vader is de beheerder van het hele plan. Ze werken allemaal naadloos samen, zoals leden van het lichaam zouden moeten werken als ze in de Geest wandelen.

Het werk van de Heilige Geest wordt uitgebreid in de verzen 7–11. Over het werk van Jezus Christus in de bediening van de gaven wordt in de verzen 12–27 gesproken. Het werk van de Vader om gaven aan de kerk te geven, staat in de verzen 28–30.

1 Korinthiërs Les 23

Agape

1 Korinthiërs 13

Ofschoon hoofdstuk 13 Paulus zijn hoofdgedachte lijkt te verdelen in het gebruik van de geestelijke gaven in hoofdstuk 12 en 14, past het eigenlijk perfect daar waar het staat. De hoofdstukken 12–14 moeten worden gelezen als een eenheid voor een beter begrip van de mislukkingen van de kerk te Korinthe, en hoe de leden van het Lichaam van Christus moeten samenwerken voor het algemeen welzijn. Hun gebrek aan liefde voor elkaar leidde tot veel mislukkingen in hun kerk en was een indicator van hun geestelijke toestand.

Naasteliefde, agape, phileo

In hoofdstuk 13 wordt het Griekse woord agape, in vele versies van de Bijbel, vertaald door het Engelse woord naasteliefde. De meeste mensen hebben geleerd dat agape de hoogste vorm van liefde is die God aan de mens laat zien, en dat phileo een mindere vorm van liefde tussen mensen is. Van Agapeliefde wordt vaak gezegd dat het goddelijke liefde is en phileo is broederlijke liefde. Zoals met veel andere traditionele leerstellingen, is het niet klip en klaar. Deze tradities van het Christelijk geloof beginnen meestal met een gerespecteerde voorganger of leraar die ons vertelt wat de Bijbel zegt (of zelfs welke Bijbel we moeten lezen), en deze niet-Bijbelse ideeën hebben vaak voorrang op degelijk, Bijbels gebaseerd, onderwijs. Zodra iemand de Bijbel verlaat, wat onze enige vertrouwde basis van waarheid is, zal er dwaling binnensluipen en zal dat uiteindelijk leiden tot verdeeldheid onder de gelovigen. Als de Bijbel niet specifiek een bepaalde “leer” onderwijst, kunnen we niet absoluut dogmatisch zijn over het geloven van die zogenaamde “leer”, zelfs als deze wordt onderschreven door de meest gerespecteerde “midden – Handelingen” leraar op deze planeet. Gelovigen moeten elke bijbelleraar met veel scepsis benaderen en al het onderwijs, recht gesneden, verifiëren.

Dit idee van agape versus phileo wordt meestal uitgelegd met behulp van Johannes 21, waaruit blijkt dat Jezus Petrus vraagt of hij agape van Hem houdt, en dat Petrus antwoordt dat Jezus weet dat hij phileo van Hem houdt. Dit klinkt op het eerste gezicht goed, maar de rest van de Bijbel moet worden gebruikt om te bepalen of dit de juiste interpretatie is.

De Bijbel gebruikt **phileo**-liefde om de manier te beschrijven waarop de Farizeeën baden (ze hielden ervan om Mattheüs 6:5 te bidden); om Gods liefde voor de mens te tonen (Johannes 16:27), om Gods liefde voor de Zoon te tonen (Johannes 5:20) en om Jezus zijn liefde voor Lazarus te karakteriseren (Johannes 11:36). **Agape**-liefde wordt gebruikt om de diepte van genegenheid tussen gelovigen te beschrijven (Johannes 13:35), tussen God en de Zoon en de Zoon voor de gelovigen (Johannes 15:9), en Paulus voor de heiligen (1 Korinthiërs 16:24), en tussen de heiligen onderling (1 Thessalonicenzen 3:12), om er maar een paar te noemen. Er zijn ongeveer vier keer meer verwijzingen naar agape dan naar phileo.

Merk op dat, wanneer de Bijbel verwijst naar Gods liefde voor de mens en voor de Zoon, de Bijbel zowel agape als phileo gebruikt (vergelijk Romeinen 8:39 en Efeziërs 3:19 met Johannes 16:27 en Openbaring 3:19). Ook worden zowel agape als phileo gebruikt om liefde tussen gelovigen te beschrijven (vergelijk 1 Korinthiërs 16:14 en Kolossenzen 1: 4 met Titus 3:15). Er lijkt eigenlijk heel weinig verschil te zijn tussen de twee Griekse woorden, en beide woorden kunnen worden gebruikt

als we het over liefde hebben. Johannes 21:15–17 lijkt de uitwisselbaarheid van deze twee woorden daadwerkelijk te bewijzen wanneer Jezus Petrus confronteert met zijn liefde voor Hem.

Jezus gebruikt de eerste twee keer agape wanneer Hij Petrus vraagt of hij van Hem houdt en Petrus zegt: *“Gij weet, dat ik U liefheb (phileo).”* hij hield van Hem (vers 17). Als deze woorden twee verschillende betekenissen hadden, waarom antwoordde Petrus dan toen Jezus hem drie keer vroeg of hij van Hem hield? In plaats van te proberen deze interactie tussen Jezus en Petrus in twee niveaus van liefde te veranderen, is het logischer om te zien hoe Petrus een beetje verdrietig werd toen Jezus hem driemaal vroeg of hij van Hem hield. Dit gesprek verliest niets door aan te nemen dat Jezus Petrus gereed maakte om als hoofd van de kleine kudde gelovigen te fungeren wanneer Jezus deze wereld verlaten zou hebben. Het was de bevestiging dat Jezus Petrus had uitgekozen voor een speciaal doel.

Definitie van liefde

1 Korinthiërs 13 geeft zowel een positieve als een negatieve definitie van liefde. Het is geduldig (lang lankmoedig, niet snel opgeven) en vriendelijk (bereid om te helpen). Aan de negatieve kant is liefde niet jaloers (letterlijk verlangen met veel ijver, begeren), schept niet op (opscheppen om jezelf er goed uit te laten zien), noch is het arrogant (om jezelf op te blazen. Het Griekse woord voor opgeblazen wordt zeven keer door Paulus gebruikt, zes van die keren was het gericht op de Korinthiërs, waaruit bleek dat dit een groot probleem was onder degenen in de gemeente). Liefde zal ook niet onfatsoenlijk handelen (een actie tegen een andere persoon); zal er niet toe leiden dat iemand manieren zoekt om alleen zichzelf te bevoordelen boven een ander persoon, verheugt zich niet in onrecht (in context, is niet blij met iemand die je irriteert waardoor je onterecht gekwetst of beschuldigd wordt), maar in plaats daarvan verheugt het zich in de waarheid.

Paulus vat vervolgens de eigenschappen samen van iemand die echt van anderen houdt. Iemand die echt van anderen houdt, zal alle dingen dragen en alle dingen verdragen (1 Korinthiërs 13:7). Hoe je op andere mensen reageert, is een goede indicator voor je geestelijke volwassenheid. Degenen die echt van anderen houden en het beste voor hen wensen, zullen alle kleine pijntjes die op hun weg komen loslaten. Ze zullen de negatieve dingen verdragen die mensen doen en zullen de juiste en godvruchtige dingen blijven doen. Ze zullen het verdragen om te leven met degenen die zichzelf opblazen ten koste van andere mensen. Merk op dat de vier woorden op een zeer doelgerichte manier zijn gerangschikt. We moeten alle dingen dragen en alle dingen verdragen door middel van de twee woorden die tussen het dragen en verdragen zijn ingevoegd. We kunnen dragen en verdragen door te geloven en te hopen. Als we sterk staan in onze leer, zullen we zekerheid hebben over onze hoop en onze eeuwige toekomst. In plaats van naar alle kleine problemen van het leven te kijken, zullen we in staat zijn er aan voorbij te gaan, wetende dat we veilig zijn in Christus. De problemen van dit leven zullen uiteindelijk slechts van korte duur zijn (2 Korinthiërs 4:17).

Een goed begrip van 1 Korinthiërs 13 vereist een begrip van het woord liefde en de context waarin dit hoofdstuk zich bevindt. Het woord naastenliefde is in de loop der jaren van betekenis veranderd en draagt niet langer de beoogde intensiteit. Wanneer de Bijbel over liefde spreekt, kan deze meestal worden begrepen in termen van: *“doen wat het beste is voor de andere persoon”*. Als de Bijbel zegt dat God van ons houdt, betekent dit dat Hij zal doen wat het beste voor ons is. Als ons wordt verteld dat we onze naaste lief moeten hebben, moeten we doen wat het beste voor hen is. Liefde is geen gevoel, het is een *“doen”*. Als we liefhebben, zullen we doen en zullen we doen wat het beste is voor de andere persoon. Dit is waar opbouw om draait. Wat zou de liefde van God jegens de mens zijn als Hij die liefde niet had gepraktiseerd door Zijn Zoon naar de aarde te zenden om voor onze zonden te sterven (Romeinen 5:8; Johannes 15:13). Liefde zonder actie is slechts sympathie.

Wanneer Paulus de Korinthiërs vertelt dat liefde de grootste van deze dingen is, bedoelt hij dat “gaven” zonder de juiste motivatie en focus waardeloos zijn. Alle gaven moesten worden gebruikt om alle anderen op te bouwen, niet voor persoonlijk gewin. Paulus benadrukte dat de Korinthiërs deze gaven moesten gebruiken uit liefde voor elkaar. In plaats daarvan waren ze volledig gericht op hun eigen behoeften en verlangens met weinig of geen respect voor anderen. Het tegenovergestelde van ware liefde is geen haat, het richt zich op het opbouwen van jezelf, op zelfrespect, op van jezelf houden. In tegenstelling tot wat de wereld leert, gaat een ware Bijbelse liefde niet over jezelf lief hebben, maar over het helpen van anderen om geestelijk te groeien. Paulus leerde hen dat geestelijke gaven waardeloos zijn tenzij ze op de juiste manier worden gebruikt met liefde voor anderen.

De beste gaven

Paulus besteedt geheel hoofdstuk 12 om het juiste gebruik van de geestelijke gaven uit te leggen. Alle gaven die aan de kerk worden gegeven, moeten worden gebruikt ten voordele van alle andere leden. De negen geestelijke gaven die in de verzen 8–10 worden genoemd, zijn slechts een deel van de gaven die de kerk heeft gekregen voor het goed functioneren. Er zijn extra gaven aan de mensen gegeven voor de kerk en worden opgesomd in 1 Kor. 12:28; apostelen, profeten en leraren. Apostelen kregen een breed gezag over de kerken. Profeten werden door God gekozen om de drager te zijn van de openbaring van Zijn woord aan gemeenten. Leraren konden mensen ertoe brengen te begrijpen wat Zijn woord betekende. Deze gaven voor de mensen worden gevolgd door enkele gaven van de Geest. **Dezelfde gaven voor de mensen (plus de gave van evangelist) worden vermeld in Efeziërs 4:11, maar deze keer worden de geestelijke gaven niet vermeld omdat ze waren voorbij gegaan, zoals beloofd door Paulus in 1 Korinthiërs 13.**

De geestelijke gaven worden vermeld in volgorde van belangrijkheid, van wijsheid tot en met tongen. De Korinthische kerk legde de nadruk op tongen als het belangrijkste, maar Paulus vertelt hen dat ze ijverig moeten streven naar de grotere gaven, wat impliceert dat de belangrijkste gaven werden genegeerd. Wanneer hen verteld wordt om oprecht te begeren naar de beste gaven, betekent dit niet dat ze zouden willen dat ze een andere en betere geestelijke gave hadden, maar dat ze moesten begrijpen dat sommige gaven een belangrijkere rol in de kerk hadden, en dat ze deze belangrijkere gaven moesten benadrukken. De belangrijkste gaven waren gaven die het behoud en de verspreiding van de leer van Paulus beoogden. Het zou duidelijk moeten zijn dat apostelen, profeten en leraren heel belangrijk zijn voor een kerk voordat de Schrift voltooid was, en dat de geestelijke gaven van wijsheid en kennis de gaven van tongen/talen, en het vertalen van tongen/talen, zouden verdwijnen.

1 Korinthiërs Les 24

Tongen

1 Korinthiërs 14:1–40

Het lijkt erop dat, als er iets was dat verkeerd kon worden gedaan, de Korinthiërs het deden. Er waren veel gelovigen in de gemeente, maar ze begrepen heel slecht hoe ze de beginselen van genade op hun leven konden toepassen. In plaats van de leer van Paulus te omarmen, volgden ze persoonlijkheden zoals Petrus, Jezus, Apollos, enz. Omdat ze de leer van Paulus niet zo serieus namen als ze zouden moeten, wisten ze niet wat de Heer van hen verwachtte. Ditzelfde concept is ook vandaag van toepassing op gelovigen. Velen volgen de uitspraken van de aardse Jezus in plaats van de leer die Jezus Christus aan Paulus gaf na zijn opstanding en verheerlijking.

Toen Israël zich eenmaal afwendde van de oproep van God om naar het Koninkrijk te komen, zoals aangegeven door de steniging van Stefanus (Handelingen 7), werd Israël tijdelijk opzij gezet en begon God rechtstreeks met de Heidense naties te handelen via de apostel Paulus. Het lijkt nogal vreemd dat mensen op de één of andere manier denken dat de dingen die door de aardse Jezus werden onderwezen belangrijker waren dan de leer die Paulus door de opgestane en verheerlijkte Heer Jezus Christus werd gegeven. Degenen die de leer van Paulus negeren, negeren de wil van God voor hun leven en dus zullen ze nooit in staat zijn een leven te leiden dat Hem behaagt.

De Korinthiërs waren zo gecharmeerd van andere leraren (de mensen, niet de lering) dat ze de leer opzij zetten die Paulus hen had gepredikt. Ze slaagden er niet in om binnen hun kerk met zonde om te gaan, ze begrepen niet hoe ze deze grote vrijheid moesten gebruiken die gelovigen in Christus hebben, ze faalden om zich te verenigen in hun viering van het Avondmaal en ze faalden in het juiste gebruik van de geestelijke gaven. Deze hele verdeeldheid was het gevolg van het niet omarmen van de leer van Paulus.

Paulus besteedt drie hoofdstukken waarin hij de Korinthiërs uitlegt hoe zij de geestelijke gaven, die aan de kerk waren gegeven, moesten gebruiken. Deze gaven werden hun door de Heilige Geest gegeven en moesten in liefde voor elkaar worden gebruikt voor de opbouw en stichting van de gehele kerk. In plaats daarvan gebruikten ze de gaven voor persoonlijk gewin en om op te scheppen.

Doel van de gave van tongen

Er zijn twee mogelijke doelen voor geestelijke gaven. Sommige gaven werden gegeven voor de opbouw van de kerk. De gaven werden over het algemeen gegeven om de leer te verwerven en te behouden. Eén gave, tongen, wordt specifiek een tekengave genoemd. In deze bedeling van genade is het geen teken van redding, zoals sommigen onderwijzen (Markus 16:17), noch is het een demonstratie van de speciale vervulling met de Heilige Geest. Sommigen leren zelfs dat we de gave van tongen moeten gebruiken om onszelf te stichten, een verdraaiing van Judas 20 die Joodse gelovigen aanmoedigt om door de Verdrukking te gaan en zichzelf op te bouwen in het geloof, niet in zichzelf. Tongen werden gegeven als een teken voor het volk Israël voor ongelovige Joden (1 Korinthiërs 14:22; Exodus 10:2; en Numeri 14:11).

Paulus bedankt God in zijn brief aan de Korinthiërs dat hij meer in tongen heeft gesproken dan zij allen. Zijn punt was dat het spreken in tongen waardeloos is als de luisteraar de woorden niet kan begrijpen. Vijf woorden die worden begrepen is beter dan 10.000 woorden die niet begrepen worden. Andere gaven, zoals profetie en kennis, zijn zoveel belangrijker dan tongen, daarom berispt hij de Korinthiërs voor het benadrukken van het gebruik van tongen. Charismatische kerken van vandaag de dag moeten verder lezen dan alleen de brieven die in de Handelingen periode door Paulus zijn geschreven (*) om te zien hoe God vandaag denkt over het spreken in tongen. Paulus vergeleek ze met opgroeiende kinderen. De reden dat Paulus dankbaar was om in tongen te kunnen spreken was omdat het hem in staat stelde het evangelie te verspreiden in regio's die verschillende talen spraken (2 Korinthiërs 10:16; Romeinen 15: 18). Deze zelfde gave zal de Joden in het Duizendjarig Koninkrijk gegeven worden om te getuigen naar de Heidenwereld (Zacharia 8:23).

(*) dat zijn de brieven: Galaten – 1 en 2 Thessalonicenzen – 1 en 2 Korinthiërs en Romeinen).

Iedereen kan overtuigend gebrabbel spreken met een beetje oefening, dat is de reden waarom mensen tegenwoordig moeten oefenen in het spreken in tongen. De echte gave van tongen was

degene die door de Heilige Geest mogelijk werd gemaakt, zodat iemand zonder enige training in een verifieerbare taal kon spreken. Als iemand een stel onzinnige lettergrepen samenvoegt, iets dat iedereen met oefening kan doen, is dat geen gave van de Heilige Geest. Als iemand in een taal kan spreken die hij nog nooit eerder heeft gehoord, zou dat een echte bovennatuurlijk gave van tongen zijn die zelfs indruk zou maken op de meest hardvochtige Farizeeër.

Het feit dat charismatische mensen niet zomaar in een andere aardse taal kunnen spreken bewijst dat hun “gave” niet van God is. Als het gebrabbel, dat wordt gesproken door diegenen die beweren vandaag in tongen te spreken, een echte taal zou zijn, zou het voor taalkundigen mogelijk zijn om de foniek te bestuderen en betekenis voor deze lettergreepgroepen te construeren en een vocabulaire te bedenken. Door op te nemen wat er werd gesproken en dat te vergelijken met de interpretatie van wat er wordt gezegd, zou het vrij eenvoudig moeten zijn om de nieuwe taal te codificeren. Dit zou het voor iedereen mogelijk maken om “hemelse taal” te verstaan en te spreken. Natuurlijk zal dat nooit gebeuren.

Taal van de hemel

Charismatische mensen zeggen bijna altijd dat ze een hemelse taal spreken als ze in tongen spreken. Het idee van een speciale hemelse taal is ontleend aan één vers, namelijk 1 Korinthiërs 13:1, waarin Paulus stelt dat spreken in tongen, van mensen of engelen, zonder liefde slechts lawaai is. Er zijn geen aanwijzingen dat de tongen van engelen een hemelse taal zijn. Voor zover we weten waren engelen bijna altijd Hebreeuws. Zelfs de stem die uit de hemel naar Paulus kwam terwijl hij op weg was naar Damascus (Jezus Christus) was in het Hebreeuws, hoewel Paulus een aantal talen verstond (Handelingen 26:14).

Deze passage in 1 Korinthiërs 13:1 laat zien dat Paulus veronderstelt dat als hij alle bekende talen in de hemel en op aarde zou spreken, dit niets zou betekenen tenzij hij ze uit liefde sprak. Het Griekse woord vertaald als tong is “glossa” en betekent taal. Dit is een verwijzing naar een bekende taal, maar misschien onbekend voor de toehoorder, in tegenstelling tot een taal die volledig onbekend is voor iedereen op de planeet. **Sommige vertalingen voegen het woord “vreemde” toe voor het woord “tong” (1 Korinthiërs 14:2, 4, 13, 14, 19, 23, 27). Het woord “vreemde” komt in geen van de oorspronkelijke Griekse manuscripten voor en in plaats van het te verduidelijken, vertroebelt het de beoogde betekenis. (Opmerking: Ook de Statenvertaling is hierin fout alhoewel dat woord “vreemde” wel wordt aangegeven doordat het cursief staat geschreven).**

De taal die wordt gesproken door iemand met de gave van tongen is een bekende taal, maar is een taal die de spreker niet kent. De zogenaamde engelachtige taal zou er één zijn die “vreemd” is, maar Paulus spreekt nooit over het kunnen spreken van een taal die volledig onbekend is voor een mens. Elke verwijzing naar tongen in de Bijbel is altijd een verwijzing naar een bekende taal.

Paulus erkent dat tongen die worden gesproken, aardse talen zijn in 1 Korinthiërs 14:10–11. Hij zegt dat wanneer hij iemand hoort spreken in een tong (taal) die hij niet kan verstaan, hij een barbaar voor de spreker lijkt te zijn, en de spreker een barbaar voor Paulus. Een barbaar is iemand die geen Hebreeuws of Grieks spreekt (Romeinen 1:14; Kolossenzen 3:11). De mensen op het eiland Malta zijn een voorbeeld van barbaren (Handelingen 28:1-2). Deze instructies over het gebruik van tongen zijn het meest logisch wanneer ze gezien/bekeken worden in de context van het hele boek 1 Korinthiërs. Dit is een boek van berisping over hoe de Korinthiërs met elkaar omgingen. Toen Paulus met hen over het avondmaal sprak, instrueerde hij hen (of ons) niet, maar bestrafte hij hen vanwege hun gedrag. Hetzelfde kan gezegd worden over het gebruik van tongen. Paulus leert ons niet hoe we de gave van

tongen moeten gebruiken, maar hij waarschuwt hen voor het misbruik van de gave. Degenen die de gave kregen, hoefden het niet te oefenen.

Regels voor het gebruik van de gave van tongen

Het is duidelijk dat de Korinthiërs de gave van tongen misbruikten. Ze werden door de spreker gebruikt om zichzelf te verhogen, en op een manier die veel chaos en verwarring veroorzaakte in de kerk (1 Korinthiërs 14:40). Het idee dat iemand die in tongen spreekt dit op een bijna ongecontroleerde en chaotische manier doet, is in strijd met de Schrift. Degenen die de gave hadden, konden bepalen wanneer ze de gave gebruikten. Net zoals we in staat zijn om ons te beheersen wat we in onze eigen taal zeggen, werd degenen met de gave van tongen geboden om te beheersen wat en wanneer ze spraken, en dit alleen onder bepaalde voorwaarden. Correct gebruik van tongen:

1. Tongen moesten worden gebruikt als een teken voor ongelovig Israël, zodat ze zouden weten dat God door de kerk werkte (1 Korinthiërs 14:20–22). Het juiste gebruik van tongen kan Joden naar Christus leiden, als hun harten niet zo verhard waren. Onjuist gebruik zou ze waarschijnlijk wegsturen. God strekte zich nog steeds uit naar Joden met het Evangelie van genade tijdens de Handelingenperiode (Handelingen 13:46; Romeinen 1:16). Tongen zouden ook de kerk stichten als er een tolk aanwezig was (1 Korinthiërs 14:12–14). Het gebruik van tongen mag niet worden gebruikt om de persoon die het gebruikt op te bouwen. 1 Korinthiërs 14:4 is een berisping tegen de Korinthiërs die dat deden.
2. Ze moesten niet de mindere gave van tongen boven andere gaven verheffen (1 Korinthiërs 12:28–31). De grotere gaven waren die de leer verkondigden, verspreidden en bewaarden. Dit waren de grotere gaven waarvan de kerk te Korinthe werd verteld dat deze belangrijker waren.
3. Slechts twee of drie moesten spreken tijdens de kerkdienst (1 Korinthiërs 14:27). Dit was een gecontroleerd gebruik van de gaven. Degenen die de gave hadden, konden spreken of zwijgen. Ze werden er niet van weerhouden om te spreken door de kracht van de Heilige Geest.
4. Degenen met de gave van tongen moesten ervoor zorgen dat er een tolk in de gemeente was voordat ze spraken. Ze moesten zwijgen als er geen tolk was. Dit komt omdat degene die een vreemde taal spreekt door niemand zou worden begrepen. Het zou tijdverspilling zijn.
5. Vrouwen mochten niet in tongen spreken (of profeteren) in de kerk (1 Korinthiërs 14:34). Deze passage is verdraaid door te zeggen dat Paulus geboden heeft dat vrouwen nooit mogen spreken in de kerk. De context zit in het gebruik van de geestelijke gaven. Vrouwen kunnen een groot inzicht in geestelijke zaken hebben en er zou veel verloren gaan als ze nooit mochten spreken. Paulus maakte in zijn bediening vaak gebruik van vrouwen (Romeinen 16:1, 6, 12, 13, 15). Vrouwen mogen echter nooit een leidende rol spelen ten opzichte van mannen (1 Timotheüs 2:12–13), wat inhoudt dat ze geen pastor/voorganger van een kerk kunnen worden (een opziener moet de man van één vrouw zijn - 1 Timotheüs 3: 2).
6. Tongen en alle andere dingen moeten welvoeglijk en op een ordelijke manier gedaan worden (1 Korinthiërs 14:39).

Paulus zijn gebruik van tongen

Paulus gebruikte tongen om taalbarrières te overwinnen zodat hij het evangelie aan alle Heidenen kon verkondigen. Ze moesten zorgvuldig en oordeelkundig worden gebruikt om het hele lichaam van gelovigen ten goede te komen. Paulus maakte de Korinthiërs duidelijk dat deze geestelijke gaven spoedig zouden verdwijnen, zodat wanneer dat gebeurde (misschien binnen de komende 5 jaar of zo), zij niet verontrust zouden raken over deze veranderingen. Er was geen behoefte aan geestelijke gaven nadat de Schrift geheel was geschreven en samengesteld. De Bijbel werd hoogstwaarschijnlijk bijeengebracht door de apostelen die samen met Paulus leefden. Toen de Schrift werd geschreven, wisten de apostelen onmiddellijk dat het de Schrift/Bijbel was (2 Petrus 3:15–16).

Deze apostelen zouden het best in staat zijn om de hele canon van de Schrift samen te stellen zodra deze werd geschreven. De meeste mensen nemen aan dat deze taak een speciale raad van vroege kerkvaders vereiste om te bepalen welke boeken wel en niet “Schrift” waren, dat was meer dan 300 jaar nadat het laatste Bijbelboek was geschreven. Ik geloof dat het werk van de apostelen bij het samenbrengen van het woord van God verloren is gegaan vanwege de religie en de tradities van de mensen. Velen die kerkvaders werden genoemd, waren niet eens gered en velen werden mystiek in hun geloof. Hoewel de canon van de Bijbel het slachtoffer was geworden van de kerkelijke traditie, heeft God zijn woord bewaard, zoals Hij beloofd had dat Hij dat zou doen.

1 Korinthiërs Les 25

Paulus zijn evangelie

1 Korinthiërs 15:1

Paulus heeft de voorgaande hoofdstukken besteed aan het berispen van de Korinthiërs voor hun gedrag (hoofdstukken 1-6), en beantwoordde vragen die ze hadden over het in praktijk brengen van het genadeleven, inclusief vragen over huwelijk en echtscheiding en voedsel dat aan afgoden werd aangeboden. Paulus legde vervolgens het doel van het Lichaam van Christus uit en hoe zij de zwakkere Christenen moesten behandelen. De zwakkere broeder is iemand die tot zonde zou kunnen komen door tegen zijn geweten in te gaan, omdat een sterkere broeder zijn vrijheid in Christus uitoefent.

De hoofdstukken 12–14 behandelen het gebruik van geestelijke gaven. Deze gaven werden gegeven om de kerk te versterken, niet om op te scheppen. De Korinthiërs hadden niet begrepen dat ze op elkaar moesten letten en elkaar moesten opbouwen. Paulus beschrijft precies wat de functies van de gaven waren en hoe ze binnen de kerk gebruikt moesten worden.

We komen nu bij een heel belangrijk hoofdstuk dat gevuld is met de hoop op onze opstanding. Dit is een hoofdstuk dat vaak verkeerd wordt begrepen omdat de tradities van mensen ingrijpen in wat Paulus leert. Een goed begrip van dit hoofdstuk zal uw verzekering van het eeuwige leven versterken en u veel vreugde schenken in de niet aflatende verwachting van ons eeuwig bestaan met Christus.

Overzicht van hoofdstuk 15

Paulus begint hoofdstuk 15 met een herinnering aan wat zij geloofden met betrekking tot hun redding. Hij toont hen vervolgens het belang van de opstanding en deelt met hen enige informatie over het einde van het tijdperk en de suprematie (opperste gezag) van Jezus Christus. Paulus gaat dan in detail

in op het type lichaam dat we in de opstanding zullen hebben. Hij eindigt met bijzonderheden, over de opstanding van de heiligen die in het Lichaam van Christus zijn, bij de Opname van de Kerk.

Het lijkt er op alsof Paulus hen aanmoedigt om een leven te leiden dat gericht is op het dienen van Jezus Christus in plaats van leven dat op zichzelf gericht is. Hij verheft hun blik boven en buiten dit leven op aarde door hen een visie te geven op hun toekomstige eeuwigheid. Ze twijfelden aan het idee van een opstanding en Opname omdat ze wegliepen van de leer van Paulus en luisterden naar degenen in de kerk die valse leer onderwezen (1 Korinthiërs 3:1–5; 5:9–11; 10:14).

De leer van Paulus

Niet alleen benadrukt Paulus voortdurend zijn autoriteit als apostel, maar hij beweert vaak dat zijn boodschap uniek is en één die verborgen was totdat het hem door Jezus Christus werd geopenbaard. Paulus was een meesterbouwer van de kerk (1 Korinthiërs 3:10). Hij wordt een rentmeester/uitdeler van de verborgenheden van God genoemd (1 Korinthiërs 4:1). Daarom zegt Paulus dat zij volgelingen van hem moeten zijn, niet van Christus noch Petrus (1 Korinthiërs 4:16 en 1 Kor. 11:1). Degenen die Paulus volgen, volgen feitelijk Jezus Christus, en daarom moeten we zijn leer volgen (1 Korinthiërs 11:1; Filippenzen 3:17).

Efeziërs 3:1–5 legt uit hoe God mensen gebruikte om deze nieuwe leer van de verborgenheid te verspreiden. We kunnen gemakkelijk begrijpen dat God Paulus deze leer heeft gegeven, en uit Galaten 1:1, 11–12 kunnen we zien dat het rechtstreeks van Jezus Christus kwam, precies zoals Hij Paulus beloofde dat hij zou doen:

*“Handelingen 26:16: Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt **en in welke ik u nog zal verschijnen**;*

De meeste mensen geloven dat Paulus exact dezelfde informatie werd verteld dat Petrus predikte en dat zij daarom hetzelfde evangelie predikten. Dit verklaart echter niet waarom Petrus moeite had om te begrijpen wat Paulus onderwees (2 Petrus 3: 15–16). Een studie van de geschriften van Petrus laat zien dat Petrus nooit over de Opname sprak, alleen over de wederkomst. De Opname is een concept dat door Jezus Christus aan Paulus werd gegeven met betrekking tot de kerk, het lichaam van Christus. Petrus richtte zijn brieven alleen aan het volk Israël omdat hij de opdracht kreeg om Israël te dienen. Deze verwarring ontstaat omdat de meeste mensen de Bijbel interpreteren door hun theologie in plaats van hun theologie door de Schrift, “recht gesneden”, te begrijpen. Hoewel veel mensen zeggen dat ze recht snijden, doen weinigen dat ook daadwerkelijk. Veel mensen zeggen dat ze het programma van Israël scheiden van het programma van de kerk, maar weinigen begrijpen eigenlijk wat dat betekent. Iedereen die de leer van het Oude Testament voor de kerk gebruikt, mengt twee verschillende programma's. Iedereen die vandaag waarheden haalt uit Mattheüs, Markus, Lukas of Johannes, mengt opnieuw wat aan Israël was gegeven met de leer van de kerk.

De kerk.

Efeziërs 3 laat zien dat, nadat Paulus de duidelijke leer van het evangelie van genade was gegeven, dat anderen het door de Heilige Geest ontvingen of begrepen. Dit was één van de doelen van de geestelijke gaven. Het duurde geen maanden of zelfs jaren voordat Paulus zijn openbaringen zich onder de andere kerken verspreidden. De andere apostelen (**niet de twaalven**) en profeten kregen dezelfde informatie

als Paulus persoonlijk van Jezus Christus had ontvangen, zodat iedereen gelijkelijk zou worden geïnformeerd. Dit zou helpen verklaren hoe de kerken in Rome schriftuurlijke kennis verkregen, dan alleen van gelovigen die naar Rome waren gereisd. Het zou helpen om uit te leggen hoe de Korinthiërs informatie hadden ontvangen in de afwezigheid van Paulus, en hoe Paulus lijkt te herhalen wat ze moeten doen om een geheiligd leven te leiden.

Romeinen 16:25–26 geeft ook een overzicht van wat Paulus predikte. Hij predikte zijn evangelie, het evangelie dat hem persoonlijk door Jezus Christus was gegeven. Hij is zorgvuldig om ons te vertellen welk evangelie – namelijk het evangelie volgens de openbaring der verborgenheid, het evangelie dat verborgen werd gehouden sinds de wereld begon. Dit kan **niet** het evangelie zijn dat door Petrus, Jakobus en Johannes werd gepredikt, of zelfs door Jezus terwijl hij op aarde was. Ze predikten hetgeen al in het Oude Testament bekend was gemaakt (Handelingen 3:18; Romeinen 15:8). Paulus predikt “leer” die onbekend was totdat deze aan hem werd geopenbaard als de onnaspeurlijke rijkdom van Christus (Ef. 3:8). Dit is een leer die niet kan worden herleid tot het Oude Testament, het was niet te vinden. Het evangelie dat Paulus predikte is het evangelie dat aan alle volken bekend werd gemaakt zodat zij, uit genade en door het geloof, (Ef.2:8), zouden zalig worden.

Ontvangen en “staan”

Paulus sprak tot gelovigen in de gemeente. Er waren kettlers die de kerk waren binnengedrongen en de Korinthiërs op een dwaalspoor brachten, maar Paulus spreekt rechtstreeks tot de heiligen. Deze heiligen waren niet gegroeid omdat ze in het vlees hadden gewerkt in plaats van geleid te worden door de Geest. Ze werden vleselijk genoemd, maar dat veranderde hun positie in Christus niet. Zoals 1 Korinthiërs 15:1 het zegt, ontvingen zij het woord, en zij stonden er nog steeds in, ook al waren zij vleselijk.

Precies zoals Paulus het woord van Jezus Christus ontving, bleken de Thessalonicenzen het door Paulus gepredikte woord te hebben ontvangen (1 Thessalonicenzen 1:6; 2:13). Ze begrepen dat het geen man was die sprak, maar de woorden van God. Paulus ontving niet alleen het woord, maar hij stond er ook in en geloofde het (Romeinen 5:2).

Het kost veel inspanning om te zeggen dat het evangelie van Petrus hetzelfde is als het evangelie dat Paulus predikt, maar toch doen mensen dat altijd omdat ze de traditionele leer volgen. Als het evangelie van Paulus niet uniek was, zou hij het niet “mijn evangelie” kunnen noemen (Romeinen 16:25) en het evangelie dat ik predik (1 Korinthiërs 15:1). Hij noemde het ook “ons evangelie”, waartoe ook degenen behoren die Paulus hielpen bij de prediking van het evangelie dat door Jezus Christus aan Paulus werd gegeven (2 Korinthiërs 4:3; 1 Thessalonicenzen 1:5; 2 Thessalonicenzen 2:14). Hij waarschuwt de Galaten zelfs voor degenen die iets anders predikten dan het evangelie dat hij predikte, het evangelie dat hem door Jezus Christus werd gegeven (Galaten 1:6–9, 11–12).

Het evangelie van Petrus kwam voort uit de profeten van het Oude Testament (Handelingen 3:19–21). Paulus daarentegen predikt een evangelie dat hem door Jezus Christus is geopenbaard (Galaten 1:11–12). Die boodschap is niet terug te voeren tot het Oude Testament (Efeziërs 3:8). De boodschap van Petrus was gericht aan Israël, terwijl de boodschap van Paulus voornamelijk aan de Heidenen was gericht. Petrus sprak tot een Heiden nadat Israël opzij was gezet en alleen nadat God hem had geboden dat te doen, maar nadat Paulus door God was geroepen om een apostel voor de Heidenen te zijn.

1 Korinthiërs les 26

Eeuwige zekerheid

1 Korinthiërs 15:2

De laatste les was gericht op Paulus zijn unieke boodschap, het evangelie van genade. Dit evangelie is meer dan alleen het goede nieuws van redding in deze bedeling van genade, want het omvat vaak het hele “lichaam van leer” dat aan Paulus is geopenbaard in wat hij “de verborgenheid” noemt. Dit is te zien in Galaten 2:14, waar Paulus Petrus en andere gelovige Joden beschuldigt van niet wandelen volgens de waarheid van het evangelie. Omdat Paulus de gelovigen toespreekt, corrigeerde hij hen omdat zij niet de leer van genade volgden die Paulus predikte. Deze leer behandelt Joden en Heidenen als gelijken. Petrus en zijn groep uit Jeruzalem behandelden de Joden alsof ze een speciale, afgezonderde groep waren, en dat is precies wat Israël was toen het Evangelie van het Koninkrijk werd gepredikt. 1 Timotheüs 1:10–11 laat ook zien dat de uitdrukking “evangelie” een brede definitie kan hebben door ernaar te verwijzen als een “gezonde leer”. Het kan ook worden afgeleid uit het boek Romeinen en andere boeken van Paulus, wanneer Paulus de gelovigen in Rome toespreekt en zegt dat hij gereed is om het evangelie aan hen te prediken. Het was duidelijk dat hij hen niet hoefde te vertellen hoe ze gered moesten worden, maar hij moest hen wel opvoeden in de leer van genade.

Ik geloof dat 1 Korinthiërs 15:1 de Korinthiërs herinnert aan de boodschap van redding die Paulus hun gaf, in overeenstemming met de openbaring van de verborgenheid. Dit was het evangelie dat zij uiteindelijk ontvingen, geloofden en waarin zij stonden. Hoewel ze een vleeselijke groep waren, behandelde Paulus hen altijd als gelovigen, omdat ze zeker waren van hun redding. Vanwege hun vleeselijkheid gebruikt Paulus hoofdstuk 15 om hun herinnering op te frissen over wat ze oorspronkelijk geloofden om gered te worden, en behandelt in detail hun, zekere, hoop op de eeuwigheid met Christus. Met die achtergrond zou het eenvoudiger moeten zijn om de verzen die volgen te begrijpen.

Tevergeefs geloofd

Na te hebben verklaard dat de Korinthiërs “stonden” op/in het evangelie, zoals door Paulus werd onderwezen, lijkt hij een eventualiteit in te brengen met betrekking tot hun redding. Velen lezen vers 2, van 1 Kor. 15, om te zeggen dat ze gered zijn en gered zouden blijven, als ze zich niet afwenden van de waarheid van het evangelie waardoor ze gered werden. Dit vers wordt vaak gebruikt in combinatie met verzen die aan het volk Israël zijn gegeven onder de prediking van het Koninkrijk om te “bewijzen” dat we werken moeten doen om onze redding te behouden.

“1 Kor.15:2: Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt.

Dit is een schromelijk misverstand van dit vers, en het idee dat het eeuwige veiligheid weerlegt, is alleen duurzaam door bepaalde “verzen” ergens anders weg te plukken. Paulus maakt overduidelijk dat we niets anders hoeven te doen dan geloven in de Persoon en het werk van Jezus Christus voor onze redding. Verzen die onduidelijker zijn (zoals 1 Korinthiërs 15:2) moeten worden geïnterpreteerd in het licht van verzen die duidelijker zijn en rechtstreeks aan ons zijn geschreven. Als u dit doet, zult u enorm veel begrip hebben voor onze veiligheid in Christus (zoals Efeziërs 1:13; 2:6, 8–9). Als we iets moeten doen om onze redding te behouden, dan zou dat door werken en niet door geloof gebeuren (Romeinen 3:27–30; 4:3–5; Galaten 2:16; 2 Timotheüs 1:9).

De gehele brief aan de Korinthiërs bewijst dat redding niet door werken wordt verkregen. Ze waren het meest vleeselijke van alle kerken, maar toch worden ze heiligen genoemd (1 Korinthiërs 3:1–3; 1:2). Zoals 2 Timotheüs 2:13 zegt: "*Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw*" (zie ook 1 Korinthiërs 1:7–9). Degenen die begrijpen dat er niets goeds in iemand is, moeten ook begrijpen dat onze rechtvaardiging (redding) een geschenk is dat ons door God is gegeven ("*uit genade door het geloof*" Ef. 2:8-9), ongeacht goede of slechte werken (Romeinen 7:18; Jeremia 17:9; Jesaja 64:6 ; Titus 3:4–7; Mattheüs 15:19; Galaten 5:19–21). We zijn nooit verplicht om werken te doen om onze redding te bewerkstelligen of zelfs te bewijzen. We werken vanwege onze redding. (1 Korinthiërs 3:13–14; 15:58; Efeziërs 2:10; Kolossenzen 1:10; 3:23; 1 Timotheüs 3:1; 2 Timotheüs 2:15).

Mensen raken vaak in de war over de interpretatie van vers twee omdat ze niet begrijpen wat het betekent om ijdel te geloven. Door naar andere passages te kijken die deze term gebruiken, kan dit woord worden gedefinieerd. Romeinen 1:21 - maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen door een leugen te geloven. 1 Korinthiërs 3:20 - De gedachten van de wijzen zijn ijdel omdat er geen waarheid in zit. 1 Korinthiërs 15:14, 17 - Paulus zijn prediking zou tevergeefs zijn en het geloof van de Korinthiërs zou tevergeefs zijn als de Heer niet uit de dood was opgestaan. De leer van Paulus zou vals zijn geweest en de mensen zouden valse leer geloven. Efeziërs 5:6 - Bedrogen worden met ijdele (valse) woorden.

Deze voorbeelden helpen om aan te tonen hoe het woord ijdel kan worden gebruikt om een aanvaarding of overtuiging van een onjuist idee of leer aan te geven. Dit idee weer invoegend in 1 Korinthiërs 15:2 laat zien dat ze gered zijn door de leer die Paulus hun gepredikt heeft, vast te houden (geloven), maar dit zou niet het geval zijn als ze in een valse leer of een leugen hadden geloofd. Het idee dat een persoon gered is zolang hij zijn geloof vasthoudt is niet de juiste interpretatie van dit vers. Nogmaals, Paulus leert duidelijk eeuwige zekerheid, dus dit ietwat obscure vers (1 Korinthiërs 15:2) moet worden geïnterpreteerd in het licht van Paulus zijn duidelijke leer.

Opmerking van de vertaler: Mogelijk betere verklaring van vers 2: zie het artikel: "Tevergeefs geloofd" op www.bedelingdergenade.nl . Daar wordt uitvoerig ingegaan op 1 Kor. 15 vers 2 met betrekking tot het "Tevergeefs geloofd". (Alleen God ziet het hart aan!).

Het evangelie dat Paulus tot de Korinthiërs predikte

Vers 2 laat zien dat de Korinthiërs gered waren als ze Paulus zijn leer van het evangelie aanvaardden. Verzen 3–4 laten precies zien wat hij tot hen had gepredikt met betrekking tot redding. Het is deze leer die zij als waarheid moesten vasthouden. Het zou voor de Korinthiërs, of een andere persoon in deze bedeling van genade, tevergeefs zijn om een andere 'leer', om gered te worden, te geloven.

Redding in deze bedeling vereist dat we geloven in de Persoon van Jezus Christus en Zijn werk aan het kruis. Dit staat in tegenstelling tot Israël, die in Jezus moest geloven als hun Messias onder de prediking van het evangelie van het Koninkrijk. Het was ook vereist dat zij de werken van de Wet deden als bewijs van hun geloof omdat geloof zonder werken dood was (Jakobus 2:14–26; Johannes 14:21). Paulus heeft nooit geleerd dat we ons geloof door onze werken moesten bewijzen, in feite leerde hij precies het tegenovergestelde (Romeinen 3:28). Velen die niet begrijpen dat Paulus een speciale leer of evangelie (de verborgenheid) heeft gekregen, vinden het afschuwelijk dat aanhangers van "midden – Handelingen" leren dat er meer dan één evangelie in de Bijbel staat. Paulus leert echter dat hem deze speciale openbaring, die in de vorige eeuwen verborgen was, rechtstreeks door Jezus Christus werd gegeven (Romeinen 16:25). Hij noemt zichzelf de apostel van de Heidenen, om afstand te nemen van de bediening van Petrus tot Israël met de prediking van het evangelie van het Koninkrijk (Romeinen

11:13). Deze Koninkrijksheiligen, de Kleine Kuddes, die werden gered onder Petrus' zijn bediening, kwamen bijeen in de kerk te Jeruzalem (Handelingen 8:1). Paulus had geen jurisdictie over hen omdat hij werd aangesteld als de apostel van de Heidenen en diende degenen die werden gered in het lichaam van Christus. Dit is de reden waarom Paulus zich nooit met de kerk te Jeruzalem bemoeide, maar Petrus en anderen van de kerk te Jeruzalem berispte toen zij zich van de Heidenen afscheidden in Antiochië (Galaten 2: 11–21). Deze scheiding was in overeenstemming met de overeenkomst tussen Paulus en Petrus na het concilie in Jeruzalem toen Paulus de leer presenteerde die hij predikte en zij aanvaardden dat zijn prediking hem door Jezus Christus werd gegeven (Galaten 2:1–8).

Het is belangrijk om te begrijpen dat redding in elk tijdperk afhankelijk is van geloof in God. Degenen die geloven wat God zegt, zullen het eeuwige leven ontvangen. Terugkerend naar Abraham, hij geloofde en God telde zijn geloof voor gerechtigheid. Abraham had vertrouwen in God en demonstreerde zijn geloof door bereid te zijn zijn zoon te offeren. Abraham was een voorbeeld voor zowel het volk Israël als voor het lichaam van Christus. In beide gevallen komt redding uit het geloof (Romeinen 4:11–13). Israël moest echter hun geloof tonen door de werken te doen die God had voorgeschreven, waaronder gedoopt te worden en de Wet volgen. Het is ook onze verantwoordelijkheid om te volgen wat God eist, namelijk niets toevoegen om ons geloof te bewijzen. Niets doen lijkt een moeilikere taak voor mensen om te begrijpen dan het toevoegen van een soort werk om gered te worden. Redding door geloof alleen "voelt" niet goed voor de meeste mensen. We zijn gered uit genade door het geloof zonder werken. Door geloof zou Israël de werken van de Wet doen, en door geloof doen wij niets (Romeinen 4:5).

1 Korinthiërs Les 27

Christus zijn opstanding

1 Korinthiërs 15:5–8

Paulus schrijft aan de gelovigen in Korinthe om hen op het juiste pad te brengen. Ze waren op een zijspoor geraakt in hun Christelijke wandel en leefden vleselijke levens. Paulus herinnerde hen aan de leer van de zaligheid die hij van Jezus Christus had ontvangen, volgens de openbaring der verborgenheid. De Korinthiërs hadden ontvangen wat Paulus had gepredikt en stonden in die leer, wat betekent dat ze gered en veilig waren ondanks dat ze vleselijk leefden. Hun redding was niet afhankelijk van de manier waarop zij leefden, anders zou redding door werken zijn ontvangen en onderhouden door werken. Het is gevaarlijk om rechtvaardiging te verwarren met heiliging. Er zijn mensen die werken gebruiken om te zien of iemand is gered. Ze redeneren als een persoon wordt gered dat hij zal tonen (bewijzen) dat hij door zijn werken is gered. In Calvijns acroniem, TULIP, staat de P voor het doorzettingsvermogen van de heiligen. Verbondstheologen begrijpen uit 1 Korinthiërs 15:1–2 (en verzen zoals Openbaring 3:10) dat de gelovige in het geloof MOET volharden om uiteindelijk gered te worden. Degenen die wegvallen van het heilige leven hebben bewezen dat ze nooit zijn gered geweest. Ze beweren dat het bewijs van hun redding door werken komt.

Het grote probleem hiermee is dat er geen manier is om te bepalen of een gelovige genoeg goede werken heeft gedaan, of zelfs of ze het juiste soort werk hebben gedaan om hen de zekerheid van redding te geven. In hun theologie is het onmogelijk voor de gelovige om volledig verzekerd te zijn van zijn redding omdat de Bijbelse vereisten niet duidelijk zijn gedefinieerd. Degenen die zich aan deze theologie houden, zullen zich voortdurend afvragen of ze tot redding zijn gekozen, of dat ze gewoon dachten dat ze door God waren gekozen zodat ze gered konden worden.

Natuurlijk, als ze correct waren onderwezen, zou verkiezing over dienstbetoon gaan, niet over redding, zij zouden verlicht worden en een groot deel van hun verslagenheid kunnen verminderen, aangaande hun zekerheid, door te weten dat werken niet de weg naar zekerheid zijn. Onze verzekering berust op het aanvaarden door geloof wat God de Kerk, het Lichaam van Christus, door de apostel Paulus heeft verteld. Als Hij zegt dat onze redding alleen afhangt van ons geloof in Jezus Christus en zijn werk aan het kruis, en we vertrouwen Hem alleen volledig voor onze redding, dan zijn we absoluut, onvoorwaardelijk en eeuwig gered of er speciale werken worden gedaan of niet.

Verkeerde leer komt vaak van degenen die de leer van Israël vermengen met leer die bedoeld is voor het Lichaam van Christus. Deze vermenging wordt het meest uitgesproken in Verbondstheologie omdat het de waarheid (van wat God aan Israël gaf) niet scheidt van de waarheid (van wat Hij aan de Kerk gaf, het Lichaam van Christus). Dit zou moeten wijzen op het gevaar van het niet correct verdelen van de Schrift (2 Tim. 2:15).

Wederopstanding gedefinieerd

Het is belangrijk om te definiëren wat opstanding is om 1 Korinthiërs 15 te begrijpen. Veel mensen verwarren de opstanding met het opstaan uit de dood. Er zijn een handvol of twee mensen die in de Schrift zijn opgenomen als uit de dood opgewekt. Lazarus staat erom bekend dat hij weer tot leven is gebracht. Al degenen die uit de dood waren opgewekt, stierven opnieuw.

Een opstanding kan ook gepaard gaan met opstaan uit de dood, maar belangrijker is dat het lichaam verandert in een lichaam dat de dood niet zal zien (Filippenzen 3:20–21). Er zijn drie opstandingen waarover in de Bijbel wordt gesproken. Er zal een opstanding zijn van de rechtvaardigen en onrechtvaardigen (Daniël 12:2; Johannes 5:28–29; Handelingen 24:14), en er zal een afzonderlijke opstanding zijn van de leden van de Kerk, het lichaam van Christus (Romeinen 6 :5). De opstanding waarover in het Oude Testament en niet-Paulinische geschriften wordt gesproken, is gericht op alle mensen behalve leden van de Kerk, het lichaam van Christus.

De eerste opstanding zal plaatsvinden aan het begin van het Duizendjarige Rijk, wanneer de Oud Testamentische heiligen zich bij die heiligen zullen voegen die de verdrukking hebben overleefd (Openbaring 20:4–6; Mattheüs 8:11; Luke 13:28–30). Het lijkt erop dat er zowel herrezen heiligen zullen zijn als heiligen die wachten op hun eeuwige lichamen tijdens het Duizendjarige Rijk. Veel mensen verwarren deze eerste opstanding met de opstanding van gelovigen die lid zijn van de kerk omdat ze de Bijbel niet recht snijden (2 Tim. 2:15).

De tweede opstanding zal plaatsvinden aan het einde van het Duizendjarige Rijk, wanneer ongelovigen voor de Grote Witte Troon worden gebracht en volgens hun werken worden veroordeeld. Allen die bij dit oordeel voor Jezus Christus komen, zullen schuldig worden bevonden en worden veroordeeld tot de Poel van Vuur (Openbaring 20:12-15).

Er is een afzonderlijke "Verborgene" opstanding die aan de apostel Paulus, voor de kerk, werd geopenbaard. Deze opstanding wordt vaker wel dan niet beschouwd als dezelfde opstanding als wat de eerste opstanding wordt genoemd. De tijdlijn van de gebeurtenissen van de twee opstandingen komen echter niet overeen. Wij zullen bijvoorbeeld worden opgenomen om bij de Heer te zijn, terwijl de Heer zal neerdalen op de aarde om Zijn koninkrijk op te richten voor hun opstanding. Onze ontmoeting in de lucht zal zijn om beloning te ontvangen, maar voor hen zal de Heer in oordeel komen (Openbaring 19:11). Er is niets dat nog moet worden vervuld om onze opstanding (de Opname) te laten

plaatsvinden, maar er zijn veel dingen die moeten worden vervuld vóór de wederkomst. Deze verschillen zullen in toekomstige lessen worden uitgebreid.

Ooggetuigen (verzen 5–8)

Om te verifiëren dat er iets is gebeurd, worden ooggetuigen gebruikt. Wanneer er meer dan 500 ooggetuigen zijn, is er geen kans dat een gebeurtenis is verzonnen. Dit geldt voor de opstanding van Jezus Christus. Meer dan 500 ooggetuigen staan vermeld die Christus levend gezien hebben na zijn dood aan het kruis en vóór zijn hemelvaart 40 dagen later (Handelingen 1:3).

Op de dag van de opstanding ging Maria Magdalena vroeg in de ochtend naar het graf en vond het leeg. Een engel vertelde haar dat Jezus was opgestaan en ze moest het aan de discipelen vertellen (Mattheüs 28:5–7). Ze rende om Petrus en Johannes te vertellen dat ze de Heer hadden weggenomen. Ze rennen naar het graf en Petrus gaat naar binnen en vraagt zich af wat er is gebeurd (Lukas 24:12; Johannes 20:3–10). Maria ging huilend terug naar het graf, waar ze, waarvan ze dacht dat het de tuinman was, Jezus ontmoette, (Johannes 20:11–17). Jezus verscheen aan de andere vrouwen die bij het graf met Maria Magdalena waren (Mattheüs 28:9). Zij boodschapten, wat ze hadden gezien, aan de discipelen (Mattheüs 28:8; Lukas 24:9-10).

Jezus verscheen toen aan twee discipelen op weg naar Emmaüs, en Hij opende hun verstand zodat zij konden begrijpen wat er volgens de profetie was gebeurd (Markus 16:12; Lukas 24:13–27). Later diezelfde dag verscheen Jezus aan de discipelen (behalve Thomas) in een afgesloten ruimte (Lukas 24:36–37; Johannes 20:19). Ze kregen de opdracht om Hem aan te raken om te bewijzen dat ze geen geest zagen. Jezus opende hun verstand betreffende de gebeurtenissen en gaf hen de Heilige Geest (Lukas 24:44 - Johannes 20:22). Acht dagen later bezoekt Jezus de discipelen opnieuw, inclusief Thomas (Johannes 20:26–29).

Andere verschijningen zijn het ontmoeten van zeven discipelen aan de Zee van Tiberias (Johannes 21:1–23); en aan de elf discipelen zijn toen Hij hun de zogenaamde Grote Opdracht gaf (Mattheüs 28:6–20); en de discipelen op de dag van zijn hemelvaart (Lukas 24:50–51). Paulus vermeldt dat de opgestane Jezus Christus werd gezien door Petrus, de discipelen, 500 leden van de Kleine Kude en Jakobus de halfbroer van Jezus. Paulus verklaart ook dat Jezus alle apostelen ontmoette, misschien een verwijzing naar de apostelen in de kerk in Jeruzalem, een grotere groep dan de oorspronkelijke 12 discipelen. Uiteindelijk ontmoette Jezus Christus Paulus persoonlijk. Paul was de laatste persoon die rechtstreeks met Jezus Christus communiceerde.

Al deze ooggetuigen maken het voor iedereen onmogelijk om te ontkennen dat er een opstanding heeft plaatsgevonden. Dit is de reden waarom mensen theoretiseren dat Jezus nooit echt is gestorven, of dat het een andere man was die daadwerkelijk in Zijn plaats was gestorven. Omdat er zoveel ooggetuigen zijn, vinden sceptici het nodig om het hele verslag van de opstanding in diskrediet te brengen als niets meer dan een goed, gemaakt, verhaal.

1 Korinthiërs Les 28

Paulus – een ontijdig geborene

1 Korinthiërs 15:8–12

Paulus heeft het feit van de opstanding van Jezus Christus in dit vijftiende hoofdstuk van 1 Korinthiërs verdedigd. Hij begon de Korinthische gelovigen eraan te herinneren wat hij predikte en wat zij geloofden toen ze werden gered. Hun geloof was gebaseerd op het geloven in de Persoon van Jezus Christus als Heer, en het geloven in Zijn dood, begrafenis en opstanding. Als Jezus Christus niet uit het graf was opgestaan, zou hun hele geloofsbasis onjuist zijn geweest en zouden ze tevergeefs hebben geloofd.

Het lijkt erop dat er bij de Korinthiërs veel vragen waren over de opstanding. Misschien vroegen ze zich af waarom ze het in de eerste plaats geloofden. Paulus laat deze onzekerheden rusten door ze niet alleen eraan te herinneren waarom er een opstanding moest zijn, maar voegde ook belangrijke details toe over wat er zal gebeuren bij onze opstanding. Ons geloof is gebaseerd op de veronderstelling dat de opstanding daadwerkelijk plaatsvond. Als er geen opstanding was, dan zouden allen die het evangelie van Paulus geloofden tevergeefs hebben geloofd omdat zij een leugen geloofden. **Het is onmogelijk voor iemand om gered te worden als hij niet gelooft dat Jezus Christus werd opgewekt omdat hij dan niet op het woord van God vertrouwt.**

Als er geen opstanding zou zijn, zouden Petrus, de discipelen en Paulus leugens schrijven. Gelukkig kunnen we de Bijbel geloven omdat het bewijs overweldigend is dat de opstanding van Jezus Christus een historisch feit is. We geloven niet blindelings dat de Bijbel het woord van God is, maar we weten dat het dat is omdat het zichzelf al vele malen heeft bewezen als een betrouwbare en samenhangende groep boeken. We geloven niet blindelings, maar geloven omdat het bewijsmateriaal aantoonde dat de Bijbel betrouwbaar is. Vergelijk ons geloof in Gods woord met geloof in de wetenschap. De ene verandert nooit, terwijl de andere letterlijk elke dag verandert. De ene is nooit bewezen fout te zijn, terwijl de andere voortdurend wordt betwist wanneer nieuwe informatie wordt ontdekt. De ene komt uit de bron van alle waarheid, terwijl de andere steunt op menselijke observatie. Op welke ga je vertrouwen?

De waarheid over de opstanding van Jezus Christus is onweerlegbaar als het bewijs eerlijk wordt geëvalueerd. Het lege graf werd bevestigd door ooggetuigen en door ongelovige Joden die probeerden uit te leggen waarom het graf leeg was (Mattheüs 28:11–15). Petrus en de discipelen gingen van depressief en verslagen naar energiek en bemoedigd. De discipelen keken wederom uit naar de komst van het Duizendjarig Koninkrijk met Christus die dan regeert vanuit Jeruzalem (Handelingen 1:6). Paulus ging van het vervolgen van gelovigen in Jezus Christus naar vervolgd worden omwille van Christus. De hele boodschap van Paulus was gebaseerd op de opstanding van Christus (1 Korinthiërs 15:13–14; 2 Timotheüs 2:8). Ten slotte is er het getuigenis van meer dan 500 ooggetuigen die Jezus Christus na zijn dood hebben gezien (1 Korinthiërs 15:4–5; Handelingen 2:32; 3:15; 4:33).

Paulus – een ontijdig geborene (verzen 8–10)

Paulus was een Bijbelse eigenaardigheid en hij was zich daar goed van bewust. Hij wist dat hij niet paste in het profetische programma van Israël. Paulus was de laatste persoon die de opgestane Jezus Christus zag en de laatste persoon die de opgestane en verheerlijkte Jezus Christus zag. Johannes is de enige andere persoon die Jezus Christus zag in zijn herrezen glorie na zijn hemelvaart (Openbaring 1:17). Hoewel de meesten geloven dat Johannes Openbaring in de jaren 90 schreef, zijn er goede aanwijzingen dat hij het veel eerder schreef (zie <http://www.matthewmcgee.org/7church.html>). Ik geloof dat Paulus de laatste schrijver van de Bijbel was. Hoewel een vroege datering wordt gebruikt door degenen die zien dat profetie wordt vervuld in de vernietiging van de tempel in Jeruzalem 70 na Christus, dispensationeel (volgens de bedeling), nadat Paulus werd opgewekt als een apostel (rond 35 na Christus), het programma van Israël, samen met de vervulling van de profetie van Israël, is in de

wacht gezet. De geschriften van Paulus sloten de laatste dingen af die God openbaarde aan de mensheid. Hem werd geopenbaard "het wederom alles tot één te vergaderen" van alle dingen in hemel en aarde (Efeziërs 1:10). Toen de verborgenheid eenmaal aan Paulus was geopenbaard, had God alles onthuld wat we moeten weten.

Paulus kenmerkt zichzelf als iemand die ontijdig is geboren. Velen denken dat Paulus zegt dat hij werd geroepen nadat Jezus Christus was opgewekt, in tegenstelling tot de andere apostelen. Anderen zien dat Paulus zichzelf vergelijkt met een geaborteerde of te vroeg geboren baby die plotseling uit de baarmoeder in het licht komt met zijn ervaring om onverwacht geconfronteerd te worden met de Heer en zijn daaruit voortvloeiende bekering. Anderen, minder dramatisch, zeggen dat hij het niet waard is de positie van apostel te hebben gekregen. De meeste mensen missen de dispensationele (volgens de bedeling) betekenis van zijn verklaring.

Ontijdig geboren is een vroegtijdige geboorte. Hij werd geboren toen hij niet had moeten worden geboren. Zijn "geboorte" was meer dan alleen gered worden. Jezus Christus redde hem voor een speciaal doel, als de apostel voor de Heidenen in de bedeling van genade. De uitdrukking "Ontijdig" is vertaald uit één Grieks woord dat een onverwachte geboorte betekent. Paulus werd op een verrassende en onverwachte manier door God opgewekt. Voordat Paulus werd opgewekt, handelde God volgens de profetie met het volk Israël. Dit was de focus van Jezus en zijn discipelen. Dit is de boodschap die Petrus predikte tot het volk Israël op Pinksteren (Handelingen 2:16; 3:24-25). Nadat Israël de oproep om het Koninkrijk binnen te gaan, door de Vader (door Johannes de Doper), de Zoon (Jezus Christus) en de Heilige Geest (door Stefanus) afwees, stelde God Zijn profetisch programma tijdelijk in de wacht en verhief Paulus. Deze verandering van programma kwam plotseling en verraste velen. Paulus kreeg het ambt van apostel en kreeg een nieuwe boodschap te prediken, een boodschap die in overeenstemming was met de openbaring van de verborgenheid (Romeinen 16:25-26). In plaats van dat het volk Israël voorrang kreeg boven alle andere volken, plaatste God Jood en Heiden op hetzelfde niveau.

Velen zeggen dat Paulus de 12e apostel had moeten zijn die dan gekozen was om Judas te vervangen. Paulus was echter niet gekwalificeerd om deze positie in te nemen. De gekwalificeerde kandidaat moest bij Jezus zijn geweest, beginnend met Zijn doop (Handelingen 1:21-22). In die tijd was Paulus bij de andere Farizeeën die probeerden alle gelovigen in Jezus uit te roeien (Handelingen 8:3; 9:1). Als godslasteraar zou hij nooit een andere kans krijgen om vergeving van zijn zonden te krijgen (Mattheüs 12:31; Markus 3:29; Luke 12:10). Paulus erkent zijn verleden door toe te geven dat hij een godslasteraar was (1 Timotheüs 1:20). Paulus kon in de vorige bedeling niet gered worden omdat hij de Heilige Geest lasterde, en de dood van Stefanus goedkeurde en de vervolging leidde tegen gelovigen (Handelingen 8:1)

Maar in de nieuwe bedeling van genade werd Paulus de kans gegeven om gered te worden. Ontijdig geboren worden ging niet over gered worden, maar over het feit dat hij geroepen werd om apostel te worden in de bedeling van genade. God had al vooraf gepland dat Paulus geroepen zou worden om een apostel te worden, maar had niet geopenbaard dat Hij dat zou doen nadat Israël, en haar profetische programma, opzij was gezet.

Een gemeenschappelijk evangelie? (vers 11-12)

Een veel voorkomende interpretatie van vers 11 is dat dit laat zien dat zowel Petrus als Paulus hetzelfde evangelie predikten. Ze begrijpen dat, of Petrus tot de Joden predikte of dat Paulus tot de Heidenen predikte, dezelfde boodschap werd verspreid.

Het is echter belangrijk om dit vers te evalueren in het licht van de context. Paulus spreekt specifiek over de opstanding in 1 Korinthiërs 15, en er volgt een samenvatting van wat hij hen in de verzen 1–4 over redding heeft geleerd. Paulus gebruikt de rest van het hoofdstuk om de opstanding van Jezus Christus uit te leggen en te verdedigen. Vers 12 verduidelijkt vers 11, dat de nadruk ligt op de prediking van de opstanding van Jezus Christus, niet op het evangelie van de zaligheid. De opstanding is een gemeenschappelijk element betreffende de prediking van Petrus en Paulus, want zonder de opstanding zouden noch Petrus noch Paulus enige hoop hebben op de boodschap van wat zij prediken. Petrus en Paulus predikten niet hetzelfde evangelie als aangetoond in Galaten 2:7–9. Deze passage gaat over welk evangelie wordt gepredikt, niet over hoe zij groepen mensen verdelen. Petrus werd verteld, door Jezus, om naar de Heidenen te gaan in Mattheüs 28:19–20, terwijl Paulus vaak tot Joden predikte (Handelingen 13:16; 14:1; 17:17; 19:10; 18:4).

1 Korinthiërs les 29

Aanval op de Opstanding

1 Korinthiërs 15:12–22

De opstanding van Christus is absoluut essentieel voor het onderhouden van het Christelijk geloof. Het is een fundamentele waarheid. Als Christus niet uit de dood is opgestaan, is alles wat Paulus leert waardeloos. Het Christendom is de enige "religie" die een opgestane redder leert en de belofte van de opstanding voor gelovigen. Andere religies zijn allemaal afhankelijk van de leer van een dode religieuze leider, of van een god die feilbaar is, of iemand die nooit mens is geworden, stierf en weer tot leven kwam. Gelukkig zijn er veel bewijzen dat Jezus Christus naar de aarde kwam en vele beloften van het Oude Testament vervulde als bewijs dat Hij van God komt. Zijn opstanding bewijst dat Hij de Zoon van God is (Handelingen 13:33; Psalm 2:7). Toekomstige vervullingen, zoals geschetst in Jesaja 24-25, laten zien hoe Jezus Christus, als de rechtvaardige heerser, een koninkrijk zal krijgen en zal heersen vanuit Jeruzalem. Hij is uniek en ver boven anderen die beweren God te zijn. Iedereen die een god volgt die niet is gestorven en opgewekt, volgt een valse god.

Jezus Christus is niet alleen opgewekt, maar hij bracht een aantal anderen met zich mee als bewijs dat Hij de opstanding en het leven is. Dit gebeurde direct na Zijn opstanding toen graven werden geopend en vele dode heiligen weer tot leven kwamen en aan velen in Jeruzalem verschenen. Dat moet nogal een schok zijn geweest voor degenen die geliefden hadden verloren en hen weer zagen in hun verheerlijkte lichamen. Dat zou hun grote aanmoediging voor hun eigen eeuwigheid hebben gegeven en het bewijs dat Jezus Christus Heer was. Jezus bewees dat God macht had over de dood toen Hij Lazarus weer tot leven bracht, hoewel hij opnieuw stierf. Dit bewees dat Hij de opstanding en het leven was en dat degenen die in Hem geloofden, dat leven zouden krijgen.

Paulus wist dat hij niet bekwaam was om apostel te worden genoemd. Hij werd "geboren" toen hij niet in deze positie kon worden geplaatst. God veranderde echter de regels zodat hij apostel kon worden. Hij werd gediskwalificeerd omdat hij de kerk van God had vervolgd, een verwijzing naar de kleine kudde gelovigen. Hij deed alles wat in zijn vermogen lag om de Farizeïsche manier van leven te handhaven door hun tradities te behouden, wat inhield dat alles werd uitgeroeid wat hen zou storen. Jezus Christus vormde een bedreiging voor hun tradities (Mattheüs 15:2–3; Markus 7:3–9).

Bovendien was Paulus een godslasteraar tegen de Heilige Geest. Onder het programma van Israël zouden degenen die lasterden hun zonden niet worden vergeven (Markus 3:28–29; Luk 12:10). Paulus verwierp de boodschap van Stefanus, die sprak door de kracht van de Heilige Geest. Dit was

godslastering. Hij verzette zich tegen het werk van de Heilige Geest door tegen al diegenen in te gaan die Christus volgden. Het is belangrijk om te begrijpen dat deze regel van godslastering niet geldig is in deze bedeling van genade, anders zou Paulus niet bekwaam zijn om een apostel te zijn. Dat betekent ook dat wij ons geen zorgen hoeven te maken om iets te doen waardoor we gediskwalificeerd zouden worden om gered te worden.

Slechte leer

De vergadering te Korinthe had veel problemen. Al deze problemen hadden hun wortels in de kerk omdat ze niet geworteld waren in de juiste leer. Vanaf het begin kon Paulus zien dat ze verdeeld waren in wat ze geloofden (1 Korinthiërs 1:10). Paulus herinnert hen voortdurend aan dingen die ze eerder hadden geleerd (1 Korinthiërs 3:16; 6:2, 9, 15; 6:16, 19; 9:13, 24) ze moesten niet langer leven naar het vlees maar in plaats daarvan door de Geest (1 Korinthiërs 3:1–3).

Sommigen die de gezonde leer verlieten, leerden dat er geen opstanding was. Dit kan afkomstig zijn van enkele valse leraren die de kerk waren geïnfiltreerd (2 Korinthiërs 11:3-4, 13-15). Paulus daarentegen noemt zichzelf een ware apostel, bewezen door vele tekenen en wonderen (2 Korinthiërs 12:12). Hieruit kan worden afgeleid dat er valse apostelen waren die zich presenteerden als apostelen van God.

Het is ook mogelijk dat sommige van deze slechte leerstellingen afkomstig waren van degenen die gered waren uit de synagoge naast de kerk van Korinthiërs. Het is mogelijk dat degenen die de leer van de Sadduceeën volgden, het idee introduceerden dat er geen hiernamaals is en daarom geen opstanding (Handelingen 23:8). Deze tradities van mensen zijn tegenwoordig zeer destructief voor de kerken. Kerkleer wordt vaak geaccepteerd zonder echte schriftuurlijke ondersteuning, maar omdat ze al jaren worden onderwezen, vaak door gerespecteerde leraren, wordt het geaccepteerd als een goede leer. De waterdoop werd bijvoorbeeld uit het programma van Israël gehaald en ingevoerd in de kerk. Veel fundamentele kerken leren dat waterdoop noodzakelijk is voor kerklidmaatschap, maar er is absoluut geen schriftuurlijke basis voor dat idee. Waterdoop gebruiken als een openbare verklaring van ons geloof is opnieuw niet bijbels. Velen gebruiken Romeinen 6:3–4 of Kolossenzen 2:12 als basis voor de integratie van de waterdoop in de kerk. Deze verzen gaan over onze identificatie met Jezus Christus. Hij is de “ene” doop die nodig is om gered te worden (1 Korinthiërs 12:13; Galaten 3:27). Paulus maakt duidelijk dat er vandaag slechts één doop van kracht is (Efeziërs 4:5). Is het een geestelijke doop in Christus door de Heilige Geest, of een fysieke (lichamelijke) doop in een hoeveelheid water? De keuze moet duidelijk zijn. Het is belangrijk voor ons om de leer van de Schrift zorgvuldig te volgen en speciale aandacht te schenken aan wat specifiek aan ons is geschreven.

Het belang van de opstanding

Paulus maakt duidelijk dat de opstanding een essentieel onderdeel is van ons geloof. Zonder de opstanding van Christus zou Paulus tevergeefs prediken en wij zouden tevergeefs geloven. Paulus zou een leugen verkondigen, als een valse getuige zou hij iets leren dat niet was gebeurd. Hij benadrukt dit vanwege degenen die leerden dat Christus niet uit de dood was opgestaan. Wat voor nut heeft ons geloof als er geen hoop is, om in de toekomst, de eeuwigheid in te gaan? We zouden niet alleen geen hoop hebben om, na onze dood, naar de Heer te gaan, we zouden ook geen hoop hebben om gered te worden van onze zonden (Romeinen 4:25). Dit is de reden waarom Paulus de nadruk legt op de noodzaak om te geloven in de Persoon van Jezus Christus (als Heer) en Zijn werk (dood, begraving en

opstanding) volgens 1 Korinthiërs 15:1-4. Hij maakte duidelijk aan degenen die deze ketterij onderwezen dat zij geen hoop hadden op een toekomst met Christus, en geen hoop dat met hun zonden zou worden afgerekend.

Volgorde van de opstanding

Paulus somt belangrijke gebeurtenissen op. Voordat hij de volgorde van gebeurtenissen gedetailleerd beschrijft, begint hij met Christus die uit de dood is opgestaan. Al deze toekomstige gebeurtenissen na de opstanding van Christus zouden niet plaatsvinden als er geen opstanding zou zijn. Paulus gaat gedetailleerd in op wat we kunnen verwachten door te benadrukken hoe belangrijk het is om de waarheid van de opstanding te aanvaarden. Alles wat wij geloven, berust op Christus die uit de dood opstaat.

Het belang van de opstanding gaat door alle bedelingen heen. Alle mensen van alle eeuwen hadden een Heiland nodig. Degenen die geloofden wat God hun vertelde, werden rechtvaardig verklaard (Genesis 15:6). Voordat Christus stierf, werden zonden bedekt of over het hoofd gezien door God (Romeinen 3:25). Nadat Jezus Christus was gestorven en herrezen, werd eindelijk voor die zonden gezorgd. Christus betaalde de prijs voor zonde. Oudtestamentische heiligen zijn net zo afhankelijk van Zijn opstanding om gered te worden als wij.

Paulus begint met Adam omdat door hem de zonde in de wereld kwam. Iedereen die familie van Adam is, wordt in zonde geboren. Dat omvat uiteraard alle mensen. Alle gelovigen daarentegen zijn in Christus in plaats van in Adam. We zijn fysiek in Adam geboren en degenen die geestelijk zijn geboren, zijn in Christus. Adam brengt de dood terwijl Christus leven brengt (Romeinen 5:14–18).

Het is belangrijk om te begrijpen dat de term “in Christus” niet altijd verwijst naar de kerk, het lichaam van Christus. Alle gelovigen in alle generaties moeten om zalig te worden “in Christus” zijn (Romeinen 16:7). Dit geldt zelfs voor degenen die gelovigen waren voordat Jezus Christus kwam. Ze konden niet begrepen hebben dat hun redding werd bewerkstelligd door de dood en opstanding van Jezus Christus, ze hoefden alleen maar te doen wat God hun opdroeg.

1 Korinthiërs Les 30

Volgorde van de opstanding

1 Korinthiërs 15: 23–34

Er waren sommigen in de kerk te Korinthe die leerden dat er geen opstanding uit de doden zal zijn. Paulus gebruikt het hele vijftiende hoofdstuk van 1 Korinthe om te laten zien hoe verkeerd die leer is, en dat alle gelovigen zullen worden opgewekt en een lichaam krijgen zoals dat van Christus (Filippenzen 3:21). Degenen die niet geloven dat er een opstanding zal zijn, hebben geen hoop op een eeuwigheid bij de Heer. De hele bediening van Paulus zou waardeloos zijn omdat hij een leugen zou onderwijzen. Wat heeft het voor zin om in het licht van de eeuwigheid te leven als alles eindigt bij de dood?

Gelukkig heeft God ons veel bewijzen gegeven dat hij Zijn Zoon weer tot leven heeft gewekt en hem een verheerlijkt lichaam heeft gegeven. Omdat Christus is opgewekt, kunnen we dezelfde hoop hebben. Onze hoop is gebaseerd op de vele bewijzen van de opstanding van Christus en op de betrouwbaarheid van de Bijbel. Nu gaat Paulus in op enkele details over onze toekomstige opstanding.

De volgorde

God heeft al elk detail van de toekomst van de aarde, de hemel en zijn volk gepland. God had bijvoorbeeld Abraham beloofd dat Hij hem een groot volk zou maken (Genesis 12:3). Hij had gepland wat Hij zou doen na de 70-jarige gevangenschap van Israël onder Babylon (Jeremia 29:10-14). Het lichaam van Christus was ook gepland vóór de grondlegging van de wereld (Romeinen 16:25; Efeziërs 1:4; 2 Timotheüs 1:9). Het Oude Testament en Openbaring tonen Gods plannen voor de aarde, inclusief een hervorming van de wereld (Jesaja 65:17; Openbaring 21:1). Voor veel mensen gaat dit te ver door te denken dat God alles laat gebeuren, inclusief zonde, ziekte en dood. Het feit dat God niet alles onder controle heeft, betekent niet dat God geen controle heeft. Toen ik met mijn hond liep, had hij veel vrijheid om te doen wat hij wilde doen en te ontdekken wat hij wilde verkennen. Ik had echter uiteindelijk de controle. God heeft de volledige controle, en wetende dat Hij al de gebeurtenissen heeft voorzien die in de toekomst zullen gebeuren, toont aan dat er een volgorde is in wat Hij doet.

Vers 23 geeft een algemeen overzicht van het proces van de opstanding gevolgd door aanvullende details. Christus is de eersteling. Hij is de eerste die is opgewekt en de eersteling wordt genoemd omdat Hij zal worden gevolgd door vele anderen die de belofte van de opstanding hebben. Paulus zegt dat dit zal gebeuren bij Zijn komst. Vers 23 en 24 moeten samen worden gelezen en zorgvuldig worden gelezen om te zien wat Paulus zegt. Wij gelovigen vanuit de midden-Handelingen visie lezen Paulus vaak met oogkleppen op, denkend dat hij alleen over dingen spreekt die betrekking hebben op de Kerk, het Lichaam van Christus. Merk op hoe Paulus het einde definieert als zijnde wanneer Christus het Koninkrijk heeft overgenomen en alle heerschappij en autoriteit en macht heeft neergelegd.

Dit zal gebeuren aan het einde van het Duizendjarige Rijk met de nieuwe hemelen en nieuwe aarde. Bij de wederkomst (Tweede Komst) wordt Christus gezien komende naar de aarde op een wit paard met zijn heirlegers (Openbaring 19:11–16). Dit zijn de wolken in Mattheüs 24:30. Deze maaiende engelen zullen over de hele aarde worden gezonden om het onkruid te verzamelen en in eeuwige verdoemenis te werpen, en ook de gelovigen bijeen te brengen en hen naar Jeruzalem te brengen (Mattheüs 24:31; 13:39–43). Wanneer Christus terugkomt als Koning, zal de Vader Zijn vijanden tot een voetbank van Jezus Christus hebben gemaakt (Psalm 110:1-2; Mattheüs 22:44; 1 Korinthiërs 15:25).

Zelfs nadat het Aardse Koninkrijk is opgericht, heeft de zonde nog steeds invloed op het universum. Aan het einde van het Duizendjarige Rijk zal Christus Satan (en zonde en dood) verpletteren en de elementen hervormen om een nieuwe hemel en nieuwe aarde te maken (Openbaring 20:14; 21: 1; 2 Petrus 3:11–13).

Met behulp van deze kennis met wat Paulus in vers 23–24 zegt, is Zijn komst een zeer algemene term die de opstanding van alle gelovigen omvat, maar die over meer dan 1000 jaar zal plaatsvinden. Merk op dat Paulus spreekt over **Zijn toekomst**, maar deze toekomst omvat de Opname van gelovigen in het lichaam van Christus en de **wederkomst** (Tweede Komst) met de opstanding van de oudtestamentische heiligen (Zacharia 9:14-15; 14: 4). Er zal ook een laatste opstanding zijn van ongelovigen die voor de Grote Witte Troon zullen staan om te worden beoordeeld en uiteindelijk in de Poel van Vuur te worden geworpen (Daniël 12:2; Mattheüs 25:46; Openbaring 21:4-10).

Er zijn mensen die zeggen dat de Opname het eerste deel is van de wederkomst, maar dat is niet wat Paulus zegt. De Opname markeert het einde van Gods handelen met het lichaam van Christus op deze aarde. Hierna gaat God zich nogmaals tot het volk Israël wenden om met haar te behandelen onder het profetische programma. De Opname en de wederkomst (Tweede Komst) zijn allemaal inbegrepen wanneer Paulus zegt dat hij komt voor zijn heiligen, maar de twee gebeurtenissen zullen zeven jaar na

elkaar plaatsvinden. De Opname en de wederkomst zijn twee volledig gescheiden gebeurtenissen voor twee afzonderlijke groepen mensen.

Het is echter belangrijk om het gebruik van het woord "komst" te interpreteren in het licht van de context. Paulus gebruikt bijvoorbeeld "Zijn komst" in 1 Thessalonicenzen 2:19 om over de Opname te spreken, en vervolgens in 2 Thessalonicenzen 2:8 gebruikt hij het met betrekking tot de wederkomst (Tweede Komst). Andere schrijvers gebruiken ook "komst" wanneer ze verwijzen naar Jezus Christus, maar gebruiken het in termen van de wederkomst (Tweede Komst) (Mattheüs 24:37; Lukas 21:27; 2 Petrus 1:16; 1 Johannes 2:28). **Samenvattend kan het woord "komst" verwijzen naar de Opname, de Wederkomst (Tweede Komst) of beide gebeurtenissen.**

Gedoopt voor de doden (verzen 29–34)

Er zijn veel verschillende ideeën over wat dit vers betekent. Sommigen, zoals de Mormonen, gebruiken dit vers om aan te tonen dat een levende persoon in de plaats van een dode kan worden gedoopt, om de dode nog een andere kans op redding te geven. Anderen interpreteren dit geestelijk. Paulus zegt dat hij dagelijks sterft en dat hij in Efeze tegen wilde dieren had gevochten direct nadat hij over de doop voor de doden had gesproken. Omdat hij niet letterlijk dagelijks stierf, wordt de hele gedachte geïnterpreteerd als allegorisch (zinnebeeldig – beeldspraak) (Luk. 12:50).

Een mogelijke interpretatie is dat de doop voor de doden eigenlijk gaat over gedoopt worden vanwege de doden. Dit zou betekenen dat Paulus sprak tot degenen die in de kerk onder de wet waren en die met water gereinigd moesten worden als ze een lijk hadden aangeraakt (Numeri 19:11–13). Het punt van Paulus zou dan zijn dat er geen reden zou zijn voor de gelovigen in het Koninkrijk om de Wet te blijven gehoorzamen als er geen leven na de dood was.

Persoonlijk neig ik naar het idee dat degenen die voor de doden gedoopt worden niet gered zijn. Paulus verwijst naar hen als "zij" maar verandert in de volgende verzen van eerste persoon wanneer hij over gelovigen spreekt. Paulus lijkt erop te wijzen dat zelfs de niet geredde Heidenen weten dat er leven na de dood is, iets dat een groep binnen de kerk te Korinthe niet begreep. Paulus volgt deze verklaring van de doop voor de doden door te zeggen dat hij dagelijks sterft omwille van Christus. Zijn punt is dat hij dit niet zou doen als er geen opstanding was?

1 Korinthiërs Les 31

Veranderd lichaam

1 Korinthiërs 15: 35–53

Paulus bevestigt dat er een opstanding van Jezus Christus was en dat alle gelovigen van alle leeftijden ook zullen worden opgewekt. Jezus Christus is onze eersteling, wat het bewijs is dat er meer zullen zijn die Hem op dezelfde manier volgen. Als er geen opstanding zou zijn, zou er geen hoop zijn en ons geloof zou volkomen waardeloos zijn. Nu Paulus heeft bevestigd dat er een opstanding zal zijn, geeft hij ons nu belangrijke details over wat het betekent om opgewekt te worden.

Bederf (35-38)

Paulus gebruikt 58 verzen om de opstanding te verdedigen omdat er mensen in de gemeente waren die leerden dat er geen leven na de dood was. Paulus noemt hen dwazen. Het klinkt alsof degenen die de mogelijkheid van een opstanding betwijfelden, degenen bespotten die geloofden door de vraag te stellen hoe het mogelijk is dat de doden worden opgewekt, en wat voor soort lichaam ze dan zouden hebben. Waarschijnlijk heeft elke gelovige hetzelfde type vraag gehad, maar de manier waarop Paulus degenen veroordeelt die daarnaar vragen laat zien dat ze hen bespotten die denken dat ze uit de dood zullen worden opgewekt.

Paulus gebruikt het Griekse woord “aphron” dat wordt vertaald als dwaas. Een dwaas is een onverstandig persoon die zonder reden onbezonnen handelt. Degenen die mensen belachelijk maakten omdat ze in de opstanding geloofden, handelden zonder na te denken en zeggen domme dingen. Paulus weerlegt ze met veel bewijzen en ironische logica. Ze waren dwaas om zulke dingen te zeggen, maar Paulus hoopte hen te laten inzien hoe dom hun ideeën waren.

Nieuw lichaam (verzen 37–41)

Paulus vergelijkt onze oude en nieuwe lichamen met een geplant zaad en de resulterende plant. Een zaad dat wordt geplant, ziet er heel anders uit dan de plant die het produceert. Nadat het zaad in de grond is geplaatst, verandert het en komt er een nieuw leven en een nieuwe plant op (Johannes 12:24). Het zaad bevat alle componenten om het eindproduct te produceren. Hoewel onze aardse lichamen zullen sterven en tot stof zullen terugkeren, zullen onze nieuwe lichamen uit dat oude lichaam komen en zullen we worden opgewekt met een nieuw, eeuwig lichaam.

Paulus vergelijkt dan aardse en hemelse lichamen. De lichamen die we nu hebben, zijn geheel anders dan de lichamen van de engelen. We zijn vrij beperkt in wat we kunnen doen en waar we naartoe kunnen. De engelen en andere geestelijke wezens kunnen gemakkelijk komen en gaan (op Gods aanwijzingen). Ze zijn ook erg sterk (2 Petrus 2:11) en normaal onzichtbaar voor mensen (2 Koningen 6: 13–17). Ze zijn niet zo beperkt als wij. Op een dag zullen we echter lichamen krijgen die niet beperkt zijn tot deze aarde, noch beperkt door onze vele zwakheden.

Zonde heeft niet alleen de mensheid bedorven, het heeft ook de schepping bedorven. Na de zonde van Adam produceerde de aarde niet langer moeiteloos voedsel (Genesis 3:17–19). De hele schepping werd beïnvloed door zijn zonde (Romeinen 8:19–22). Deze dingen zullen worden gereset met de oprichting van het Duizendjarig Koninkrijk en daarna zal de hele schepping worden hervormd en vervolmaakt (Mattheüs 19:28; Handelingen 3:19). De nieuwe hemel en aarde zullen de gevolgen van zonde, aan het einde van het Duizendjarige Rijk, voor eens en voor altijd uitroeien.

Effecten van de opstanding (verzen 42–53)

Nadat hij heeft uitgelegd hoe onze lichamen zullen worden veranderd in iets dat veel verschilt van wat we nu hebben, gaat Paulus in op enkele details over welke dingen zullen veranderen als we onze nieuwe lichamen krijgen.

Verandering 1 (vers 42):

We gaan van bederfelijk naar onverderfelijk. Zoals hierboven vermeld, was de hele schepping bedorven nadat Adam had gezondigd. Onze lichamen zullen niet langer onder de vloek van de zonde

zijn. We zullen een nieuw onvergankelijk lichaam ontvangen, een lichaam dat geschikt is voor de eeuwigheid.

Verandering 2 (vers 43):

We zullen worden veranderd van oneer in eer. We zijn in zonde geboren, maar zullen eindelijk vrij zijn van de gevolgen van de zonde wanneer we opgenomen worden.

Verandering 3 (vers 43):

We gaan van zwakheid naar kracht. Zelfs het meest gezonde lichaam is erg kwetsbaar. Het kleinste virus kan een perfect gezond persoon in zeer korte tijd aanvallen en ziek maken. We zijn allemaal slechts één ademtocht van de dood verwijderd. Onze nieuwe lichamen zullen immuun zijn voor al deze schadelijke elementen.

Verandering 4 (vers 44)

We zullen worden veranderd van een natuurlijk, fysiek lichaam naar een geestelijk lichaam. Ons eerste lichaam is gevormd naar Adam, een man die stierf en al degenen, die na hem werden geboren, naar hun dood leidde. Eén zin die opvalt in Genesis is: "... en hij stierf." Ons nieuwe lichaam zal naar het voorbeeld van Jezus Christus zijn lichaam zijn. Ons geestelijke lichaam is er één dat nooit moe wordt of sterft. Iedereen in de lijn van de tweede Adam (Jezus Christus) zal nooit sterven.

Verandering 5 (vers 49)

Wanneer onze lichamen veranderen, zal ook ons adres veranderen. We zullen van de aarde naar het hemelse rijk gaan. Deze verandering is nodig om in het hemelse rijk te kunnen leven en functioneren. Onze aardse lichamen kunnen niet overleven buiten de atmosfeer van de aarde.

Verandering 6 (vers 50-51)

We zullen van vlees en bloed worden veranderd in een veranderd lichaam. Het lichaam dat we momenteel hebben moet worden veranderd zodat we het koninkrijk van God kunnen erven. Dit koninkrijk omvat alles wat God onder controle heeft. Als we een deel van dit koninkrijk willen zijn, moeten we een lichaam hebben dat buiten de beperkingen van deze wereld kan functioneren. Deze verandering van vlees en bloed naar ons hemelse lichaam zal in een oogwenk plaatsvinden (1 Korinthiërs 15:52).

Verandering 7 (vers 53)

We zullen worden veranderd van een sterfelijk lichaam naar een onsterfelijk lichaam. Lichamen die hier op aarde ziek worden, sterven en wegrotten zullen na de Opname tot in alle eeuwigheid meegaan, om nooit weer te sterven. Ze zullen nimmer falen. Het zal altijd in staat zijn om trappen op en af te lopen (degenen die ouder zijn zullen het begrijpen). We zullen niet langer dierbaren verliezen door de dood.

We zullen een lichaam krijgen dat vergelijkbaar is met wat Jezus Christus heeft ontvangen bij Zijn opstanding, omdat gelovigen nu in Christus zijn (Filippenzen 3:21; Lukas 24-36). Omdat we gedoopt zijn in Christus, zijn we met Hem geïdentificeerd in Zijn dood, begrafenis en opstanding (Romeinen 6: 4-5).

1 Korinthiërs Les 32

Volgorde van Opname

1 Korinthiërs 15: 51–58

Naarmate we ouder worden, wordt het pijnlijk duidelijk dat dit aardse lichaam veel zwakheden heeft. De kwetsbaarheid van ons lichaam manifesteert zich op vele manieren. We zijn allemaal op een reis die uiteindelijk tot de dood zal leiden (tenzij de Heer tussenbeide komt met de Opname). Voor de gelovige is de dood iets waar we naar uit mogen kijken omdat het een bevrijding is van dit vermoeide, zwakke en kwetsbare lichaam. Hoewel sterven erg pijnlijk kan zijn, geeft de dood ons verlichting van de pijn van deze wereld. Onze toekomst is zeker, *“uit het lichaam uit te wonen, en bij den Heere in te wonen”* (2 Korinthiërs 5:8).

Paulus prikkelt ons met net voldoende informatie zodat we uitzien naar onze eeuwigheid met de Heer, en tegelijkertijd geeft hij ons aanmoediging en doel om nog een dag te leven op deze met zonde vervulde wereld terwijl we Christus dienen. We mogen treuren over het overlijden van geliefden die gelovigen zijn, maar we worden ook getroost omdat we weten dat ze veel beter af zijn en dat we op een dag in de eeuwigheid bij hen zullen zijn.

Terwijl Paulus aan de Korinthiërs schrijft, probeert hij hun blik te richten buiten deze wereld. Ze waren werelds geworden in hun denken. Paulus was bezig om hen te laten nadenken over dingen hierboven, niet over dingen van deze wereld, om geestelijk te denken, niet vleeselijk (1 Korinthiërs 3:1–4; Kolossenzen 3:1–2).

Een ander lichaam (verzen 50-52)

Paulus informeert ons dat we zullen worden veranderd bij de Opname. We krijgen enig detail van deze verandering in twee passages van de Schrift; 1 Korinthiërs 15:50–55 en 1 Thessalonicenzen 4:13–18. Het zou duidelijk moeten zijn dat, om buiten deze aarde te leven, ons lichaam zal moeten worden veranderd. Daarom kunnen vlees en bloed het koninkrijk van God niet beërven. We gaan van vergankelijk naar onvergankelijk, van sterfelijk naar onsterfelijk. De lichamen die we nu hebben zijn slechts tijdelijke omhulsels die zullen worden veranderd bij de Opname (Filippenzen 3:21).

De Opname zal op een zeer ordelijke en weloverwogen manier gebeuren. Het betreft twee verschillende groepen; de levenden en de doden. Degenen die vóór ons zijn overleden, hebben een fysiek lichaam, maar hebben geen definitief lichaam. Ons lichaam wordt vergeleken met een tent (2 Korinthiërs 5:1–4). Net zoals een tent een dunne woning is, zijn onze lichamen dun en zwak. Hoe zwak het ook is, we zijn ontworpen om een lichaam te hebben en daarom willen we een sterk fysiek lichaam hebben. Dode gelovigen wachten in het paradijs op hun uiteindelijke lichaam en bestemming. Ze zijn niet in een onbewuste, slapende toestand, zoals sommigen onderwijzen, ze zijn eerder bij de Heer en volledig op de hoogte van wat er gebeurt (2 Korinthiërs 5:6–8; Luke 16:19–30). Dit was waar aangaande Mozes en Elia bij de transfiguratie (Mattheüs 17), en voor Paulus toen hij werd opgenomen in de derde hemel (2 Korinthiërs 12:2–4). Interessant genoeg vond Paulus de hemel zo comfortabel en natuurlijk dat hij niet kon zeggen of hij wel of niet in het lichaam was.

Hoewel deze dode gelovigen zich volledig bewust zijn van wat er om hen heen is, hebben ze niet hun verheerlijkte lichamen. Ze zijn in wat theologen de tussenliggende toestand noemen.

We krijgen heel weinig informatie over hoe deze tussenliggende toestand is. We weten wel dat deze gelovigen herenigd zullen worden met hun veranderde lichamen en Christus voor eeuwig zullen dienen

in het hemelse rijk (1 Korinthiërs 15:52; 1 Korinthiërs 6:3). Volgens 1 Thessalonicenzen 4:14–16 zullen degenen die gestorven zijn teruggebracht worden met Jezus Christus bij de Opname, hun lichamen zullen worden opgewekt om verenigd te worden met hun ziel, en zij zullen veranderd worden om voor eeuwig te leven.

Elke gelovige die leeft wanneer Christus komt om de gelovigen samen te brengen, zal worden veranderd (1 Korinthiërs 15:52) en dan zullen ze worden opgenomen om Jezus Christus en de andere gelovigen in de lucht te ontmoeten (1 Thessalonicenzen 4:17). Merk op dat de levende gelovigen opgenomen worden om de dode gelovigen "in de lucht" te ontmoeten (1 Thessalonicenzen 4:17). De dode gelovigen worden uit het paradijs in de atmosfeer van de aarde gebracht, zodat zij hun lichaam kunnen ontvangen en dan worden wij samengebracht met hen, en ons lichaam wordt dan onmiddellijk veranderd in een lichaam dat onvergankelijk en eeuwig is.

De laatste bazuin (vers 52)

Er zijn veel mensen die de bazuin identificeren met de zevende bazuin van Openbaring 11:15–19. Anderen begrijpen deze bazuin als gescheiden en onderscheiden van elke bazuin in Openbaring. Sommigen interpreteren de laatste bazuin eigenlijk als een verwijzing naar Donald Trump (Bazuin in het Engels) als president. Zelfs slordige Bijbelstudenten weten dat dit een belachelijke interpretatie is. Degenen die het idee hebben verworpen dat er een letterlijke zevenjarige verdrukking zal zijn, combineren in het algemeen de laatste bazuin van 1 Korinthiërs 15 met de laatste bazuin die in Openbaring 11:15 wordt genoemd. Ze worden meestal gecategoriseerd als Verbondstheologen. Degenen die 1 Korinthiërs 15:52 als een speciale bazuin voor de kerk zien, worden meestal dispensationalisten genoemd.

Ik geloof dat de beste manier, om deze bazuinpassages te evalueren, is om te begrijpen dat het programma van God voor Israël gescheiden en onderscheiden is van Zijn programma voor de Kerk, het Lichaam van Christus. Wanneer Paulus zegt dat hij ons een verborgenheid vertelt (1 Korinthiërs 15:51), gaat het niet om de opstanding, omdat dat al was geopenbaard (Daniël 12:2; Johannes 6:39–40; 11:24). De verborgenheid waar Paulus over spreekt, is wat er met de leden van het Lichaam van Christus gebeurt tijdens de Opname. Deze specifieke details hebben niets te maken met het volk Israël, die wachten op de wederkomst en het begin van het Duizendjarig Rijk. De laatste bazuin die Paulus noemt, duidt op het einde van God in zijn omgang met de Kerk en zijn spoedige hervatting van de omgang met Israël als volk, inclusief de zevenjarige Verdrukking, de wederkomst en het duizendjarig rijk. Verzen die spreken over een bazuin die klinkt terwijl God met Israël handelt, zijn te vinden in Mattheüs 24:31 en Openbaring 11:15. Dit zijn bazuinen van Gods oordeel.

Door de Opname te vergelijken met de wederkomst wordt duidelijk dat de twee gebeurtenissen heel verschillend zijn. Wij zullen bijvoorbeeld Jezus Christus in de lucht ontmoeten terwijl zij Hem in het aardse koninkrijk zullen ontmoeten (1 Thessalonicenzen 4:13–18; Zacharia 14:4). Bij de Opname blijven de ongelovigen achter, terwijl bij de wederkomst de ongelovigen worden weggenomen (Mattheüs 13:28–30). Er hoeft niets te gebeuren vóór de Opname, maar er zijn onvervulde profetische gebeurtenissen die moeten plaatsvinden vóór de wederkomst Mattheüs 24:4–14. (1 Thessalonicenzen 4:17: Paulus verwachtte opgenomen te worden). De Opname is iets om naar uit te zien als een bron van troost (1 Thessalonicenzen 4:18), terwijl de wederkomst een oordeel is (Mattheüs 25:31–30). Er zijn veel meer verschillen die de Opname scheiden van de wederkomst.

De laatste bazuin moet worden opgevat als een bazuin voor de Kerk, het lichaam van Christus. Het moet duidelijk zijn dat het de laatste bazuin wordt genoemd omdat het het einde markeert van God

die met de kerk werkt. Als de kerk eenmaal thuis is geroepen, zal God zich opnieuw concentreren op het afronden van zijn programma met het volk Israël om alle profetieën aan Israël te vervullen. Onderwijl God de rest van het programma van Israël vervult, zullen er zeven bazuinen van oordeel zijn met de laatste bazuin die het beloofde aardse Koninkrijk aankondigt.

Werken voor de Heer (vers 58)

Paulus sluit dit hele hoofdstuk over de opstanding af met een heel praktisch advies. Omdat we er zeker van kunnen zijn dat er leven na de dood is, moeten we stevig in die leer zitten en er niet van weggaan (Kolossenzen 1:23). We moeten ook uitblinken in het werken voor de Heer, wat alleen kan worden gedaan door de Schrift te begrijpen, recht gesneden. Al het werk dat voor Hem wordt gedaan, is het werk dat door Hem is gedaan en daarom zal het vrucht voortbrengen en eeuwige geestelijke resultaten hebben (Kolossenzen 1:9-10).

1 Korinthiërs Les 33

Laatste instructies

1 Korinthiërs 16:1–24

Paulus sluit zijn corrigerende brief aan de Korinthiërs af met een paar laatste instructies. Ze hadden gefaald geestelijk te groeien omdat ze zich niet aan de leer van Paulus hielden. In plaats daarvan waren ze vleeselijk geworden en volgden ze mensen die ze wilden met weinig nadenken over de leer die ze onderwezen. Paulus had zijn gezag als een apostel bewezen, hij had van Jezus Christus een speciale boodschap gekregen die alle eerdere leringen had vervangen (Galaten 1:11–12). Hij gebruikt deze brief om ze in overeenstemming te brengen met de leer die hij hen eerder had onderwezen.

Paulus behandelt een aantal verschillende onderwerpen, waaronder het verzamelen van een speciaal offer voor de arme heiligen in Jeruzalem, informeerde hen over zijn plannen voor toekomstige reizen, en hoe zij andere arbeiders, voor de Heer, moeten aanvaarden en een aantal, diverse, begroetingen van andere heiligen.

Speciale offergaven (verzen 1-5)

Paulus had de kerken in heel Galatië (modern Zuid-Turkije) en Macedonië (modern Noord-Griekenland) opgedragen om geld in te zamelen voor de arme heiligen in Jeruzalem. Hij vertelt hen nu hetzelfde te doen, en zij moesten het op een zeer methodische en doelgerichte manier doen. Ze moesten hun offer brengen op de eerste dag van de week, als ze elkaar ontmoetten, en hun offer geven in overeenstemming met hoe God voor hen heeft gezorgd. Degenen die veel hadden, moesten uit hun overvloed geven, en degenen die weinig hadden, dienden dienovereenkomstig te geven. De Macedoniërs waren een voorbeeld van een kerk die weinig had, maar ze gaven veel in verhouding tot het weinige dat ze hadden (2 Korinthiërs 8:1–5). De Korinthiërs daarentegen waren hoogstwaarschijnlijk een zeer welvarende kerk omdat deze in een zeer welvarende havenstad was gelegen. De Heer heeft hen veel voorspoed gegeven en daarom konden ze het zich waarschijnlijk veroorloven om veel te geven (2 Korinthiërs 8:14; Romeinen 15:26). De volgende brief van Paulus aan hen geeft echter aan dat ze achterbleven bij het verzamelen voor de heiligen in Jeruzalem en dat

Paulus hen moest aanmoedigen om de inzameling bij zijn volgende bezoek gereed te hebben (2 Korinthiërs 8:11–12).

Deze arme heiligen in Jeruzalem (leden van de Kleine Kuddes of Koninkrijksgelovigen) bleken in het begin van Handelingen welgesteld te zijn. In navolging van wat Jezus op aarde had geleerd (Mattheüs 13:44; 19:21; Luk 12:33; 18:22), verkochten de gelovigen van de kerk van het Koninkrijk alles wat ze hadden en verdeelden dat. (Er waren geen behoeftige mensen onder hen omdat de Heilige Geest uiteindelijk de controle had over dit systeem en waakte over hun welzijn, en ze waren op wonderbaarlijke wijze verenigd in één geest. Handelingen 2:44–46) Het was een voorproefje voor het duizendjarig Koninkrijk na de wederkomst (Handelingen 4:34).

Vijftien jaar later waren deze zelfde heiligen in Jeruzalem berooid. Ze hadden hun bezittingen verkocht in afwachting van de Verdrukking en de oprichting van het Duizendjarige Rijk, maar met de afwijzing door Israël, van het aanbod van het Koninkrijk, stopte God Zijn plannen voor Israël en begon hij de mensheid op een andere manier te behandelen. Paulus werd geroepen en in plaats van Gods toorn over de mensheid, stortte Hij Zijn genade uit, waardoor de hele mensheid rechtstreeks tot Hem kon komen zonder via Israël te gaan (Efeziërs 2:13–17). God waakte echter nog steeds over deze Koninkrijksheiligen door de leden van de Kerk, het Lichaam van Christus, te laten verschaffen wat ze nodig hadden om te overleven.

Paulus zijn helpers

Hoewel Paulus vanuit Efeze schrijft en niet wil vertrekken omdat er veel werk te doen was (1 Korinthiërs 16:8–9), was hij nog steeds erg bezorgd over wat er in Korinthe gebeurde. Paulus vertrouwde op een aantal andere dienaren om de Korinthiërs weer in het gareel te krijgen. Timotheüs was vaak met Paulus gereisd en werd door Paulus naar kerken gestuurd die geestelijke leiding en aanmoediging nodig hadden. Het lijkt erop dat Timotheüs arriveerde in Korinthe net nadat de brief van 1 Korinthiërs arriveerde. Paulus moedigde Apollos ook aan om de Korinthiërs te bezoeken, hoewel hij dit niet onmiddellijk kon doen.

Waarschuwingen (vers 13)

Paulus verlaat de Korinthiërs met vier waarschuwingen met behulp van vier afzonderlijke Griekse woorden. Ze moesten alert zijn (gregoreo), standvastig blijven in het geloof (steko), mannelijk handelen (andrezomi) en sterk zijn (krataioo). Elk van deze vermaningen ging over hoe zij zich als gelovigen moesten gedragen. Ze moesten alert zijn op degenen die de leer van Paulus zouden ondermijnen. Ze moesten stevig staan in de leer die ze van Paulus hadden geleerd. In Galaten 5:1 zegt Paulus dat ze vast moeten blijven in het geloof. In Filippenzen 1:27 moeten ze samen in één geest standhouden betreffende het geloof in het evangelie (leer). 1 Thessalonicenzen 3:8 zegt Paulus tot hen om vast te staan in de Heer. Als ze de leer eenmaal begrijpen, moeten ze er niet van afwijken. Helaas hadden de Korinthiërs de aan hen onderwezen leer al verlaten, Paulus vertelt hen om vast te houden aan hetgeen hen was geleerd en er niet van af te wijken (2 Thessalonicenzen 2:15).

De volgende waarschuwing is een beetje onduidelijk. Het is een Grieks woord (andrezomi) en het is de enige keer dat dit woord in de Bijbel wordt gebruikt. Het wordt meestal opgevat als “handel als een man”, maar die interpretatie laat veel vragen over wat handelen als een man eigenlijk betekent. In de context zegt het waarschijnlijk tegen de Korinthiërs dat ze dapper of moedig moesten zijn en niet

moesten afzien. Het lijkt duidelijk dat dit woord samenvalt met de drie andere vermaningen en daarom over de leer zou gaan.

Ten slotte zegt Paulus dat ze sterk moeten zijn of versterkt moeten worden. Ze moeten niet alleen in de leer staan, maar ze moeten zich ook in de leer versterken. Zij (en wij) moeten dit doen door de aan ons gegeven leer te bestuderen. Efeziërs 3:14–19 lijkt een parallele passage te zijn van 1 Korinthiërs 16:13. Onze versterking komt van het samenspel van het tot ons nemen van de leer en het werk van de Heilige Geest. Ik vind het interessant voor gelovigen dat, volgens Romeinen 8:9–11, de Heilige Geest in ons woont, maar Efeziërs 3:17 zegt dat er een voorwaarde voor Christus is om in ons te wonen. Er zijn eigenlijk twee verschillende, maar nauw verwante Griekse woorden gebruikt voor het woord wonen. Hij heeft ons Zijn Heilige Geest gegeven als een zegel dat betrekking heeft op onze rechtvaardiging. Efeziërs gebruikt dit in de zin van onze heiliging wanneer we toestaan dat de Heilige Geest controle over ons leven heeft. Deze verandering in ons is een gevolg van het vernieuwen van onze geest en de Heilige Geest verandert ons door Gods woord. 2 Timotheüs 1:14 spreekt over het woord van God.

Christus woont in ons als we blijven bij het woord van Christus (Kolossenzen 3:16). Wanneer we dit doen, werken we volgens de Geest. Helaas, in plaats van stil te staan bij de Schrift, staan we toe dat de zonde ons grijpt en, zoals Paulus zegt in Romeinen 7:17–20, speelt onze oude natuur op en woont de zonde in ons. Het gevecht is over wie de controle heeft. Als we onszelf (onze oude natuur) als dood beschouwen, dan laten we Christus in ons wonen (Romeinen 6:11). Als we toestaan dat de zonde ons leven regeert, dan leven we door de oude natuur en Christus woont (beheerst) niet in ons. Nogmaals, dit gaat over heiliging, niet rechtvaardiging. Christus die in ons woont, lijkt te gaan over wie we toestaan de controle te hebben, niet over hoe we gelovigen worden.

Het belangrijkste principe in Paulus zijn vermaningen is dat ze in liefde worden gedaan (agape). Alles wat in liefde wordt gedaan, wordt gedaan door na te denken over wat het beste is voor de andere persoon. Dit was een groot probleem voor de Korinthiërs die alleen aan zichzelf dachten in plaats van aan anderen.

Het belang van Christelijke gemeenschap (vers 15–18)

Af en toe zul je een gelovige horen zeggen dat het “kerk” houden alleen met God in de natuur het enige is dat nodig is. God heeft ons echter geschapen om met andere gelovigen om te gaan. We kunnen niet alleen door anderen worden aangemoedigd, we zijn ook geroepen om elkaar aan te sporen en op te bouwen (1 Thessalonicenzen 5:11). Een zoektocht naar de uitdrukking "elkaar" in de Schrift laat zien hoe belangrijk God onze interactie met elkaar acht. Paulus koesterde de aanmoediging die hij van geloofsgenoten ontving. Hij noemt het huishouden van Stefanus bij naam als de eerste gelovigen in dat gebied, en zij hadden hun leven toegewijd om de heiligen te dienen. Paulus genoot van Stefanus en Fortunatus die hem kwamen bezoeken en bemoedigen tijdens de moeilijkste tijd van zijn bediening. In tegenstelling daarmee faalden de Korinthiërs, tot hun schande, om Paulus te steunen en te bemoedigen.

We spelen allemaal een belangrijke rol van aanmoediging en opbouw in het Lichaam van Christus. Als we geen interactie hebben met andere gelovigen, dan kunnen we onmogelijk helpen of geholpen worden door het Lichaam. Paulus hing af van de aanmoediging van de gelovigen en erkende dat dit van de Heer kwam (Romeinen 15:32; 2 Korinthiërs 1:3–5; 7:6–7, 13; Kolossenzen 4:10–11; 2 Timotheüs 1:16; Filemon 1:7).

Heilige kus (vers 20)

Vier keer in zijn geschriften instrueert Paulus om in de samenkomsten elkaar te begroeten met een heilige kus (Romeinen 16:16; 1 Korinthiërs 16:20; 2 Korinthiërs 13:12; 1 Thessalonicenzen 5:26). Dit was in die tijd een gebruikelijke begroeting bij mensen met oprechte genegenheid jegens elkaar. Paulus noemt dit een heilige kus om het te onderscheiden van één die seksueel of hypocriet is. De kus die Judas aan Jezus gaf, was een schijnheilige kus. Sommige landen gebruiken nog steeds een kus om elkaar te begroeten, maar dit is geen gewoonte die we in de Verenigde Staten (of in Nederland) hebben. Paulus beveelt ons niet om elkaar met een kus te begroeten, maar eerder dat we echte liefde en genegenheid aan elkaar moeten tonen. Vandaag kunnen we affectie en vriendschap voor elkaar tonen met een warme handdruk of knuffel.

Persoonlijke groet

Paulus liet vaak iemand anders de brieven opschrijven die hij naar de kerken stuurde. Romeinen is met de hand geschreven door Tertius (Romeinen 16:22). Andere boeken noemen geen specifieke schrijver, maar er zijn sterke aanwijzingen dat Paulus alleen een laatste persoonlijke begroeting schreef aan het einde van zijn brieven, misschien om aan te tonen dat hij echt de auteur was (1 Korinthiërs 16:21; Kolossenzen 4:18 ; Filemon 19; 2 Thessalonicenzen 3:17). Dit samenvoegende met Galaten 6:11 (*Ziet, hoe groten brief ik u geschreven heb met mijn hand*) kan erop wijzen dat Paulus oogproblemen had. Sommige mensen relateren dit aan de doorn in het vlees van 2 Korinthiërs 12:7, maar dat is speculatie zonder stevige Bijbelse steun.

In 1 Korinthiërs 1:7–8 noemt Paulus degenen die wachtten op de komst van de Heer bij de Opname, maar aan het einde van zijn brief waarschuwt hij de ongelovigen. Hij karakteriseert ongelovigen als degenen die niet van de Heer houden. Er was een groep ongelovigen in de kerk die voor problemen zorgden. Paulus vertelde hen dat de man die de tempel van God (een gelovige) vernietigt, dat God die persoon zal vernietigen (1 Korinthiërs 3:16–17). Paulus herhaalt in feite deze waarschuwing wanneer hij hun vertelt dat de man die de Heer niet liefheeft wordt vervloekt - zie Galaten 1: 8–9). Dit wordt gevolgd door de Aramese woorden die in het Grieks worden vertaald als maranatha. Dit woord wordt meestal in positieve zin geïnterpreteerd als “Kom, Heer”, en wordt door iemand gezegd die uitkijkt naar zijn komst. In de context lijkt Paulus dit gezegde echter te gebruiken als een waarschuwing, kijkend naar Christus die in oordeel komt voor degenen die de Heer niet liefhebben. Ze zullen onder Zijn veroordeling vallen bij de wederkomst (Jakobus 5:8–9).